

*Nguy
Kiều
Hoàng*

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10: End

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lắc lắc lắc lắc. Xe công lắc lắc lại lắc lắc, đoạn đường nhựa này suốt ngày thi công, như đang cố tình làm người ta bất bình, hố hố động động, cao thấp phập phồng, làm cho người ta khi đi giống như chạm cả vào xe.

Giữa mộng tỉnh lại, Ngôn Tuyên Nhi nghĩ rằng mình lại đang ngủ ở trên xe.

Nàng hẳn là mở mắt nhưng vẫn không tập trung được gì? Nếu không đợi cho lái xe cùng hành khách kêu nàng xuống xe thật lớn có lẽ nàng vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng là, nàng thật sự buồn ngủ quá nha.

“Hô — hô — hô —”

Thật lạnh a.Hẳn là khi cùng lái xe nói chuyện lãnh khí quá mạnh mẽ..... Nàng không tự chủ được đánh trận run run.

“Rất lạnh sao? Bệ hạ, xin người nhẫn lại một chút , lập tức sẽ đến hoàng cung rồi.”

Ai? Là ai đang nói chuyện? Ngôn Tuyên Nhi cau mày liễu, chớp chớp sau đó mở to mắt, đồng mâu lập tức trừng lớn. Không phải nàng đang ở trên xe công sao? Vì sao hiện tại lại nằm trong một cái đình có sa liêm che phủ.

Không phải chứ ! Cái đình này còn có thể di động, hơn nữa, khách khách..... Nàng đột nhiên hiểu được. Trời ạ! Nàng đang ngồi ở trong xe ngựa, mà bên trong xe ngựa này rộng lớn, trang sức hoa lệ, nàng đầu gối

trên nhuộm đậm thật thoải mái, dưới thân nhuộm giường lại cứng mềm vừa phải. Có điều, tại sao thân mình nàng lại ướt sũng">

Còn có hai người này — nàng mặc danh kỳ diệu tròng mắt người ngồi chồm hồm nhìn đang giữ thân mình . Bị một thân hồng nhạt cổ trang làm cho hồ đồ.“Người.....”

Chỉ thấy trong đó một nữ tử thanh tú vẻ mặt thân thiết khuynh thân

“Bệ hạ, ngài được một phụ nhân phát hiện cả người ướt đầm nằm ở ven Khôi Tinh hồ. Cũng may là nàng ta thông báo sớm, nô tỳ cùng Nghị Dung mới có thể giữ được tình hình không kinh động đến nhiếp chính vương , tìm Lô thái y tới.”

Ngôn Tuyên Nhi hoang mang nháy mắt mấy cái.

Bệ hạ?

Kêu nàng sao?

“Đúng vậy, Lô thái y đã xem qua mạch cho ngài. Ngài hết thấy mạch khỏe, xin yên tâm. Nhưng nô tỳ cùng Phẫm Hoài cần nhanh chóng đưa ngài trở về. Trên người bệ hạ mặc xiêm y thật kỳ quái , nếu bị nhiếp chính vương nhìn thấy, chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp .”

Một cô gái đồng dạng sạch sẽ khác vừa đỡ nàng vừa nói.

Lô thái y? Nhiếp chính vương? Sao lại thế này? Đang diễn cổ đại đao? Không đúng a, nàng cũng không phải diễn viên. Ngôn Tuyên Nhi vẻ mặt buồn bực. Hay là nàng đang nằm mơ?

Phẫm Hoài cùng Nghị Dung sớm thành thói quen với chủ tử. Tính tình người gần đây buồn không hé răng là chuyện thường. Cho nên sau khi giải thích hết tình hình, hai người cúi thấp đầu, không hề nhìn thẳng vào nữ đế.

Một đôi mắt sáng của Ngôn Tuyên Nhi đảo qua một vòng. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Xe ngựa một đường rất nhanh tiến về hoàng cung tráng lệ , Ngôn Tuyên Nhi giống như ngọc ngạch tiến vào đình viện lộng lẫy , xuyên qua sa liêm phiêu động , trợn to mắt nhìn cảnh bên ngoài xe ngựa: rường cột chạm trổ, lâm viên tạo cảnh, núi giả lưu thủy, còn có một vài thị vệ, thái giám , cung nữ mặc đồ cổ trang , còn có cung điện kim bích huy hoàng. Nàng nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, càng thêm khăng định đó là mộng!

Bỗng dừng, xe ngựa ngừng lại, hai cô gái mặc cổ trang ôn nhu dùng một bộ quần áo mới gạt bỏ mấy bộ đồ mà nàng gọi là kì quái lố lăng.Sa liêm vừa kéo lên , trước xe ngựa đã có người thả ghế đầu, vô cùng cung kính đứng.

Hai cô gái sau khi thật cẩn thận đỡ nàng xuống xe ngựa thì có năm, sáu nữ tử trẻ trung lập tức tiến lên phía trước đón rước. Nhóm người này vây quanh nàng, rất nhanh nghênh đón nàng tiến đến cung điện xa hoa .

Rốt cuộc muốn dẫn nàng đi nơi nào? Nàng bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nhất là cánh tay, hai nữ tử tú lệ giúp đỡ tay nàng dĩ nhiên là có độ ấm

Một đường đi thẳng đến nội viện. Khắp nơi đều là ánh vàng rực rỡ, mặc kệ là hoa văn trang sức, bài trí, đều là tinh phẩm sa hoa bậc nhất . Mắt nàng xem đến thất thần, rốt cục, nàng bị mang đến một căn phòng thật lớn.

Đây là phòng tắm, bốn phía còn điêu khắc hình rồng phượng, từ trong miệng của hai con rồng , phượng đều phun ra nước ấm, làm trong phòng tắm phủ đầy nhiệt khí.

Lúc Ngôn Tuyên Nhi vẫn nghẹn họng nhìn trân trối đánh giá.Bảy , tám cung nữ đã vây quanh, chuẩn bị cởi quần áo của nàng. Các nàng bỗng thấy Ngôn Tuyên Nhi trừng mắt , sợ nàng tức giận , sợ mạo phạm, gấp đến

độ muốn quỳ xuống, nhưng được ánh mắt Phẫm Hoài cùng Nghị Dung ý bảo lui xuống, vội vàng tự mình hầu hạ.

Tại sao nữ hoàng thân mười sáu tuổi này lại không thể chiếu cố bản thân?

Chuồn ra ngoài cung gây chuyện thị phi đã đủ làm cho mọi người đau đầu, còn có một thân trang phục kì dị nàng lấy ở đâu ra. Cái thứ đồ này sao lại ngắn như cái yếm, bó sát làm cho các nàng khi nhìn thấy đều phải hít vào một ngụm lãnh khí.

Cho nên, Ngôn Tuyên Nhi có thể nói là bị các nàng ba chân bốn cẳng làm trần như nhộng, sợ bị các nàng cởi hết, nàng vội vàng nháy vào trong bồn tắm, tuy rằng đều là nữ, nhưng nàng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng không nghĩ tới, các cô nương này lại rắc đầy cánh hoa hồng vào trong nước. Hương khí xông thẳng khiến nàng hắt xì thật mạnh. Khi nàng nắm cái mũi liềm mình hắt xì, tay các nàng còn sờ soạng đi lên, bắt đầu giúp nàng tẩy rửa thân thể, thật sự là đủ!

“Các người làm gì? Mau tránh ra! Đừng loạn chạm vào a, sẽ ngứa, ha ha ha..... Không cần..... Ha ha ha.....”

Nàng xấu hổ không được tự nhiên muốn trốn. Sau vài lần lại bị chạm đến cười không ngừng, nhưng hơn mười hai cánh tay vẫn ở trên người nàng chà xát xoa bóp nhẹ nhàng, một bên còn nói xin lỗi với nàng,

“Thời gian sắp không kịp nữa rồi. Thỉnh bệ hạ thứ lỗi.”

“A — a nha — cái gì cùng cái gì cơ.”

Nàng nổi da gà, da đầu run lên, dù tại đây hô thật to nhưng cũng không ai thềm để ý, vẫn tiếp tục công việc của mình, nàng vùng vẫy khiến

nước bắn ra ướt hết các cung nữ

“Đã đến giờ mẹo, mau! Mau!”

Phẩm Hoài cùng Nghị Dung vội vàng đem chủ tử từ ôn trì đi ra. Mọi người luống cuống tay chân, giúp nàng lau khô thân mình, mặc yếm vào cho nàng, áo đơn, một tầng lại một tầng quần áo dài trên thân thể của nàng. Không chỉ vậy, vài cung nữ cũng vội vàng chà lau mái tóc dài ướt sũng.

“Mau a! Mau.”

Một đám người vây quanh nàng đi đến phía trước. Nàng bị biến thành hảo khẩn trương, hơn nữa, trực giác nói cho nàng, nàng giống như đang ở trong mơ, mấy người mặc cổ trang này thực ra là người hay quỷ? Nàng thật sự sợ hãi, mơ mơ hồ hồ tùy ý các nàng.

“Sắc mặt bệ hạ kém như vậy, có nên gọi thái y không a?”

Phẩm Hoài cùng Nghị Dung đều vội vàng giúp nàng chải đầu, vài người còn lại vội vàng trang điểm trên mặt nàng. Ngôn Tuyên Nhi muốn nói, nhưng môi đang được tô son, muốn động, bột nước sẽ bị loang ra ngoài. Hai tay nàng cũng bị mấy cung nữ giúp đeo nhẫn, cổ thêm mấy chiếc vòng quý giá, một loạt người qua lại. Ngôn Tuyên Nhi bất quá chỉ ngồi ngay ngắn tại vị trí cũ nhưng đầu đã cảm thấy cháng váng.

Rốt cục, nàng giống như một chú chim khổng tước xinh đẹp được đỡ dậy, tùy ý để đám cung nữ dìu –

“Bệ hạ!”

Các cung nữ kinh hô một tiếng làm nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc suýt nữa thì ngã ra ghế.

Cái quỳ quái này chắc là mũ phượng đi? Chả lẽ muốn nàng bị nặng chết không đền mạng sao?

Khắc long phượng, xung quanh có đính châu báu điện kim , cúi xuống có rèm che, ngẩng lên một chút thì rung rung rất thú vị , nhưng mà thật nặng chết người đi.

Còn có, nàng một thân quần áo kim quang lấp lánh, màu vàng chói mắt , bên hông buộc ngọc bội quý giá, váy dài hồng la, còn có một cái phi khăn vắt qua vai, quả thực có thể đi diễn Võ Tắc Thiên!

“Quân vô hí ngôn, xem ra bệ hạ lại nuốt lời.”

Nuốt lời? Ngôn Tuyên Nhi nhìn lại nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy một nam tử tao nhã đứng lặng trước cửa, tuấn mạo hơn người, một thân cẩm bào màu tím , màu da như ngọc, toàn thân cao thấp tản ra một cỗ hơi thở tôn quý .

“Nhiếp chính vương.”

Tất cả cung nữ đều quỳ gối hành lễ với hắn, đương nhiên cũng hiểu được ý hắn ám chỉ việc nuốt lời là thời gian lâm triều lại bị trễ. Mỗi lần phạm một lần, bệ hạ đã nói không có lần sau, nhưng luôn có rồi lần sau nữa.....

“Bệ hạ chưa tỉnh ngủ? Cho nên vẻ mặt thực hoang mang?”

Nghiêm Luân mím môi.

Ngôn Tuyên Nhi lặng lẽ đánh giá hắn. Thoạt nhìn trầm ổn nội liễm, nói lên đây là một người trầm ổn , hiền hòa, nhưng khi nhìn nàng , con người đen kịt càng lại mang theo sự lạnh lùng đũa cọt, mà nàng tuyệt không hiểu được vì sao.

Nghiêm Luân lấy ánh mắt ý bảo hai cung nữ phía sau nàng. Hai người Phẩm Hoài lập tức hiểu được nâng nàng dậy ,

“Chúng ta cần phải đi.”

Đi? Đi đến nơi nào? Một thân hoa lệ trói buộc làm cho Ngôn Tuyên Nhi đi lại phá lệ vất vả. Nàng không có quên vừa rồi mọi người kêu cái nam nhân kia là nhiếp chính vương, có thể thấy được hẳn là hoàng thân quốc thích gì đó. Nhưng khi xem thái độ cùng vẻ mặt hẳn vừa nói chuyện với nàng, thì cũng không có chút khiêm tốn nào.

Đoàn người lập tức đi vào cửa điện hoa lệ to lớn. Đây là một tòa cung điện kim bích huy hoàng , hai bên có bàn long kim trụ (cột chạm khắc rồng nhưng để này nghe hay hơn), ở giữa có một lối đi rộng , chiếc long ỷ được khảm châu ngọc. Hai bên đại điện có một đám người đang đứng, tất cả đều đội quan mào, có già có trẻ, cúi đầu trang nghiêm. Về phần tên nam tử đẹp như quan ngọc kia đi tới một chiếc ghế lớn ở gần đó, hẳn cư nhiên cũng có ghế dựa.

Nhưng nàng không rảnh nghĩ nhiều, lúc được cung nữ dìu xuống , nàng đi lên ba tầng cầu thang, đến trước long ỷ , một hồi tiếng hô như sấm vang dội chính tề –

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Việc này tại sao lại xảy ra? Kêu nàng vạn vạn tuế sao? Nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi người toàn trường đang quỳ trước nàng , không một ai dám nâng đầu.

Ầm vang — nàng như đang bị sét đánh? Nếu không, nàng, một nữ sinh bình thường yên tiền như mạng lại có cái năng lực gì làm hoàng đế? Đây khẳng định là mộng,do nàng muốn sớm thoát ly gia đình một chút, muốn kiếm tiền phát điên mà phát sinh mộng tưởng hảo huyền mà!

Đúng , là mộng, cho nên, nàng dùng hết tất cả khí lực niết mạnh vào mặt mình ,

“A –”

Kinh hô một tiếng đau đớn , một đạo mâu quang sắc bén liền bắn lại , nàng trực giác bịt miệng, nhưng nhin không được trong lòng khóc thét. Thật sự đau chết người! Nước mắt của nàng đều muốn chảy ra.

Không phải mộng ư, thật sự không phải mộng? Mắt của nàng càng trừng càng lớn , trên trán mồ hôi lạnh cũng bắt đầu toát ra . Khả năng sao? Chuyện xuyên qua cổ đại này không phải là do tác giả bịa chuyện loạn biên hay sao?

Ngôn Tuyên Nhi vẫn cảm thấy không dám tin, nhưng trước mắt, văn võ bá quan đông nghìn nghịt quỳ phục thành hàng là thật sự nha!

Nàng kinh ngạc nhìn tên nam tử tuấn mỹ kia, cố gắng kéo lê hai chân đi đến phía trước long ngại nhưng rồi lại đột nhiên bất động, mà Nghiêm Luân nghĩ đến nàng đã nhập tọa , cũng đi theo phía sau , không nghĩ tới nàng thế nhưng không rõ ràng có ngồi hay không, muốn đứng không đứng , vẫn giữ nguyên tư thế đứng thẳng bất động.

Hắn nhíu mi xem nàng. Lại đang làm cái gì?

Ngôn Tuyên Nhi cắn môi dưới. Đây là long ý a! Là đế vương tôn quý vô cùng mới có thể tọa, nàng là tiểu nhân vật thật sự có thể tọa sao? Ngồi xuống có bị bóng mờ không?Hay là có thể bị tha ra ngoài chém?

Đôi mắt Nghiêm Luân lạnh băng bắn lại, muốn nàng mau mau ngồi xuống, bằng không một đống quan viên ngay cả ngẩng đầu đứng dậy cũng không dám. Nhưng lãnh mâu của hắn, Ngôn Tuyên Nhi cũng không dám tiếp thu ,mặt thân bối rối , tâm lý giãy dụa có nên ngồi xuống hay không?

Nữ nhân này thật sự là kiêu ngạo, cũng không hiểu được suy bụng ta ra bụng người! Nghiêm Luân hơi nhếch môi, truyền âm nói>

Còn không ngồi xuống!

Nha? Nàng sợ tới mức muốn nhảy dựng, một tay vỗ về ngực, gấp đến độ tả xem, hữu xem. Thật là khủng khiếp a, bên tai của nàng làm sao có thể nghe thấy thanh âm nam nhân? Có quỷ sao? Da đầu nàng run lên.

Còn không ngồi xuống, chẳng lẽ muốn văn võ đại quan cứ thế quỳ xuống sao? Một lúc sau tiếng nói trầm thấp không hờn giận lại vang lên bên tai.

Nàng kích động cuối cùng chống lại ánh mắt Nghiêm Luân, cũng đồng thời nghe ra là thanh âm của hắn. Nhưng vấn đề là, cái miệng của hắn rõ ràng là đang khép lại nha!

Đúng rồi, cổ đại có công phu như vậy , giống trong tiểu thuyết võ hiệp đã viết , nhưng là rất dọa người! Nàng tức giận trừng hắn, đã thấy mắt hắn bình tĩnh bất động, liếc long ý phía sau nàng một cái.

Hảo hảo hảo, an vị! Nàng tức giận lại cho hắn một cái xem thường siêu cấp lớn, lại lấy ngón trỏ chỉ chỉ của nàng lỗ tai, sau đó lấy hai tay đánh cái “×”, hy vọng hắn đừng nữa dọa nàng.

Nhưng chính là con người đen bán mị này lại ở bên tai nàng toát ra thanh âm : mau ngồi!

Đã hiểu!

Nàng không tiếng động căn răng đáp lại, ngồi xuống.Hắn cũng lại tao nhã dựa vào cái ghế phía . Tốt xấu gì hiện tại nàng cũng coi như khách mời diễn xuất, cũng không thể thái quá .

Thôi thì cũng đành giả bộ , nàng hơi chỉnh y phục ngồi xuống , nào ngờ cái ghế kia lại cứng như vậy , đúng là muốn đau chết cái mông của nàng mà! Cả người nàng muốn dựa về phía sau nhưng thật không ngờ cái ghế vẫn thật xa, nàng căn bản là mất đà ngã xuống, sợ tới mức nàng vội vàng tìm tay vịn , lại tìm thế nào cũng không thấy ,

“Khấu” một tiếng, mũ phượng đội trên đầu trực tiếp hôn môi với cái ghế dựa. Nàng đau đớn , hô một tiếng,“Nha ~

Còn chưa kịp phản ứng , có người nào đó hảo tâm đem eo thon của nàng mạnh mẽ chế trụ lại suýt nữa khiến nàng muốn đứt gãy.

“Cái ghế dựa quý, lại khó lường như vậy, khi dễ người a!” Xoa cái ót, nàng nhúu mày thấp giọng thầm oán.

“Đây là long ý chỉ Hoàng Thượng mới có thể ngồi , không phải ai cũng đều tọa tốt.” Tiếng nói trầm thấp vang lên ở trên đỉnh đầu nàng.

Nàng vừa mạnh nhấc đầu, mới phát hiện tên nam tử tuấn mỹ kia không biết khi nào đã đi đến bên cạnh nàng.

“Mau nói ‘Bình thân’ đi, mặc kệ người có ý đồ gì, bọn họ đã quỳ đủ lâu rồi.”

Hắn có cần dựa vào nàng gần như thế không? Cách mặt của nàng chỉ có gang tấc , nàng thậm chí có thể cảm giác được hô hấp của hắn nhẹ nhàng đang phả ở trên gương mặt của nàng , nàng không hiểu sao toàn thân nóng lên, tim đập hỗn loạn.

Mãi đến hắn trở lại chỗ ngồi , ngồi vào chỗ của mình, lòng của nàng mới thoáng khôi phục, chậm chạp kêu ra thanh âm thấp như muỗi, thậm chí run run ,

“Bình..... Thân.”

Thanh âm quá nhỏ .

U linh âm lại vang lên bên tai nàng, sợ tới mức khiến nàng lại đổ mồ hôi , ngực hít vào một ít khí lạnh. Người này thật là!

Nàng không chút khách khí hung hăng trừng hăn một cái,họng thanh thanh , rống lên một tiếng

,"Bình thân!"

Không biểu tình đối lãnh mâu lại bắn về phía nàng, nàng cũng nhíu mày trừng lại . Ai sợ ai?

Chúng thần một đường đứng dậy, nhưng xem như là nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng có thể đứng dậy, nhất là những người có tuổi, quý lâu rồi , còn phải có người hỗ trợ mới có thể đứng lên.

Vừa thấy, nàng cũng xấu hổ, vội vàng gật đầu mạnh với bọn họ,

“Ngượng ngùng, thật sự ngượng ngùng.....”

Ngôn Tuyên Nhi nho nhỏ tạ lỗi, thiếu chút nữa thì đứng lên xoay người hướng bọn họ chịu tội!

Tiếp theo, liên tiếp là thượng trình quốc sự–

“Thần khởi tấu Hoàng Thượng, Bích Hà vỡ đê, dân chúng hạ du phải đi lang bạc cầu thực, thỉnh bệ hạ.....”

“Biên cương địa khu, dị tộc rục rịch, cần phải phái binh đóng giữ.....”

“Lần này thu mua gạo lương, Bạch Lan Quốc lại vô pháp vô thiên lũng loạn, đã công bố nhện đầu bỏ những thứ yêu thích, chiếm hết tiện nghi, xin bệ hạ vì phúc muôn dân xã tắc”

“Việc này không ổn, ảnh hưởng hòa khí, đều không phải việc lợi quốc vì dân , khẩn cầu nữ hoàng sớm định đoạt.....”

Oa a, đầy trời sao, nàng căn bản nghe không hiểu ! Vẻ mặt Ngôn Tuyên Nhi hoang mang, một đôi con mắt nhanh như chớp đổi tới đổi lui, thỉnh thoảng liếc về phía nam nhân phía sau nàng. Hiện tại là muốn như thế nào? Nàng nghịch nghịch lỗ tai, kỳ quái, thật muốn hăn hỗ trợ cho ý kiến, hăn lại không lên tiếng à?

Gỗ mục không thể điêu khắc! Nghiêm Luân sau khi lấy nội công cao thâm truyền âm , tức thì đứng dậy hướng chúng đại thần không kiêng ngạo không siểm nịnh nêu một công đạo,

“Cung tiễn nữ hoàng, sau đó trình lên tấu chương, quần thần lại tự hành bãi triều.”

Vì thế, các quan viên lại quỳ lễ, hô,

“Cung tiễn nữ hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Cho nên, nàng có thể đi rồi? Nàng tức giận trừng mắt mắng nam nhân gỗ mục kia, trong lòng thầm nói . Nhưng dù sao nàng cũng là đại sinh viên kinh tế năm hai rồi, vì sao lại cách gỗ mục kia thật xa a!

Phẩm Hoài cùng Nghị Dung tiến lên đỡ lấy nàng, phía sau còn có sáu cung nữ đuổi theo. Sau đó, Nghiêm Luân cũng từ chỗ ngồi đứng dậy, tiến lại đây.

Bởi vì ánh mắt vẫn quay lại nhìn, váy lại dài, không cần thận một cái, Ngôn Tuyên Nhi dẫm lên váy của mình ,đang đi phía trước bỗng ngã quỵ.

“Bệ hạ!” Mọi người kinh hô.

Cũng may! Luôn luôn bên cạnh chiếu cố nàng , hai nữ tử phản ứng mau , đỡ được nàng, nếu không, sẽ xảy ra việc lớn!

“Cám ơn.” Nàng thản nhiên cười với các nàng.

Nghị Dung cùng Phẩm Hoài kinh ngạc liếc mắt một cái. Những lời này các nàng vẫn là lần đầu nghe được từ trong miệng chủ tử, khó nén sợ hãi, hai người trăm miệng một lời vội la lên:

“Đây là việc nô tỳ phải làm.”

Nên làm? Vậy nàng nên làm cái gì? Trực giác quay đầu nhìn nam nhân đi theo phía sau một cái, không nghĩ tới hắn vừa ra khỏi cung điện liền đi thẳng về hành lang gấp khúc bên kia.

Nhưng kinh hô của các cung nữ hiển nhiên khiến cho hắn chú ý, hắn cũng quay đầu nhìn về phía nàng, bốn mắt chống lại, hắn chỉ lạnh lùng khẽ gật đầu, liền tiếp tục đi đến phía trước.

Trời ạ, cặp con người đen kia siêu có điện..... Nàng nhú mày liểu. Thật là! Nàng suy nghĩ cái gì? Hắn cho dù có mị lực, cũng là cổ nhân nha, nàng cho dù tư xuân, cũng phải xem đối tượng đi! Huống chi hiện tại vị trí thời đại hỗn độn không rõ, nàng vẫn muốn làm rõ tình huống trước mắt cái đã!

Trở lại tẩm cung , Ngôn Tuyên Nhi liền cho các cung nữ lui ra ngoài, chỉ lưu lại Phẩm Hoài cùng Nghị Dung . Hai\ nha đầu tinh táo, nàng trước muốn cùng các nàng uống một chén trà.

Rất nhanh, một ly nước trà ấm áp được đặt trên bàn gỗ hương, nàng đưa lên miệng , nhẹ nhàng thưởng thức, sau đó, buông cái chén, mười ngón giao nắm đặt ở trên đùi, một đôi mắt thông minh sáng qua lại nhìn hai người đứng ở một bên, khụ hai tiếng, thémới mở miệng

,“Ta — không đúng, trăm hiện tại có vấn đề muốn hỏi, các người nhất định phải hảo hảo trả lời, có biết hay không?”

“Dạ, bệ hạ.” Hai người đồng thời cúi thân, biểu tình ngưng trọng.

Nàng nhìn nhìn bốn phía, xác định không có những người khác, nhỏ nhỏ hỏi:

“Xin hỏi nơi này rốt cuộc là đâu?”

Hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt kinh ngạc, nhưng lập tức trả lời,“ Hoàng cung Đông Phong hoàng triều.”

Đông Phong hoàng triều? Xong rồi, nàng nghe cũng chưa nghe qua, nhưng mặc kệ, trước hiểu biết quốc gia, niên đại, cùng với một ít chuyện nên biết đến mới là việc cấp bách.

Cho nên, sau khi được giải đáp, Ngôn Tuyên Nhi lấy phương thức tiếp cận khảo vấn đưa ra một loạt vấn đề, kết quả cũng không biết là các nàng được huấn luyện tốt , hay là nữ hoàng trước kia thường tùy ý hỏi vậy,mà hai người có hỏi tất đáp, biểu tình bình tĩnh, không ó gì kinh ngạc cùng không kiên nhẫn.

Về phần nam nhân kia , nguyên lai là nhiếp chính vương Nghiêm Luân của Đông Phong hoàng triều.Hắn là thân thích củaThái Hậu, là thanh mai trúc mã cũng là vị hôn phu của nữ hoàng Kim Ngôn.

Tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng Nghiêm Luân có thể ngồi trên địa vị cao này, bảng vào thân thế bối cảnh tuyệt không gần là ngạo nhân , hắn từng dẫn đại quân nghênh chiến dị tộc xâm chiếm biên cương , bình tĩnh đánh lui, dũng mãnh tới gần quân địch, nhờ đó mới làm cho hoàng triều chuyển nguy thành an, được mỗi người khen ngợi là văn võ toàn tài.....

Bởi vì, hoàng huynh Kim Ngôn là Kim Hiền trước đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, nàng mới có thể được phong làm nữ hoàng. Vì thế, Thái Hậu hạ chiếu sắc phong Nghiêm Luân làm nhiếp chính vương, muốn hấn tận tâm tận lực phụ tá tân hoàng chấp chính.

Lại nhân hai người từ nhỏ đã có hôn ước trong người, Kim Ngôn vừa qua tuổi mười lăm cập kê, cho nên, Thái Hậu vốn định đem hôn sự làm thỏa đáng, để cho hai người danh chính ngôn thuận sớm chiều chung sống. Nhưng Kim Ngôn lại kháng cự không theo.....

Nghe đến đó, trong đầu Ngôn Tuyên Nhi liền toát ra cái dấu chấm hỏi thật to.

Nàng không rõ, một nam nhân xuất thân danh môn, dũng mãnh thiện chiến, lại đứng đầu trong triều, bộ dạng ung dung tuấn mỹ, mà Kim Ngôn.....

Nàng nhú mày hỏi lại:

“Vì sao ta lại kháng cự không thành hôn?”

Lời này hỏi trực tiếp, Nghị Dung cùng Phẫn Hoài lộ vẻ khó xử, không biết làm sao, cùng liếc nhau một cái. Đây là chuyện của chủ tử a, tại sao lại hỏi các nàng đây?

“Việc này không thể đáp sao?”

Ngôn Tuyên Nhi đứng dậy,

Nghị Dung hạ thấp người nói:

“Nô tài đoán, bệ hạ hiểu được nhiếp chính vương cũng không cam tâm tình nguyện muốn cùng ngài thành hôn, mà là phụng ý chỉ Thái Hậu. Tuy rằng lúc trước chủ tử phi thường thích nhiếp chính vương, cũng mới có thể

chủ động xin Thái Hậu chỉ định hôn sự, nhưng luôn luôn giữ ngạo khí, muốn chờ nhiếp chính vương yêu thương mình mới thành thân đi.”

Phẩm Hoài cũng gật đầu,

“Đúng vậy , đúng vậy. Cho nên, nữ hoàng mới có thể thường thường gần nhiếp chính vương, nhưng lại bởi vì mỗi lần nhiếp chính vương đều xa cách nên vừa tức giận vừa muốn trừng phạt hẳn, nữ hoàng cũng thực chán nản chính mình .”

Có cái gì đáng tức giận? Cảm tình vốn không thể miễn cưỡng, cũng không phải trả giá, không nhất định có thể được hồi báo. Nàng thầm nghĩ.

“Bất quá, Thái Hậu cố ý hoàn thành nghi thức cầu nguyện trong miếu Thiên Vương , nữ hoàng cùng nhiếp chính vương cử hành đại điển thành thân, nói đúng ra là muốn cho nữ hoàng từ bỏ ý làm bậy, học cách làm một thê tử tốt.”

Phẩm Hoài càng nói càng nhỏ giọng, đầu cũng càng cúi thấp. Tuy rằng chỉ thuật lại lời nói của Thái Hậu , nhưng vẫn lo lắng chủ tử nghe xong cảm thấy chói tai, sẽ trừng phạt trên người các nàng.

Trên thực tế, Ngôn Tuyên Nhi căn bản không nghe phần sau nàng nói. Sớm ngày thành thân cùng cái khối băng kia? Không được! Không được! Nàng kinh hoàng thất thổ lắc đầu,

“Ta không cần, tuyệt đối không thể, ta, ta, ta muốn thỉnh cầu Thái Hậu hủy bỏ hôn sự này!”

Biển sắc, Nghị Dung vội vàng quỳ gối xuống,

“Trăm ngàn lần không thể a. Nữ hoàng, sự tình liên quan đến mặt mũi nhiếp chính vương , hơn nữa, quân vô hí ngôn, hôn nhân đại s làm sao có

thể nói hủy bỏ liền hủy bỏ. Nếu làm không tốt sẽ tổn hại tới uy danh nữ hoàng, thỉnh nữ hoàng cân nhắc!”

“Đúng vậy. Nói đúng ra, nữ hoàng rõ ràng thích hẳn, ách, ngài nên thật sự ngẫm lại, nhiếp chính vương là rể hiền trong mắt bao nhiêu vương công quý tộc , nữ hoàng không cần hẳn, ngày sau nhất định sẽ hối hận!”

Phẩm Hoài không có can đảm nói nữ hoàng nên tiên hạ thủ vi cường, nếu không, y theo cá tính, hành vi cử chỉ của nàng , sao có cơ hội cùng nhiếp chính vương kết thành phu thê.

Có hối hận hay không, nàng không biết, nhưng nàng xác thực không có quyền hủy bỏ hôn sự, dù sao nàng không phải Kim Ngôn a!

Bất quá, nguyên lai Nghiêm Luân cũng không cam tâm tình nguyện muốn thực hiện việc hôn sự này, khó trách khi cùng nàng nói chuyện, khẩu khí lạnh như băng.

Nên làm cái gì bây giờ ? Vạn nhất chờ Thái Hậu hồi cung, nàng không phải.....

Da đầu nàng run lên, đầu hồn độn, nóng nảy, hoảng hốt, bước nhanh đến trước mặt hai thị nữ bên người , hai tay nàng tạo thành chữ thập khuynh thân,

“Các người xem ta..... Ai nha, đừng quỳ, tới gần một chút, các người gần chút một chút nữa, nhìn ta rõ ràng .Làm ơn, ta thật sự có bộ dạng giống nữ hoàng như đúc sao? Có chút bất đồng nào hay không? Hẳn là có, có phải hay không?”

Nàng cùng nữ hoàng không có quan hệ huyết thông, không có lý do gì bộ dạng lại giống nhau như đúc, cũng không phải song bào thai tỷ muội.

Nghe vậy, tuy rằng cảm thấy vớ vẩn, nhưng Phẩm Hoài hai người cũng chỉ kiên trì đứng dậy, dưới chỉ thị của nàng, tới gần, gần chút nữa, đều mở to mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp các nàng đã hầu hạ hơn chục năm, sau đó mới liên tục lui ra phía sau ba bước, quỳ gối cúi đầu,

“Dạ , bộ dạng giống nhau như đúc.”“Làm sao có thể”

Hai vai Ngôn Tuyên Nhi nhất thời suy sụp. Tuy rằng đã sớm biết mình hỏi một vấn đề thật ngốc, nhưng không lý do gì hai người không có quan hệ lại như hai giọt nước được?

Đầu nàng lộn xộn, từ lúc tỉnh ngủ đến nay liền bị kỳ ngộ liên tiếp hoang đường khiến cho đầu chóng váng, não trướng, hỏi lại, khẳng định sẽ xuất hiện càng nhiều vấn đề vớ vẩn, buồn cười , bởi vì nàng đã hoàn toàn không thể tự hỏi!

Phiền chán đi đến sau, nàng vẫy vẫy tay

“Đi xuống đi! Có việc, ta sẽ gọi người .”

“Dạ.”

Hai thị nữ lùi về phía sau,tâm cung xa hoa to như vậy rốt cục chỉ còn một người là nàng. Nàng ngơ ngác nhìn ngón tay, vẫn không muốn tin tưởng thì thào tự ngôn,

“Lại xác định một lần, là mộng. Chỉ là nằm mơ mà thôi, ta sẽ tỉnh lại, hảo!”

Nàng dùng sức cắn ngón tay,

“Nha, đau đau đau.....”

Nàng ngậm ngón tay bị cắn đau vào trong miệng.

Lão thiên gia, thật sự không phải mộng, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Ai tới nói cho nàng a!

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thiên linh linh, địa linh linh, đáp lại Ngôn Tuyên Nhi, chỉ có một mảnh

Điều này làm cho nàng than thở ngồi trên ghế, uể oải thiếu chút nữa không cầm được nước mắt, nhưng trời sinh tính mạnh mẽ, sau vài cái hít sâu, nàng nói với chính mình, “Hảo, Ngôn Tuyên Nhi, không cần gấp, không cần hoảng, ngấm lại khi còn ngủ trên xe công, sự kiện phát sinh cuối cùng ở hiện đại là.....”

Mặt nàng đổi sắc. Nịch thủy! Lúc ấy vì cứu một đứa nhỏ rơi xuống nước, cho nên nàng.....

Nàng hít 1 ngụm khí lạnh. Chẳng lẽ nói, nàng căn bản đã chết, mới có thể mượn xác hoàn hồn? Trời ạ! Nàng cảm thấy xương cốt bủn rủn, sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Nhưng, không đúng a! Khi nàng vừa tới thời đại này, rõ ràng là mặc áo pull cùng quần bò của nàng..... Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? A! Mặc kệ, trước vẫn nên nhìn xem Kim Ngôn này có bộ dạng gì. Đúng vậy, lại nói tiếp, căn bản nàng không có cơ hội hảo hảo nhìn xem khuôn mặt này!

Hai tay vuốt mặt mình, nàng vội vàng đứng dậy vọt tới trước gương đồng, để sát vào, xem cẩn thận.

Ân, mặt trái xoan này, của nàng! Một đôi mày liễu, là của nàng, một đôi mắt hắc bạch thoát nhìn hoảng sợ trường lớn cũng là của nàng, còn có

cái mũi rất buồn cười này, không phải của nàng, là ai.....

Nàng lăm bắm một hồi, tay xoa bóp bóp bóp khắp mặt, thẳng đến đôi môi đỏ mọng kia mở mở khép khép lại thủy chung không có phát ra âm thanh quen thuộc nào.

Hô! Hảo gia! Nàng ói ra khẩu dài khí, vỗ vỗ bộ ngực. Ít nhất thân thể này vẫn là của nàng, điều này đại biểu rằng nàng còn chưa có chết, không có mượn xác hoàn hồn, hơn nữa thân thể này còn có khuôn có dạng, rất đẹp!

Cho nên, có thể xác định là, nàng đã xuyên qua thời không, sai sót ngẫu nhiên mà thay thế một cô gái có bộ dạng rất giống nàng làm nữ hoàng ở nơi đây? Bất quá chẳng lẽ bộ dạng nữ nhân cổ đại già trước tuổi sao?? Nàng nhớ rõ Nghị Dung các nàng có nói qua, Kim Ngôn thật mới 15, 16 tuổi, trong khi nàng đã 21 tuổi, bề ngoài phải có chút chênh lệch chứ. Ai, mặc kệ, tóm lại, chuyện mượn xác hoàn hồn không xảy ra, giờ phút này, tựa hồ làm nữ hoàng cũng không đáng sợ đến vậy. Ngh như vậy, nàng không khỏi cười rộ lên.

“Theo lẽ nghi, nữ tử đứng không thể y môn, biết không lộ chỉ, tự nhiên, cười không thể nhe răng –” Bỗng dừng, thanh âm trầm tĩnh vô ba của Nghiêm Luân đột nhiên vang lên.

Nàng sợ tới mức nhảy dựng, vỗ về trái tim kinh hoàng trong ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam nhân bước vào.

“Này, dọa người có thể hù chết người, người có lăm hay không a?” Sao đi vào mà không có tiếng động a! Nàng thật sự bị dọa đến tim đập hai trăm nhịp một phút luôn.

“Ta nói rồi, người là nữ hoàng cao quý, nói chuyện không được dùng “người a, của ta”, có vẻ ngả ngớn mà không trang trọng.”

“Pháp, người quả thật là phụng chỉ đến phụ tá ta làm nữ hoàng, cả người đều tràn ngập khí chất cổ hủ.” Nàng đô đô ồn ào cố ý nói mơ hồ không rõ, không nghĩ tới –

Hắn lạnh lùng trừng, “Cái gì kêu người này? Cái gì lại gọi khí chất cổ hủ, mỗi ngày chuồn êm ra ngoài cung du ngoạn, học tất cả những việc này sao?”

Mỗi ngày chuồn êm ra khỏi cung? Kỳ quái, nghe tới chuyện tại sao có điểm quen tai, dường như đã nghe được ở đâu đó. Nàng cố gắng nghĩ, nhưng càng nghĩ mí mắt càng trầm, muốn ngủ. Đúng nha, bên ngoài mặt trời chiếu sáng, lại là thời gian nàng ngủ sao?

Thấy nàng không nói gì bác bỏ, hắn liền trở lại chuyện chính, “Chúng ta nên đến ngự thư phòng đi.”

Nàng chịu đựng khốn ý, nhìn nhìn hắn lại chỉ chỉ chính mình. “Ngự thư phòng? Người cùng ta?”

Nhìn vẻ mặt nàng hoang mang, hình như là lần đầu tiên nghe nói, hắn chịu đựng lửa giận trong ngực, “Ta vẫn biết người tâm không cam lòng không nguyện muốn ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Nhưng một khi đã ở vị trí này, liền phải chịu trách nhiệm. Có rất nhiều tấu gấp, ta đã thay người phê duyệt, nếu người không có tiến bộ, chĩnh chơi, ta không ngại phong kín thông đạo bí mật trên giường người, khiến người không có cơ hội chuồn ra khỏi cung!”

Nếu không quá mức nhân từ, biết nàng cần phát tiết áp lực buộc chặt của ban ngày, hắn đã sớm bịt thông đạo lại, làm gì phải nhiều chuyện phái Phúc Khang võ công cao cường chạng vạng canh giữ đường ra của thông đạo, âm thầm bảo hộ an nguy của nàng. Nhìn xem, hắn khoan dung cũng không làm nàng thu liễm, ngược lại càng làm theo ý mình!

Thật hung dữ nha! Rõ ràng nữ hoàng không phải nàng, nhưng nàng lại bị hấn nhắc đi nhắc lại tâm sinh áy náy, mà nếu thân nhiên thừa nhận nàng không phải Kim Ngôn, người này đại khái sẽ nghĩ nàng trốn tránh trách nhiệm, lại mắng nàng cho thối đầu đi?

“Ta đã biết, phải đi ngự thư phòng.” Cố gắng giả bộ vẻ mặt sám hối, ý đồ mong hấn có thể giảm nhiệt.

“Đi thôi.”

Đi theo hấn ra khỏi tẩm cung, nàng cố ý đi chậm lại. Bằng không, trời biết ngự thư phòng ở đâu?

Nghiêm Luân mân bạc môi, dò xét liếc nàng một cái, ma cọ xát cọ, là muốn đi sau đi?

Hấn rõ ràng xoắn bước mà đi, sau khi đi qua cầu gấp khúc, đi vào một tòa cung điện kim bích huy hoàng như mọi nơi khác. Nhưng khi đi vào, cảm giác sẽ không giống, có mùi thơm của sách, có thật nhiều thật nhiều giá sách, không gian rộng mở, trên bàn dài là văn phòng tứ bảo, còn có một đồng tấu gấp nàng chỉ từng nhìn thấy trong tuồng hát.

Dưới ánh mắt sắc bén của hấn, nàng đi đến ghế dựa ngồi vào chỗ của mình, chỉ thấy hấn ngồi ngay ngắn ở phía đối diện nàng.

Hấn đem một quyển tấu chương giao cho nàng, “Nhìn xem, nói cho ta biết chuẩn bị phê như thế nào.”

“Được.”

Nàng nhận mệnh mở bản tấu viết rậm rạp này ra, vụng trộm liếc hấn một cái, một tay học hấn cầm lấy bút lông chấm mực nước trên nghiên mực, như thấy chuyện lạ, một bên vừa xem một bên nhíu mày trầm tư.

Nhưng vừa thấy hấn không chú ý, nàng liền đưa tay vụng trộm trả bản tấu này trở về rút ra một bản khác, xem có đơn giản hơn hay không.

Nhưng mà, có 1 số chữ ngay cả xem nàng cũng chưa từng xem qua, kết quả đổi đi đổi lại, quyển sau so với quyển trước còn làm nàng đau đầu hơn.

Nàng rốt cuộc đang làm cái gì! Nghiêm Luân lần nữa sắp bùng nổ lửa giận, bút lông trên tay bị hấn nắm sắp gãy.

Nàng nghĩ nàng đang đi mua hàng sao? Đổi đi đổi lại? Một chồng tấu chương ngay ngắn, bị nàng rút ra cắm vào, đã lung lay sắp đổ, mà nàng còn tự cho là giấu diếm được hấn, tiếp tục đổi đi đổi lại?

Nhưng Ngôn Tuyên Nhi thật sự cảm thấy chính mình sắp điên rồi, tấu chương này bao hàm nội dung rộng, làm cho nàng xem đến ho hỗn loạn.

Bản này, viết 1 loạt điều muốn cải cách, một bản khác vốn là một quan lớn bệnh đột ngột qua đời muốn tiền trợ cấp, tiếp theo là Uy Xa tướng quân thành thân hy vọng nữ hoàng đích thân tới chúc phúc, còn có bản này viết có trường hợp công chúng phê bình nữ hoàng không nặng quốc sự, muốn nàng nhanh chóng truy bắt để tránh người khác bắt chước làm theo.....

Lão thiên gia, mấy cái tấu chương quỷ quái này là muốn nàng phê chỉ thị như thế nào?

Hỏi nàng kỳ hạn giao hàng thế nào, nàng còn có vẻ có khái niệm a, bởi để làm một người giao hàng có giấy phép kỳ hạn, chưa hết nghỉ hè, nàng đã bắt mình nửa đêm rời giường khêu đèn suốt đêm xem kỳ hạn giao hàng, sau khi được nghỉ dài hạn, lại tiến vào công ty giao hàng vừa làm vừa học.

Thời gian giao dịch ở Mĩ vào mùa hạ đều từ chập tối tới nửa đêm, thường thường chờ nàng xong việc tan tầm, đều là 5, 6 giờ sáng, lại chống

được về nhà, nàng cơ hồ là mệt đến ngã đầu xuống liền ngủ.

Nghỉ hè qua hơn một tháng, nàng đã có thói quen cuộc sống ngày đêm diên đảo nghỉ ngơi, mà ở cổ đại một ngày này thật sự là dài đằng đẵng. Nàng thật, thật sự không chống đỡ nổi nữa.

Bốn phía im ắng, gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào, mí mắt của nàng càng lúc càng nặng, đầu bắt đầu gục, lại gục..... Rốt cục, mặt của nàng dán trên bàn, tấu chương trên tay phải rơi xuống bàn, tay trái bút lông dừng ở bàn giác, trên bút rơi xuống vài giọt mực!

K nàng sẽ nằm úp xuống như vậy, Nghiêm Luân ninh mi nhìn nàng vù vù ngủ. Như vậy nàng cũng có thể ngủ? Trục giác, hẳn muốn đánh thức nàng, nhưng là –

Chắc hẳn đa tâm, tổng cảm thấy nàng trở nên có chút không giống với trước kia, ít nhất đây là lần đầu, sau khi đi vào ngự thư phòng, nàng còn ngoan ngoãn lật xem tấu chương. Tuy rằng thói quen khó đổi, nhưng đây cũng là lần đầu tiên, nàng không phản đối hẳn, hay giở trò, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt.....

Nghiêm Luân trừng mắt nhìn dung nhan đang ngủ say sưa. Nàng lại muốn chơi cái trò gì đây?

Bóng đêm thâm trầm.

Trong mật thất Quân Vương phủ, đèn đuốc sáng trưng.

Quân Vương năm nay bốn mươi tuổi, là hoàng thúc của nữ hoàng đương triều. Giờ phút này hẳn chính khí phi phàm ngồi trên long ý, bằng hữu tâm phúc phân ra ngồi ở hai sườn, sắc mặt người người ngưng trọng, thở cũng không dám thở mạnh .

Nguyên bản Quân Vương đã thông tri cho bọn họ biết, hãn đã đi giết nữ hoàng, giải quyết cái gai trong thịt.

Chờ đến khi lâm triều, ven hồ Khôi Tinh có thể phát hiện xác chết trôi của nữ hoàng. Đến lúc đó, lấy lí do nước không thể 1 ngày không có vua, để chúng thần đề cử hãn lên ngôi. Ai ngờ, Kim Ngôn lại tới lâm triều trễ như thường lệ, cũng không có gì khác thường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nước trà trên bàn sớm lạnh, không khí trong mật thất vẫn như vết nứt, có người nhin không được bắt đầu run run, như ngồi bàn chông.

Thấy mọi người ngồi không yên, vẻ mặt Quân Vương lạnh lùng cứng rắn, tâm phúc hãn vụng trộm ngấm nhìn lúc này lại không dám động.

Bởi vì vị Vương gia này đã tâm bưng bưng, má phải có vết sẹo năm xưa kéo dài từ mắt đến khóe miệng, trên người lại lộ ra hơi thở âm nhu, quần áo tơ lụa cấm bào, quý khí có thừa, vẻ mặt lãnh lệ, duy độc quyền đầu năm chặt đã tiết lộ trong lòng hãn đang phẫn nộ. Nàng hãn phải chết rồi!

Giờ phút này, hãn vốn nên nâng chén chúc mừng, nhưng vì sao nàng lại không chết? Một nha đầu không rành kỹ năng bơi ngã vào trong hồ sâu như vậy làm sao có thể sống?

Nói thêm, nàng bị hãn đẩy vào trong hồ, tại sao nàng lại không phải người tróc nã hãn? Hết thầy đều lộ ra quỷ dị.

“Các người đi đi. Trong gian mật thất này, mỗi câu, mỗi sự kiện, chỉ cần phong phanh lộ ra ở trong cung, chúng ta đều là người ở trên cùng chiếc thuyền, một kẻ cũng trốn không thoát!” Hãn lạnh lùng nói.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, đều gật đầu, “Hiểu được.”

Chờ mọi người nối đuôi nhau theo mật đạo rời đi, bên trong chỉ còn có Quân Vương cùng quân s bên người hãn Thụy Tân.

Thụy Tân tiến lên từng bước, cung kính xin chỉ thị, “Vương gia, kế tiếp, ngài có tính toán gì không?”

Quân Vương hít sâu một hơi: “Trước quan sát đã, ta không tin lần kế tiếp nàng còn có thể may mắn như vậy.”

“Nhưng nữ hoàng đã biết chuyện Vương gia làm, Vương gia không trốn.....” Thụy Tân lời vừa ra khỏi miệng, ánh sáng lạnh lập tức bắn lại, hãn bối rồi sửa miệng, “Vương gia tự nhiên không cần trốn, không có nhân chứng, nói miệng không bằng chứng, có phải hay không?”

“Đúng vậy!” Đúng, chính là nguyên nhân này, nha đầu kia mới không dám hành động thiếu suy nghĩ đi!

Hãn có thể nói nàng là vu hãm, bất quá, nếu nàng nghĩ thả hãn, hãn sẽ từ bỏ dã tâm đả đảo hoàng, vậy nàng quá ngây thơ rồi!

Sau khi Kim Hiền bị bệnh cấp tính mà chết, hi vọng xưng đế của hãn càng thêm mãnh liệt, chỉ cần chuyển khối đá Kim Ngôn chướng mắt này đi là có thể. Không nghĩ tới tảng đá này rơi vào trong hồ sâu còn có thể nổi lên, thật sự đáng giận!

Thụy Tân thấy vẻ mặt hãn hòa hoãn chút, nhịn không được lại mở miệng, “Nhưng thật bất khả tư nghị, tại sao trong trạng huống kia, nữ hoàng còn có thể sống sót?”

Lúc ấy, hãn ám sát trấn giữ ở ven hồ Khôi Tinh thay chủ tử, bốn phía cũng có tâm phúc tuần tra, đã nửa đêm, phụ cận căn bản không có người, ai có cơ hội cứu nữ hoàng chứ?

“Vậy chỉ còn lại một khả năng.” Quân Vương âm trầm nói.

Thụy Tân vừa nghe, liền hiểu được ý chủ tử là gì. “Có khả năng sao? Vài canh giờ ngắn ngủn như vậy, chuyện lại xảy ra đột nhiên, cho dù là tìm người thế thân, cũng rất khó tìm được người có thân hình giống nhau như thế.”

“Không sao cả, mặc kệ có phải hóa thân hay không, lâu ngày sẽ lộ ra dấu vết. Đương nhiên, phái cơ sở ngầm ở trong cung muốn bọn họ trong khoảng thời gian này quan sát thật kỹ, bốn vương tạm thời sẽ không vào cung, lấy tĩnh chế động.”

“Dạ, nô tài sẽ phân phó.” Thụy Tân chấp tay trả lời.

Hắn híp mắt lại, “Chuyện liên quan đến thượng thư tiếp tục tiến hành, chỉ cần nàng làm không tốt, cho dù Thái Hậu tư tâm bao che khuyết điểm, đối mặt chúng văn võ bá quan buộc tội, cũng không chịu nổi, đến lúc đó ngôi vị hoàng đế vẫn sẽ rơi vào trong tay ta.”

Nhưng đây là hạ sách, hơn nữa thời gian chờ đợi quá dài, kiên nhẫn của hắn có hạn.

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Thụy Tân liền khó xử, “Nhưng lão gia hỏa Đồ đại nhân kia vẫn không chịu ký, vì hắn là lão thần tiên hoàng nề trọng, hắn không ký, có rất nhiều quan viên liền có cơ sở cậy vào, không ký theo.”

Hắn mắt lạnh nhe răng cười, “Gán tội danh, tìm điểm yếu đánh cho hắn một quyền. Dám đối địch với ta, sẽ phải trả giá đắt, giết gà dọa khỉ, xem ai dám không ký!”

“Nô tài lập tức đi làm!”

Thụy Tân lui xuống, Quân vương độc tọa bên trong, một mảnh tĩnh lặng, đột nhiên, “phanh” một tiếng, hắn nắm tay đánh mạnh xuống bàn, chỉ trong chớp mắt, cái bàn liền bể nát, chén lách cách rơi xuống đất.

Hé ra khuôn mặt lạnh lùng bởi vì vắn vẹo mà trở nên dữ tợn, hằn cấn rãnh, “Nhất định! Nhất định sẽ trừ bỏ người!”

“Ba trăm hai mươi lăm con dê, ba trăm hai mươi sáu con dê, ba trăm hai mươi bảy con dê..... Di? Tại sao đột nhiên thấy lạnh buốt?”

Trong phòng ngủ ở hoàng cung, Ngôn Tuyên Nhi nằm ở trên giường một hồi lâu mà vẫn không ngủ được.

Nàng nhàm chán đếm dê, nhưng còn chưa đợi được Chu công đến, đã cảm giác được một cỗ không khí lạnh đến xương!

Nàng nhăn mày liễu, chà xát chà xát cánh tay đang nổi da gà, ngồi dậy, lại ra khỏi màn trướng, chỉ thấy vải màn che cửa sổ bị thổi bay thật cao, gió lạnh cứ như vậy mà tiến vào

Nàng xuống giường đi đến bên cửa sổ, khép cửa sổ lại. Chỉ thấy ngoài cung điện một loạt đèn cung đình sáng ngời, nguyệt nhi treo cao trên không trung, bốn phía là một mảnh yên tĩnh, tĩnh đến mức thương cảm trong lòng nàng bài sơn đảo hải nảy lên.

Trong mắt nàng phiếm lệ, trở lại trên giường, kéo chăn cao đến cổ, quỳ gối ngồi.

Nàng có thể thay Kim Ngôn làm nữ hoàng sao? Lắc đầu, khẳng định bất thành, đại sự trị quốc nàng không làm được!

Nàng không có năng lực a, lại hoàn toàn không biết gì về Đông Phong hoàng triều cả. Làm vua của một nước, nhật lí vạn ky, hơn nữa, ở tivi diễn qua, hoàng thất nhiều quy củ như lông trâu, một chết mình không quan trọng, vạn nhất đẩy quốc gia dân chúng vào hoàn cảnh căn cỗi khốn đốn, nàng sẽ trở thành tội nhân!

Cho nên, nàng hẳn nên thành thực nói ra thân phận của mình, cho người có năng lực đến tác chủ, đúng không ? Nhưng sau đó thì sao? Nàng muốn trở về hiện đại phải đi con đường nào?

“Ta sắp điên rồi!”

Nàng buồn bực nằm lại trên giường, nhưng lăn qua lộn lại –

“Đáng giận!” Nàng ảo não lại ngồi dậy

Làm sao mới ngủ được đây? Trừ bỏ buổi tối có thói quen làm việc, nay còn có việc khó giải quyết hơn, khiến cho nàng tâm phiền ý loạn, còn có lúc ban ngày ban mặt, Nghiêm Luân lại để cho nàng ghé vào bàn ngủ mấy giờ liền, mãi cho đến khi bụng cô lổ cô lổ kêu, nàng mới tỉnh ngủ.

Phẩm Hoài cùng Nghị Dung nói, “Nhiếp chính vương có dặn, không cần quấy nhiễu Hoàng Thượng.”

Cái gì chứ, là cố ý chinh nàng đi, hại nàng ngủ thẳng đến xương sống thắt lưng đau, ngủ rất no giấc, hiện tại có khả năng ngủ nữa sao?

Đúng rồi, Phẩm Hoài nói cho nàng biết, vì phụ tá nàng, Nghiêm Luân đã chuyển từ Trấn vương phủ của hắn vào trong cung, cách tấm cung của nàng rất gần.

Cho nên, hiện tại nàng có thể tuyên hắn đến thương lượng đi? Quốc sự, không gọi hắn thì gọi ai?

Nàng lập tức xuống giường, cầm đèn kêu hai vị cung nữ tiến vào phân phó.

“Nữ hoàng muốn triệu kiến nhiếp chính vương ạ? Dạ!” Cung nữ chịu trách nhiệm có chút chần chờ, dù sao giờ này cũng là nửa đêm, nhiếp chính

vương có khả năng đã đi vào giấc ngủ, nhưng hoàng thượng có lệnh, các nàng cũng chỉ có thể làm theo.

Ngôn Tuyên Nhi vốn tưởng rằng bắtương từ trên giường dậy lại mặc quần áo cũng cần một chút thời gian, không nghĩ tới, nàng mới mặc ngoại sam vào, Nghiêm Luân quần áo chỉnh tề đã xuất hiện.

“Người còn chưa ngủ?”

Nàng vô cùng kinh ngạc, hơn nữa đối phương hiển nhiên còn chưa tắm rửa, bởi vì quần áo vẫn giống lúc ban ngày.

“Chuẩn bị một ít tư liệu, giúp nữ hoàng sớm tiếp nhận trạng huống.”

Hắn đáp lạnh nhạt, nhưng Thái Hậu đã giao phó cho hắn phụ trợ tân hoàng trị quốc trọng trách lớn lao mà Kim Ngôn dù tuổi nhỏ rất kiêu ngạo, cho nên, rất nhiều quyết sách trọng yếu đều qua tay hắn phê duyệt. Bởi vậy, sau khi nàng phê duyệt chút tấu chương, hắn lại xem một lần cẩn thận, hàng đêm khêu đèn thức khuya, cũng đã thành thói quen.

Nàng thở sâu, nhìn hai cung nữ, “Các người đều lui cả ra ngoài đi, không cần các người hầu hạ.”

“Dạ.”

Hai cung nữ lui ra, nàng hơi chút thoải mái nhìn Nghiêm Luân ngồi ngay ngắn phía trước nàng. Không biết lời nói sắp xuất ra đây, đối phương sẽ làm ra phản ứng gì?

“Thời gian đã khuya, nếu chỉ tuyên ta tiến vào mắt to trừng mắt nhỏ, thứ ta không thể phụng bồi.” Nghiêm Luân nói xong, đứng dậy muốn đi.

“Ta nói, ta nói!” Nàng vội vàng lắc mình đến trước người hắn chặn đường. Người này so với tưởng tượng của nàng không có chút kiên nhẫn

nào.

“Ách, ta muốn nói là, người làm gì phiền toái như vậy? Nếu chúng ta là vị hôn phu thì, mà người lại vĩ đại như vậy, sau đó, xuất giá theo phu → Nàng nói được nói năng lộn xộn, thật sự thấy cặp con người đen kìa nheo lại càng mỉ hoặc càng tinh tế, nhưng từ khe hở hẹp lửa giận ra vào lại càng lúc càng nồng, nàng cảm nhận được áp lực nha.

“Ý tứ là, người một chút cũng không muốn ngồi long vị?”

Nàng xấu hổ cười gượng hai tiếng, vô thức gật gật đầu.

Cho nên, hơn phân nửa đêm nàng muốn cung nữ đi mời hấn đến, liền vì chuyện này. Hấn bị chọc tức, nhưng cố gắng khắc chế lửa giận sôi trào, ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Người thật sự nghĩ vậy?”

Nếu đã mở miệng, chỉ có thể kiên trì nói tiếp, “Đúng vậy, ta tự nhận không có bản sự trị quốc, hưởng chi, nữ tử không tài đó mới là đức, không phải sao?” Nàng mạnh nuốt nước miếng, muốn từ con người đen thâm trầm không thấy dao động của hấn nhìn ra chút cảm xúc, nhưng cũng không nhìn ra được cái gì.

“Vậy nàng nên làm cái gì?”

Nàng cau mày, nữ nhân cổ đại hình như là — nàng bóp trán, vắt hết óc nghĩ, xoay mình nhả tình sáng lên, “Giúp chồng dạy con!”

“Ta hiểu được.” Mặt không chút thay đổi từ trên ghế đứng dậy, hấn đi đến trước người nàng.

Nàng cũng đi theo đứng dậy, mỉm cười nhìn hấn, “Người thật sự hiểu được? Thật tốt quá”

“Đúng! Ta hiểu được, nói nhiều như vậy, lại tìm đến ta lúc nửa đêm, không phải là muốn làm một chuyện mà thôi!”

“Một chuyện gì?” Nàng đột nhiên phát hiện vẻ mặt của hắn không quá thích hợp, trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng lại đối với nàng chán ghét. Hắn không phải là hiểu lầm cái gì chứ?

“Đúng, người hy vọng, không phải là sớm thành thân một chút, sớm một chút trở thành nữ nhân của ta? Cứ như vậy đi, chúng ta đi trước động phònggau đó, người liền ngoan ngoãn làm nữ hoàng của người, không cần nói cái loại lời nói ngây thơ này!”

Hắn một phen chế trụ cánh tay của nàng, rất thô lỗ túm nàng vào trong lòng. Nàng bị dọa trắng mặt, vội vàng đẩy hắn ra, trừng lớn mắt, “Người đang tức giận? Vì sao?”

Con người đen của hắn bán mở, “Người còn dám can đảm hỏi vì sao? Nữ tử không tài đó là đức? Giúp chồng dạy con? Mỗi ngày này ta khổ tâm phụ trợ, chỉ đợi được hai câu nói này?”

“Ta –” Nàng có thể kêu oan sao?

Hắn liên tiếp hít vào, mới có thể đè nén một chút xúc động chộp nàng tới rồi hung hăng đánh cái mông nàng, lại tiến lên, vẻ mặt hắn hung ác thu cánh tay của nàng đi về giường, hắn không thể đánh nàng, nhưng hắn có thể làm một chuyện –

“Làm gì? Làm gì chứ?” Nàng hoảng, giấy dựa kéo co với hắn, nhưng nàng không phải đối thủ của hắn.

“Làm chuyện người muốn làm, dù sao, như người dùng kế khiến Thái Hậu tử hôn ngày nào đó, vì thế ta, hiện tại vì quý nữ hoàng, còn có cái gì không thể làm?”

Nàng thở hỗn hển, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, nhìn hẩn lạnh lùng xem xét nàng, nàng chỉ có thể vội vàng giơ lên tay phải, “Ta thề, thật sự, ta muốn đi ngủ. Nếu không ngủ, ngày mai sẽ vào triều muộn, để cho ta ngủ đi, làm ơn. Người không tin? Ta có thể quỳ xuống thề!” Nàng một chút cũng không nghĩ thất thân ở cổ đại đâu, huống chi người này giống hung thần ác sát, có thương hương tiếc ngọc mới có quý.

Thật sự không rõ nàng đang làm cái gì? Hẩn tựa hồ càng lúc càng không hiểu rõ nàng. Nhưng thấy mâu trung nàng khẩn trương cùng kinh hoảng rõ ràng là không lừa người được. Nàng thật sự sợ hãi chuyện hẩn cùng nàng viên phòng!

“Hy vọng người thật sự suy nghĩ cẩn thận!” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Nghiêm Luân xoay chạy lấy người, ngay cả quân thần chi lễ nên có đều miễn

Hẩn vừa đi, hai chân nàng mềm nhũn ngã ngồi ở trên giường, “Phanh –” một tiếng. Sau lần đổ này, cũng đem hai chân chuyển qua trên giường, lẳng lặng nằm hình chữ đại. Kế tiếp thế nào đây? Ngôn Tuyên Nhi.

Ai, nàng cũng không muốn buồn lo vô cớ, nhưng sẽ phải làm sao? Đêm nặng nề, nàng lâm vào cô tịch vô biên vô hạn, muốn khóc.....

Người bị phụ đạo muốn khóc, còn người phụ đạo thì sao đây?

Ngày hôm sau Nghiêm Luân liền cố ý rời cung, trở lại Trấn vương phủ, buông tay nhìn xem không có mình theo dõi Kim Ngôn có thể an phận làm nữ hoàng của nàng hay không? Thứ hai, cũng là muốn thử xem năng lực của nàng.

Nhưng khi hẩn phái người đưa lời nhắn cho Phúc Khang, muốn ban ngày hẩn tức khắc cải trang thái giám cự ly phòng bảo hộ quan sát nữ hoàng, không nghĩ tới –

“Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ đến chỗ ở của Phúc Khang nhưng không tìm thấy hãn, để lại tờ giấy muốn hãn liên lạc với ta, nhưng đã một ngày, hãn không có liên lạc, tờ giấy vẫn ở chỗ cũ không nhúc nhích.”

Làm sao có thể? Hãn nhíu mi, “Tiếp tục tìm, nhất định phải tìm được hãn.”

“Dạ.”

Nghiêm Luân hơi nhếch môi, không thể không sai một cao thủ khác trong phủ canh giữ ở bí đạo ra khỏi hoàng cung, tiếp tục công việc của Phúc Khang bảo hộ nữ hoàng.

Hãn có dự cảm bất hảo. Phúc Khang là tâm phúc hãn thực nể trọng, trước đây chưa bao giờ phát sinh tình hình này, hơn nữa liên tục ba ngày rồi, vẫn không có tin tức hồi báo, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện?

Nhưng nếu Phúc Khang hy sinh, Kim Ngôn không hề có công phu tự bảo vệ mình vì sao có thể lông tóc vô thương?

Ở hậu hoa viên Vương phủ, Nghiêm Luân một mình ngồi trong đình, vẻ mặt ngưng trọng.

“Thật khó có khi người trở về, Niếp tổng quản nói phụng mệnh người mời ta qua phủ. Ta còn nghĩ hãn nói giỡn, hơn nữa, một lần liền đợi ba ngày. Nữ hoàng được chiêu chuộng của chúng ta làm sao có thể cho người ở trong này, không tới quấy rầy?”

Bóng cây lay động gian phòng, Nghiêm Luân thấy huynh đệ Tăng Tử Tuyên tươi cười đầy mặt tiêu sái tiến vào, thoải mái ngồi xuống ở vị trí đối diện Nghiêm Luân, hãn được xưng là “Tiêu dao vương”, có màu da ngăm đen khỏe mạnh sang sảng.

Nghiêm Luân thoáng nhìn thật sâu, ý vị thâm trường.

“Ha, ta biết người muốn nói người hiểu ta chỉ có Tử Tuyên.” Tăng Tử Tuyên đắc ý.

“Đúng vậy.” Hãn đáp lời, xác thực ba ngày nay hãn đều mang nghi vấn như vậy.

Một nữ nhân từng mỗi ngày buộc hãn đến khuê phòng của nàng nói chuyện, nếu hãn không đi, nàng liền bộc lộ tính xấu, không chỉ có hạ chỉ tuyên hãn vào cung, còn muốn lấy thái độ phạm thượng phạt hãn trượng hình, nếu không phải Thái Hậu động thân giện xích, loại trò khôi hài này không biết còn muốn ồn ào bao lâu?

Cho nên, Thái Hậu đặc biệt mệnh lệnh cung nhân hầu hạ nữ hoàng nghe lệnh hãn. Về phần nữ hoàng tính tình âm tình bất định, vô pháp vô thiên đã hạ mệnh lệnh, muốn phục tùng hay không, cũng phải để hãn gặt đầu mới tính.

Dù vậy, Kim Ngôn kiêu căng một ngày không gặp hãn một lần là làm không được việc, mặc kệ dùng biện pháp gì, nàng cũng nghĩ mọi cách triệu hãn tiến cung, nhưng ba ngày nay lại im lặng như thế.

Hãn đem tình hình này nói với bạn tốt, cũng đem tin tức trong cung truyền đến báo cho biết, chính là Kim Ngôn trừ bỏ vẫn vào triều muện, mọi việc khác lại rất an phận, thậm chí không chuồn ra cung đi tìm phiến toái.

“Chậc chậc, nữ hoàng đổi tính.”

Tăng Tử Tuyên vỗ về cằm, vẻ mặt khó có thể tin. Dù sao hãn với Nghiêm Luân cùng tuổi, đồng dạng kế tục tước vị Vương gia, lại là hàng xóm đối diện, Kim Ngôn khi vẫn còn là công chúa, đối bạn tốt triền công, hãn đều nhìn thấy, cũng âm thầm thấy may mắn bộ dạng của mình đen một chút, càng trắng một ít, mặt cũng không tốt mào tựa Phan An giống bạn, mới không làm cho Kim Ngôn theo đuổi.

“Thái Hậu mấy ngày nữa sẽ từ Thiên Vương miếu hồi cung. Nói thực ra, chuyện nàng buộc ta kế thừa long vị ta không nghĩ đến, làm ta nổi trận lôi đình, nếu không bận tâm về huyết thống hoàng gia, nàng nào có cơ hội làm nữ hoàng?”

“Thái Hậu đối với nữ nhi mình chẳng lẽ không rõ ràng sao? Kỳ thật, nàng tin cậy người, Kim Ngôn là trên danh nghĩa trị quốc là người a!”

Hắn biết bạn tốt coi trọng trách nhiệm, cũng bởi vậy, mặc dù con dâu này làm cho cha mẹ Nghiêm Luân “lấy được con dâu tôn quý mà vô phúc tiêu thụ” mà tự nguyện cáo lão hồi hương, trở lại phía nam tiêu dao khoái hoạt, Nghiêm Luân vẫn giải quyết việc chung, hết sức phụ tá.

“Nữ nhân là họa thủy, những lời này ta nghĩ rất đúng.” Tăng Tử Tuyên nói tới đây, nhíu mày xem trọng hữu, “Người không phải là nam nhân thích nói huyền thuyên, còn có việc muốn ta tra, đúng không?”

Tuy rằng là quý tộc, nhưng hắn trời sanh tính yêu du lịch, giao hữu rộng lớn, bằng hữu tam giáo cửu lưu đều có, tự nhiên có chút tài năng tra ra chuyện người khác không tra được ra.

Nghiêm Luân nhìn bạn tốt, chỉ cảm thấy thực đáng tiếc. Hắn có thể trở thành trọng thần của Kim Ngôn được mọi người nể trọng, thế mà không chịu trói buộc, không muốn làm quan, mà lại thích chạy tứ phương.

“Có chuyện muốn nhờ người tra giúp ta

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngắn ngủn năm ngày, Ngôn Tuyên Nhi đã bức mình năm rõ hoàng cung này trong lòng bàn tay

Khổ nhất là, cả quy mô tòa cung thành này tương đương nghiêm chỉnh, hùng vĩ lại trang nghiêm, có cung điện, vài tòa hoa viên, núi giả lưu thủy, đình đài lầu các..... khiến nàng đi lại thiếu chút nữa chân mỗi gãy.

Mà nàng không lạc đường, hoàn toàn là vì phía trước phía sau người đều có một đám nô tài đi theo.

Nơi nàng ở gọi là “Tân Điện”, có nghị sự đường, ngự thư phòng, chính sảnh, sường thính, phòng khách riêng, phòng ngủ, phòng tắm, có sân hoa, hồ nước, đình đài lầu các, mà mặc kệ là thế nào nhất thính thế nào nhất đường, từng thứ bài trí đều sang quý tinh xảo, nhất là ngăn tủ của cái bàn này, màu sắc cùng hoa văn đều kiên cố mà ôn nhuận, giá trị xa xỉ, trông giống đồ của thế kỷ hai mươi mốt, tuyệt đối là đồ cổ vô giá –

Đương nhiên, nàng còn có một thân trang sức châu báu này, trình độ hào hoa xa xỉ thanh lịch, hoàn toàn không thua Chanel ở hiện đại !

Nhìn gương to hơn một thước trước mắt, nàng đột nhiên phát hiện ngay cả khung kính cũng làm bằng vàng. Chặc chặc chặc, Đông Phong hoàng triều này hẳn là một quốc gia thực giàu có, nếu lấy mấy khối vàng nhỏ này trở về thế giới hiện đại, nàng lập tức trở thành tiểu phú bà!

Còn có bình phong thêu đặt ở bên giường, mặt trên thêu hoa mẫu đơn đang nở rộ trông giống như thật, hai bên thêu dày đặc đầy tinh vi, sa trường

mỏng manh cũng có thêu kim tuyến.....

Hai tròng mắt nàng chớp động rạng rỡ hào quang, nhưng hai thị nữ bên người vô cùng cung kính đưa đến một ít trà bánh lại lui ra sau, vẻ mặt của nàng lập tức chuyển âm đạ

Ngu ngốc Ngôn Tuyên Nhi, không trở về được hiện đại, đầu thâm nghĩ tiền tiền tiền, lại dùng làm gì?

Nhưng đây là thói quen, từ nhỏ đến lớn, nàng đã bị bách nghe suốt tiền tiền tiền, sau khi lớn lên, cũng chỉ ép mình một lòng lấy tiền làm chuẩn, bởi vì nàng cần rất nhiều tiền còn nhân tình trái!

Lúc nhỏ ba mẹ đã ly dị, tuy rằng cậu nhận nuôi dưỡng nàng, nhưng mẹ là người không tốt, làm như nàng đến đòi nợ, nhất là khi không làm tốt công việc hoặc khi tâm tình mẹ không tốt, nàng phải chịu một chút đánh đập đều là bình thường. Mỗi ngày mẹ luôn miệng quở trách nàng, nuôi nàng mất bao nhiêu tiền, còn nói đã ghi nợ xong từng chút chi phí ở trên người nàng, muốn ngày sau khi nàng có thể đi làm phải trả hết nợ mới có thể rời đi.

Cuộc sống của nàng, mọi thứ không thoải mái tất cả đều bởi vì tiền, cho nên, nàng biết rõ tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền cũng không xong.

Cuộc sống ăn nhờ ở đậu, nàng quá sợ, nàng mong sớm đạt được tự do một chút, cho nên, ngay cả đầu tóc dài đến thắt lưng, cũng là nàng cố ý nuôi, bán cho hàng tóc giả, kiếm ít tiền thôi lời. Không nghĩ tới, liền khéo như vậy, đến nơi đây trở thành nữ hoàng đế!

Nhìn gương, nàng nhẹ vỗ về sợi tóc đen nhánh, đôi mắt đỏ lên. Tóc này không cần bán, tiền cũng không còn cần gấp, mục tiêu tồn tại của nàng cũng không có.....

Thở dài một cái , nàng xoay người đi ra ngoài cung điện. Còn chưa ra đến ngoài, nguyên bản nhóm nô tài b nàng đuổi ra ngoài cung lập tức đuổi theo.

Nói đi nói lại, nàng nên tập thói quen, là nữ hoàng, ra vào xuất nhập, phía trước phía sau, đều như duyệt trận. Buổi tối có cầm đèn, ban ngày có cung nữ, thái giám xếp thành một chuỗi thật dài, ngay cả việc gác cái chân hoặc nằm úp sấp, nằm ở trên giường quay cuồng vài cái cũng không thành.

Rất mất tự do!

Tự do? Nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu với người nào đó. Người phụ tá cho dù muốn xuất cung cũng nên mang nàng đi ra ngoài nhìn một cái chứ? Vừa ly khai liền năm ngày, thực không phụ trách nha!

Tâm tình kém nàng đi đến rừng Điệp Thạch, gặp liễu thụ Y Y, nàng lẳng lặng đứng im, theo tư liễu tung bay , mái tóc nàng thật dài cũng bay trong gió.

Bao gồm Nghị Dung, Phẩm Hoài, nhóm cung nhân tùy thị liên can, đều cảm thấy đã nhiều ngày nay nữ hoàng thực không giống với trước kia, khuôn mặt xinh đẹp tựa hồ hơn phần hồn nhiên, ngôn hành cử chỉ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, đối với bọn họ nô tài khách khí nhiều hơn, cũng không thích bọn họ đi theo, thường yêu cầu một mình một chỗ, ngay cả tắm rửa cũng không cần hạ nhân hầu hạ.

Ngôn Tuyên Nhi biết bọn họ đang đánh giá nàng, cũng biết chỉ cần nàng nhìn qua, bọn họ sẽ bối rối cúi đầu, giống đang đùa giỡn trốn tìm tiểu miêu..... Nhưng mấy ngày nay, nàng cũng mệt mỏi, cũng không nghĩ làm một kẻ ăn bám nữa.

“Các người lui ra, được không? Đừng nhìn trộm nữa.”

Có lẽ bởi vì quá mức phiền chán, đã nhiều ngày khẩu k của nàng không có hòa hoãn, nhưng bất quá cũng là dương cao một chút, không nghĩ tới –

“Nô tài đáng chết!”

Bọn họ sợ tới mức nhất nhất quỳ xuống , vẻ mặt sợ hãi liều mạng đập đầu.

“Đứng lên, làm chi quỳ ta a!”

Người người quỳ ghé vào, đầu cúi, ánh mắt cứ việc ngấm đến phiêu đi, cũng không có nửa người dám ngẩng đầu, ngay cả Phàm Hoài cùng Nghị Dung cũng quỳ.“ Hai người các người đứng lên, đừng quỳ!”

“Nữ hoàng không tức giận chúng nô tỳ?”

“Không có, không có, đừng nghĩ ta độc ác như vậy.”

Vừa nghe những chữ kia, chúng nô tài đang muốn đứng dậy vội vàng quỳ xuống,

“Chúng nô tài không dám, nô tài có mấy cái mạng a.....”

Trời ạ!

“Các người lại quỳ, vậy ta cũng quỳ là được!”

Nàng làm bộ tức giận phải quỳ xuống, làm những người khác lại sợ tới mức phủ phục hơn, run run kêu,

“Nữ hoàng bớt giận khai ân a! Khai ân>

“Hảo hảo hảo, ta khai ân, toàn bộ các người đi xuống, không cho bất kỳ ai xuất hiện ở trong tầm mắt của ta .”

“Tuân chỉ.”

Rốt cục một đám người đều lui xuống, nhưng là một thân ảnh cao ngất khác đã đứng ở bên kia đem hết thủy thu vào đáy mắt. Nàng nghĩ giờ phút này bốn phía không có người quấy rầy.

Hắn lại có loại cảm giác vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ thấy bộ dáng nàng sắp chịu không nổi, ngửa mặt lên trời vỗ cái trán một cái, mắt lại trợn trắng, biểu tình tương đương cười khẽ , nhưng thần thái như vậy tuyệt đối không thể xuất hiện ở trên người Kim Ngôn mà hắn nhận thức!

Trên thực tế, liền ngay cả đoạn đối thoại vừa rồi cùng nhóm nô tài cũng không phải lời nàng sẽ nói, nàng sẽ mặc kệ nhóm người hạ đẳng này , sớm có thói quen cao cao tại thượng, không coi bọn họ là người.....

Có lẽ là phiền lòng , còn phải đến ngôi xem tấu chương như toà núi nhỏ ở ngự thư phòng, Ngôn Tuyên Nhi mặt mày càng nhăn càng sâu hơn.

Ai, làm nữ hoàng tuyệt không vui vẻ, phải đeo nhiều gông xiềng như vậy, nhiều trọng trách khiêng trên vai, nàng lại không có năng lực..... Ngực buồn bực càng lúc càng cao, thêm giữa trưa hè trời nắng chói chang, nàng đổ mồ hôi đầm đìa.

Lão thiên gia, đây là loại thời tiết gì, lại phải mặc loại quần áo này!

Nàng đem váy cuốn hướng lên trên, tay áo cũng cuốn lên trên, thở ra một ngụm khí dài, quỳ gối ngồi ven hồ, đang muốn lấy hai tay vốc nước vỗ vỗ mặt, một cái ý niệm trong đầu đột nhiên hiện lên.

Đúng rồi, ở hiện đại nàng rơi vào hồ nước nên mới xuất hiện bên hồ ở cổ đại, có lẽ nơi đó chính là cửa ra vào thần bí liên kết hiện đại cùng cổ đại, lại có hiện tượng dị thường hoặc là từ trường thay đổi, sai sót ngẫu nhiên, làm cho nàng xuyên qua đến nơi đây .

Đúng vậy, nàng muốn trở về hiện trường, nàng phải v hiện đại, trở lại địa phương có cuộc sống nàng quen thuộc, đúng, lập tức đi về phía Nghị Dung để hỏi cái hồ phát hiện nàng ở nơi nào.....

Như là được uống thuốc kích thích , nàng đột nhiên lên tinh thần gấp trăm lần, đứng lên tươi cười rạng rỡ, quay người lại, nhưng lại nhìn thấy Nghiêm Luân đứng ở trước mặt, sợ tới mức nàng vỗ vỗ ngực rút lui từng bước, đã thấy hần nhanh chóng kéo cánh tay nàng đi phía xa hồ,“Người thiếu chút nữa đã rớt xuống.”

Nàng nhìn lại. Thật đúng là ngốc.

Nàng đứng vững, lập tức nhắc nhở hần,

“Nhiếp chính vương có thể buông tay.”

Hần buông ra, con người đen nhanh chóng hiện lên một chút không cho là đúng. Hần đoán nàng đại khái lại bắt đầu một bộ lạt mềm buộc chặt, nhưng y những kinh nghiệm, nàng là chống đỡ không được một tháng.

“Nữ hoàng thân thể là vạn toàn chi khu, hành vi cử chỉ càng nên thận trọng.”

Năm ngày không gặp, Nghiêm Luân cảm thấy trên mặt nàng biến hóa phong phú hóa hơn, tựa hồ cũng ít lạnh nhạt, kiêu ngạo, tự mãn làm cho người ta chán ghét.

“Đúng , đúng , đúng. Ngài nói đều đúng, nhưng nếu muốn chỉ đạo trăm, hành vi cử chỉ cũng nên thận trọng đi? Nào có người biến mất năm ngày? Muốn trăm tìm quý thần chỉ đạo sao?”

Nàng không khách khí phản bác. Nghĩ đến này năm ngày sút đầu mẻ trán, nàng có đầy một bụng tức giận, nếu không phải vào triều, còn có thể

ngủ thêm một giấc, hơn nữa là ngủ thẳng tới giữa trưa, hiện tại khẳng định nàng có hai mắt gấu mèo để cho hắn xem!

Nghiêm Luân là kinh ngạc, bởi vì mâu thuẫn của nàng có tức giận, nhưng là một loại tức giận bất bình thâm oán, mà không phải hờn dỗi muốn hắn áy náy.

Hắn làm chi dùng ánh mắt chuyên chú như vậy nhìn nàng ch

Nàng thấy loại soái ca như hắn này là đại họa hại người a, hắn trừng nàng như vậy, làm cho lòng của nàng trở nên kinh hoàng; mặt hình như cũng bắt đầu nóng lên.

“Làm gì? Ta, mặt trẫm có gì sao?”

Nàng thô thanh dùng sức trừng trở lại.

Mặt nàng đỏ, sao lại thế này? Hắn thật sự cảm thấy nàng có chút không giống với trước kia, bất quá, có lẽ nàng giả dỗi muốn hắn cảm thấy hoang mang.

Hắn thu liễm tâm thần,

“Chúng ta đi đến ngự thư phòng thôi, hôm nay chương trình học đã sắp xếp từ tháng trước.....”

“Cho nên người mới trở về?”

“Nếu nữ hoàng thực hy vọng giữ ta ở bên người phụ tá, vậy làm cho thần nhìn thấy dụng tâm của người.”

Chắc, người này, dám quanh co lòng vòng lại mắng nàng.

Hai người đi đến ngự thư phòng, Nghiêm Luân một bên nói cho nàng, đến đi học đều là nội các đại học sĩ, bọn họ người người tài trí hơn người,

học thức uyên bác, nữ hoàng có gì nghi hoặc hoặc ý chỉ, có thể hỏi bọn họ. Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ đưa ra ý kiến cá nhân, cho nàng tham khảo mà quyết định.

Nghe thấy, chân Ngôn Tuyên Nhi cũng sắp nhuễn, vừa tiến vào ngự thư phòng, thấy bọn họ người người đều ác liệt hơn người, da đầu nàng run lên.

Nhóm nội các đại học sĩ nơm nớp lo sợ, nàng lại căng thẳng thần kinh, Nghiêm Luân nhìn thấy tấu chương năm ngày chồng chất, lưỡng đạo ánh sáng lạnh lại đổ về phía nàng, ước gì có thể theo này thời không nháy mắt biến mất.

“Nữ hoàng có vấn đề liền hỏi đi.” Nghiêm Luân không hờn giận bỏ lại những lời này, thử nhìn núi nhỏ tấu chương tìm ra cái nàng đã phê duyệt, nhưng khi xem vài bản, vẻ mặt của hắn càng lúc càng ngưng trọng.

Hai mắt Ngôn Tuyên Nhi chăm chú vào trên người hắn, cũng không nói, mà một đồng lớn đại học sĩ qua tuổi năm mươi đã bị đứng ở một bên, im ắng.

“Các vị đại học sĩ mời trở về đi, đợi nữ hoàng xem xong tấu chương nhiều ngày nay rồi, ta sẽ đi an bài các người lại đây.”

Chúng học sĩ âm thầm thở một ngụm khí dài, bước rời đi, trong lòng cũng không quên trách móc nữ hoàng nặng nề, thật sự rất lười nhác!

Rốt cục, trong ngự thư phòng chỉ còn lại có hai người, hai tròng mắt hắn nghiêm khắc nhìn chăm chăm nàng, lại đưa tay lấy một quyển tấu chương đưa tới trên tay nàng.

“Phê đi, kế tiếp mấy ngày nay, ngoại trừ thời gian vào triều, ăn thiện, đi ngủ, chúng ta đều ở trong này, đến khi toàn bộ tấu chương phê mới thôi.”

Cái gì? Phê tấu chương gấp? Hiện đại dùng máy tính rất tốt, chữ viết của nàng không đủ đoan chính, hơn nữa lại là dùng bút lông, mới không dám phê, không phải nàng không xem a!

Nhưng thấy trên mặt hân ngưng tụ lạnh lùng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, cổ họng nàng cũng không dám ho một tiếng, ngoan ngoãn một tay cầm lấy tấu chương gấp, một tay cầm lấy bút lông, hé miệng cười với hân.

Thế nhưng không biết như thế nào, khi cầm lấy tấu chương, Chu công liền triệu hồi, hơn nữa gió nhẹ nghịch ngợm từ ngoài cửa sổ bay vào, nhẹ nhàng phất qua khuôn mặt nàng, đầu tiên nàng hoảng thần một chút, nhin không được ngáp ngay tức khắc.

Nghiêm Luân thoáng nhìn lạnh lẽo, nàng vội vàng ngồi thẳng thắt lưng, vụng trộm nhìn hân, còn thật sự xem tấu gấp rồi lại phê chỉ thị.>

“Đại sự trị quốc tuyệt không có thể có chút lười biếng, vì sao văn võ bá quan chờ người vào triều sớm, không phải là vì phúc lợi dân chúng, tấu chương kia chính là thanh âm của nhân dân.....”

Quang quác quang quác..... Một chuỗi dài đạo lý chính sự dân chúng, nói nhân sinh lớn quả thực so với lão sư quốc văn của nàng còn khủng bố hơn. Nàng nghe đến mức đầu đầy sao, có khi còn có quạ đen bay qua, cổ tình thanh âm hân lại trầm thấp có từ tính, nghe lâu sẽ có tác dụng thôi miên, mí mắt của nàng càng lúc càng nặng, nhin không được vụng trộm ngáp ngáp, buồn ngủ càng đậm.

Sau đó, Nghiêm Luân liền nhìn đến nữ hoàng ngồi ở án thư được một lúc, đầu nàng, trái điểm, phải điểm, trước điểm, sau điểm, đem lạ đủ minh thần tứ phương luôn.

Hân khẽ cắn môi, đứng dậy đi đến trước bàn, vỗ mạnh.

“Phanh” một tiếng, nàng lập tức bình tĩnh, chỉ thấy dáng người hăn thật cao đứng ở trước mặt, nàng cười gượng hai tiếng, thực hiểu được lửa giận của hăn từ đâu mà đến.

“Ta xem này, này.....”

Khuất phục trước thế lực độc ác, nàng cố gắng nói không với Chu công, thử ở tấu chương viết chút chữ như gà bới, nhắc lại đạo nhân sinh rồi nhìn phản ứng của hăn.

Nhưng ngoài ý muốn, hăn không có phê bình chữ viết của nàng, chỉ yêu cầu nàng viết nhiều một chút, mà không phải

“Hảo”, “Tốt lắm”

Mà nàng bắt đầu viết “Phi thường tốt”, “Lại thảo luận”, Nghiêm Luân quả thực mau bị nàng làm cho tức giận, tiếp tục muốn nàng lại viết nhiều chút. Nếu không viết được, cũng có thể mở miệng hỏi hăn, nhưng nàng ngay cả hỏi cũng không biết hỏi từ đâu a. Một ít danh, quan viên là tốt là xấu, nàng cũng không biết, cho dù lửa giận trong mắt đối phương bị nàng càng kích càng cao, nàng cũng không tài cán mà tiếp tục .

Liên tục vài ngày bị thủ đoạn theo dõi mạnh mẽ, nàng mau mệt chết, giấc ngủ không đủ là nguyên nhân chính.

Nhưng Nghiêm Luân cũng không bỏ cuộc, căn bản hăn cũng không tin nàng là người có tư chất ngu độn, chữ viết kém cỏi là vì tùy tiện viết, ứng phó hăn, thư pháp của nàng từ nhỏ bị Thái Hậu yêu cầu qua, là một tay viết chữ tốt!

Cho nên, nàng càng ứng phó, hăn càng nghiêm khắc với nàng. Vì làm cho nàng sớm triệt ngộ, nếu thật sự không còn nguyện ý, sẽ chỉ làm nàng ăn càng nhiều đau khổ mà thôi.

“Tiếp tục!”

Ở dưới dâm uy của Nghiêm Luân, Ngôn Tuyên Nhi nhận mệnh cầm lấy tấu chương tiếp tục xem, đôi mắt đỏ lên. Nàng thật sự mệt mỏi quá nha, ban ngày cũng chưa ngủ, buổi tối lại ngủ không đủ, ô ô, ai tới cứu cứu nàng!

Nghiêm Luân sao?

Đương nhiên không phải hẳn, nhưng giờ phút này, nổi giận đùng đùng từ Kim Loan Điện giết qua đến người hẳn.

“Từ khi nào? Nữ hoàng làm vậy từ khi nào?”

“Bệ hạ nàng viết thật nhiều giấy, chúng nô tỳ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?”

Tại tấm cung, Nghị Dung cùng Phẩm Hoài xấu hổ nhìn về phía bên kia, hẳn theo các nàng ánh mắt xem qua, chỉ thấy ở trên cái bàn tinh tế treo vài tờ giấy rồng bay phượng múa mấy chữ—

Để cho ta ngủ.

Chờ ta ngủ ăn no. Ta sẽ tự dậy phê duyệt tấu chương, không được ầm ỹ.

Ai dám ầm ỹ ta, ta liền chém đầu người đó !

Sắc mặt hẳn xanh mét nhìn, còn muốn đến nàng mấy ngày nay không cần tâm, rốt cuộc không thể nhịn được nữa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Dem bỏ toàn bộ giấy. Còn có, lập tức thỉnh nữ hoàng rời giường, nếu nàng không dậy nổi, ta sẽ tự mình hầu hạ nàng rời giường!”

Hai người vừa thấy trong con người đen của hắc đầy lửa giận, biết hắc thoát nhìn tuy rằng tao nhã nho nhã, nhưng khi tức giận, còn có khi nữ hoàng kiêu căng, một mặt kiên cường khí phách của hắc sẽ hiển hiện ra, mà các nàng may mắn thấy vài lần sẽ tuyệt không hoài niệm a.

Hai người vội vàng bước về phía giường lớn, đi đánh thức nữ hoàng bộ hạ thân ái.

Bị các nàng lại lay lại gọi, Ngôn Tuyên Nhi trừng mắt hai gã nữ hầu bên người, nổi trận lôi đình

,"Không phải ta đã để lại giấy rồi sao? Hơn nữa, hoàng đế không phải lớn nhất sao? Không thể ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh à?"

"Đúng, nhưng nếu nữ hoàng còn không chịu dậy, nhiếp chính vương nói muốn tự mình tiến vào hầu hạ người a!"

Lời này siêu cấp hữu hiệu! Nàng đầu tiên là sửng sốt, sắc mặt từng biến đổi. Tên kia không có tính nhẫn nại.

Lập tức xúc lên chặn ngồi dậy.

"Mau! Mau!"

Đáng chết, vốn định tiêu cực làm cho bọn họ biết nữ hoàng như nàng không thể chờ mong gì, không làm được đại sự, rõ ràng sẽ buông tha cho nàng thôi, nhưng hiển nhiên nàng quá coi thường tính nhẫn nại của Nghiêm Luân!

Một trận binh, lách cách, bâng, rối loạn, cuối cùng nàng trang phục chỉnh tề ở trước bàn ngồi trang điểm, mà Nghiêm Luân kiên nhẫn cũng đã dùng hết, đi đến.

“Nói như thế nào đây cũng coi như phòng khuê nữ nhi đi? Cho dù chúng ta là hôn phu thê, vẫn nên bận tâm lễ giáo đi!”

Đổi mặt nam nhân mấy ngày nay thao thao nàng sắp điên, Ngôn Tuyên Nhi một chút cũng không khách khí rắn dạn

Không nghĩ tới, lời này vừa nói ra, thế nhưng hần cười to ra tiếng, ý tứ đùa cợt quá nồng, nàng còn không có ngu xuẩn đến nghe không hiểu!

“Không lẽ phép, người.....” Nàng nói một nửa đã không nói thêm được, bởi vì phát hiện hai gã nữ hầu bên người cũng cắn chặt môi dưới, nhin cười .

“Sao nào, ta nói cái gì đáng cười to sao?”

“Xích!” Nghiêm Luân là cười nhạt.

Nhìn hần phản ứng, nàng mới chậm nửa nhịp nghĩ đến nguyên bản nữ hoàng luôn dính chặt hần, tuyệt đối không có khả năng bận tâm lễ giáo này, cho nên, vừa rồi chẳng phải nàng đã quăng cho chính mình một cái cái tát? Xấu hổ!

“Các người đi ra ngoài trước.”

Nghiêm Luân đột nhiên muốn hai cung nữ đi ra ngoài, khiến trong đầu nàng vang lên cảnh báo.

“Người muốn làm cái gì? Hắc, các người không thể đi, ta — trẫm hạ lệnh!”

Nhưng Nghị Dung các nàng vẫn mang vẻ mặt áy náy lui xuống. Dù sao Thái Hậu có công đạo, nếu lúc Nhiếp chính vương cùng Nữ hoàng mệnh lệnh mâu thuẫn nhau, thì nghe nhiếp chính vương.

“Ta hơn người bảy tuổi, có thể nói là nhìn người lớn lên, đương nhiên, người ngoài xem chúng ta là thanh mai trúc mã. Nhưng ta phải nói, đại tính tình của người từ rong ra ngoài, so với bất luận kẻ nào ta đều rõ ràng hơn.”

Nguyên lai hãn cũng lớn hơn nàng a. Nàng nháy mắt, nhìn hãn càng dựa vào càng gần, nhú mày nói:

“Làm gì dựa vào gần như vậy ?”

Hãn cắn răng gầm nhẹ>

“Mau đứng dậy đi”

Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, “Cái gì, cái gì?”

“Buổi tối ra cung dạo loạn, buổi sáng đi không đứng dậy, ngẫu nhiên phạm vào, người khác có thể dễ dàng tha thứ, nhưng nếu hàng đêm đều như thế, vậy sẽ làm người ta chán ghét!”

Tiếp theo, hãn lại nói vì không thể để một nữ hoàng lúc lâm triều ngủ gà ngủ gật lắc lư, truyền ra ngoài làm tổn hại quốc uy, tất cả các cách trong thư cổ chắc chắn hãn cũng sẽ dùng tới để giáo huấn nàng!

Cái gì mà lo lắng chứ, căn bản đang uy hiếp nàng thôi! Nàng chịu đủ, loại lo lắng đề phòng ngày ngày thật đáng sợ, nàng quyết định muốn mạo hiểm!

Cái gọi là “Thiên trợ tự giúp mình giả”(trời giúp không bằng tự mình giúp mình), không mạo hiểm thử xem, làm sao mà biết mình được hay không?

Tiếng trống canh hai gõ vang, tinh thần Tuyên Nhi vừa vắn lưu chuyển, bất quá, đầu tiên nàng vẫn lên giường chợp mắt, khi hai thị nữ bên người lưu lại một ngọn nến nhỏ rồi rời đi, nàng mới đứng dậy, thay một

kiện quần áo màu đen chuẩn bị tốt từ trước, đeo một cái khăn lụa che mặt màu đen.

Nàng vẫn nhớ rõ Nghiêm Luân từng đã cảnh cáo nàng, bên phải giường nàng có thông đạo bí mật bị phong kín, hắc! Còn may là hắc báo cho biết, nếu không nàng còn không biết làm cách nào để xuất cung.

Ở trên giường sờ soạng một trận, rốt cục nàng cũng đụng đến một cái cơ quan, một khắc sau, tường trước mắt đột nhiên mở ra.

“Khốc!”

Nàng tiến vào thông đạo bí mật, đứng dậy đi tới, thông đạo này thật dài, trên tường đều được khảm dạ minh châu, còn có chút hoạ bích, quả thực giống đi ở nơi cổ tích, nhưng tuyệt không cổ xưa, mà là kim bích huy hoàng, cũng không biết đi bao lâu, mãi cho đến một bức tường, nàng xoa bóp một vách, cửa mở, nàng đi ra, thế này mới phát hiện phía sau là tường cung điện cao lớn.

Cho nên, nàng đi ra ngoài cung rồi. Trời ạ! Không khí tự do làm người ta hoài niệm như thế a.

Không đúng, nàng chạy nhanh đi Khôi Tinh hồ, đây là tin tức nàng tìm hiểu từ trong miệng Phẫm Hoài. Lần đầu nàng ra khỏi cung, ngạc nhiên phát hiện, buổi tối ở hoàng triều này cũng náo nhiệt, như vậy thành thị này cũng rất đẹp, giống cổ thành Âu Châu, có vòm hình cầu, dưới cầu còn có nước chảy, làm nơi này thêm thanh nhã, một vài trà lâu, còn biểu diễn âm nhạc.

Nàng không kịp nhìn xem, nhưng chỉ dám nghỉ chân một chút, không dám xem nhiều, sợ mình sẽ lạc đường, không quay lại cung điện được, đến lúc đó lưu lạc bên ngoài, sẽ thảm hại hơn!

“Giang sơn dễ đổi, cái nết đánh chết không chừa.”

Nghiêm Luân đứng ở góc đường, ý bảo người hầu theo đuôi nữ hoàng có thể rời đi trước, hẳn cùng Tăng Tử Tuyên có thể tiếp nhận bảo hộ.

Tăng Tử Tuyên nhìn con người đen lạnh lùng của bạn tốt chăm chăm theo thân ảnh kiều nhỏ kia đang xuyên qua đám người, nói :

“Tính nàng không may, vừa vận ta cùng người đi ra uống chén rượu, bằng không, người của người vừa mới nói, mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài.”

Phải không? Nghiêm Luân mím môi, xem nàng một bộ dáng sợ hãi rụt rè, sợ bị người khác nhận ra, đi một chút lại ngoái đầu lại, thân hình nhỏ nhắn cố gắng hỏi đường ông chủ, từ bên cạnh nhìn lại, con người nàng tràn ngập kinh hãi, khóe miệng giơ lên. Hiển nhiên nàng chuồn êm đi ra đùa vẫn là cực hưng phấn.

Ngôn Tuyên Nhi dần dần đi vào chợ tụ tập bán hàng rong, quay đi quay lại. Xong rồi, hình như nàng lạc đường!

Nàng lạc đường! Nghiêm Luân lạnh lùng nghiêm mặt, nhưng lại sợ như người khác không biết, nhìn phải nhìn trái, đi hai bước lại lui ba bước, đã muốn khiến cho người có tâm chú ý.

“Xin hỏi đến Khôi Tinh hồ, đi” Tuy rằng trên mặt dùng cái khăn che mặt. Nhưng mày liễu này, đôi mắt sáng như sao, đều từ đó có thể thấy được nàng là một tuyệt sắc mỹ nhân. Nam nhân bị nàng hỏi đường tâm sinh tạp niệm, miệng nuốt nuốt nước miếng, cười, “Chỗ kia ta còn có xe ngựa, ta đưa người một đoạn đường.”

“Hào, cảm ơn.” Cổ đại nhân có tình muội.

Nàng cảm động đến rơi nước mắt đi theo hẳn đến chỗ đỗ xe ngựa ở góc đường, mới đang muốn ngồi lên trên.

“Xuống dưới!” Nghiêm Luân chế trụ cánh tay của nàng, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

Nàng mạnh hút một ngụm khí lạnh. Một ngày nào đó sẽ bị hãm hù chết, tại sao hãm lại có mặt ở khắp nơi a! Nhưng cơ hội ngay tại trước mắt, nàng không thể không đi! Nàng dùng sức muốn tránh cánh tay nắm chặt của hắn, “Ta muốn đi, chết tiệt, không cho phép ngăn đón ta! Ta là nữ hoàng!” Bốn chữ cuối cùng, nàng cố ý đè thấp, không muốn làm cho tên nam tử xa lạ kia nghe được.

“Hắn là kẻ chuyên môn thay xóm cô đầu kỹ nữ tìm mặt hàng đó.” Tăng Tử Tuyên cũng đã miễn cưỡng mở miệng, tuy rằng hắn không rõ vì sao Kim Ngôn đối xử với hắn thực xa lạ.

“Người hồ.....” Nam tử trực giác muốn bác bỏ, nhưng gặp một đôi ánh mắt cứng rắn lạnh lùng của Nghiêm Luân, lại quét về phía Tăng Tử Tuyên kia rõ ràng mang theo ý cười lại làm cho người ta thấy lạnh mặt. Hắn không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, ngay cả nói cũng không dám nói, bay nhanh leo lên xe ngựa phía sau, đánh xe chạy lấy người.

Ngôn Tuyên Nhi cắn môi dưới, nhìn sắc mặt xanh mét của Nghiêm Luân, nếu không phải hai chân đứng thẳng bất động, nàng cũng muốn chạy lấy người.

Người này toàn thân tản ra một cỗ khí thế lạnh lùng làm người ta không rét mà run, thực dọa người thật.

“Ta đã nói người là gỗ mục, người ngay cả một chút chuyện vật thể này cũng đều không biết?”

Cái gì gọi là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giờ phút này hắn có cảm xúc rất rõ! “Thầm nghĩ không ngồi long vị, lại muốn làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa, phải làm cho ta xem, chứng minh ta là sai, ngược lại vẫn như cũ chuồn ra khỏi cung đạo đường cái, lười nhác lại không tự trọng

như thế. Nghiêm mỗ thừa nhận thất bại! Phụ trách việc người ra khỏi cung hôm nay, đợi Thái Hậu hồi cung, ta sẽ thỉnh Thái Hậu thỉnh cao minh khác!”

Nghiêm Luân nói chuyện giọng lạnh buốt, khuôn mặt tuấn tú lại âm trầm đáng sợ, một câu phản bác Ngôn Tuyên Nhi cũng không phun được.

Nàng không thể nói ra thân phận chân thật của bản thân. Mà có nói, hẳn cũng không tin, nhưng công tác của “Nữ hoàng” rất nặng nề, thật sự nàng làm không được! Thế giới này xa lạ với nàng như thế, ngay cả cái gọi là có thể thổ lộ chân tướng cho mọi người biết cũng không có. Nàng bất lực như thế, cô độc như thế, hẳn làm sao biết!

Nàng cái gì cũng chưa nói, một đôi mắt đẹp khẽ chớp động, lệ quang sở sở động lòng người, không tiếng động lên án so với ứng thanh cãi lại còn muốn làm người ta động dung hơn.

Tuy rằng, bọn họ đối với mâu thuẫn ủy khuất của nàng giải độc là sai lầm.

Nghiêm Luân hơi nhếch môi, không hề hướng nàng rộng giận.

Tằng Tử Tuyên còn là có vẻ thương hương tiếc ngọc. Nhưng nếu thật sự nói đến, Kim Ngôn trừ bỏ hỉ nộ vô thường làm cho người ta chán ghét ra. Ngoại hình của nàng thật là mỹ nhân thế gian hiếm thấy, hơn nữa lúc này trên mặt trắng trong thuần khiết không có nửa điểm trang phấn, thiên sinh lệ chất, lại đẹp tới mức làm cho người ta thầm nghĩ đem nàng ôm vào trong lòng hảo hảo yêu thương. Bất quá, một đạo ánh sáng lạnh bắn lại đây, hẳn thế mới phát hiện hai tay của mình thực chủ động, đã muốn mở ra, nhưng lập tức thực thức thời lùi về.

“Người đừng trách móc nặng nề với nàng quá. Kỳ thật là nàng thực đáng thương thôi. Từ nhỏ kể nhân tài bồi ngôi vị hoàng đế là Hiền thái tử, nàng vẫn luôn là một người bị xem nhẹ. Nếu không phải Hiền thái tử bệnh

cấp tính mà chết, trọng trách to lớn này sẽ không rơi xuống trên đầu nàng. Người cũng nên đứng ở lập trường của nàng, bao dung nàng nhiều một chút”

“Đây là vận mệnh của nàng, cũng là trách nhiệm nàng không thể trốn tránh.” Thanh âm Nghiêm Luân nhu hòa một chút, nhưng vẫn lạnh lùng cứng rắn như cũ.

Cái gì? Nguyên lai là như vậy a. Nàng hoàn toàn không biết nguyên lai nữ hoàng cũng là bị “không trâu bắt chó đi cày”. Thật đáng thương! Nàng cũng tuyệt đối cảm động lây, chính là, cái người cao lớn ngăm đen này là ai? Xem ra rất quen thuộc với Nghiêm Luân nha, giống như cũng rất quen thuộc với mình.

Tằng Tử Tuyên thật giống một huynh trưởng bàn vổ vổ bả vai của nàng. Nhưng vẫn nói với bạn tốt. “Mặc kệ là vận mệnh hay trách nhiệm, lấy sự thật mà nói, nàng bất quá là một tiểu cô nương mười sáu tuổi mà thôi, muốn nàng quản lý một quốc gia thật sự làm khó xử nàng rồi.”

“Sự việc cũng vì vậy, nếu nàng còn có tôn nghiêm, vì duy trì tôn nghiêm, , nàng cũng nên cắn răng mà bức mình làm được chuyện một nữ hoàng nên làm.”

“Luân.....”

“Tóm lại, cứ như vậy, nếu người thấy phụ tá nàng có hứng thú, ta rất thích ý đồ đề cử người cho Thái Hậu.”

Đem khoai lang phỏng tay quăng cho hắn? Hắn vội vàng lắc đầu, “Nghĩ cũng đừng nghĩ a!”

Nguyên lai nàng là vận người ngại a! Nàng banh mặt cúi đầu, giờ phút này, nàng là [câm điếc ăn hoàng liên, có khổ nói không được].

“Hồi cung, Tử Tuyền, liền đáp xe ngựa của người.” Nghiêm Luân nói.

“Không thành vấn đề.” Chuyện này có vẻ đơn giản hơn.

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bất quá, khi một hàng ba người muốn lên xe ngựa, bụng Ngôn Tuyên Nhi thực không chịu thua kém cô lỗ kê lên, mà nàng lại đứng giữa hai nam nhân, xe ngựa này lại rời xa đám đông, bốn phía im ắng, nên « không thành kế » vừa xướng càng vang dội!

Thật xấu hổ! Mặt trướng đỏ bừng, nàng hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Tằng Tử Tuyên đầu tiên là sững sốt, tiếp theo, không chút khách khí ôm bụng cười ra tiếng, “Ha ha ha.....”

Ngôn Tuyên Nhi đầu càng cúi càng thấp. Nàng trải qua hai mươi mốt năm tổng khổn quần cũng không có nhiều bằng mấy ngày này, làm cho nàng thật muốn chết!

Nghiêm Luân đứng phía sau, cho nên, giờ phút này đang lờm cái ót của nàng, lập tức, bụng của nàng còn có thể đại xướng không thành kế, hẳn thật là bị nàng đả bại!

“Đi theo ta.” Bỏ lại một câu, hẳn xoay người đi trở ngược lại.

Tằng Tử Tuyên nhìn hẳn hướng đến một tiệm cơm ở phố kế bên, khoe miệng khẽ nhếch cười, “Không muốn phụ tá? Nói cứng rắn như vậy, lại để ý nàng đói bụng? Tên mâu thuẫn!”

Nàng căn môi dưới, nhìn tên cà lphất phơ này liếc một cái. Hẳn thật sự rất giống kẻ ăn chơi trác táng, nhưng quái là, cũng không có người ghét,

hắn mới thật sự là người mâu thuẫn!

Hai người lập tức đuổi kịp Nghiêm Luân, chỉ chốc lát, liền được điểm tiểu nhị nghênh tiến vào tiệm cơm, ngồi tại một bàn ăn dựa vào góc cửa sổ.

“Ăn cái gì?” Nghiêm Luân hé ra mặt thối hỏi nàng.

“Mì thịt bò hay cơm cà ri đều được.” Giọng nàng thấp như muỗi trả lời.

“Cơm cà ri là cái gì?” Chưa từng nghe qua, Tăng Tử Tuyên trừng lớn mắt, ngay cả Nghiêm Luân cũng nhăn mày rậm.

Nàng đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới nghĩ đến thời không bất đồng, mặt lại đỏ lên. “Ách, bánh bao, bánh bao, lạc.”

Nàng xem qua cổ nhân trong phim truyền hình đến khách sạn đều kêu những món này.

Nghiêm Luân lập tức gọi điểm tiểu nhị, gọi bánh bao thịt hôi hôi, bánh bao, lạc, muối vừng, phù dung ngư, canh đậu hủ, lại thêm hồ trà Long Tỉnh.....

Lúc ăn cơm là tối im lặng, nàng vui đầu ăn, không để ý tới hai tên bên cạnh chỉ uống trà, không biết đây là dụng ý của Nghiêm Luân bạn tốt cùng hắn ngồi ở hai bên sườn của nàng, để cho nàng có thể che mặt bằng khăn lụa màu đen, an tâm dùng cơm.

Trong quán đèn đuốc sáng trưng, vị trí cửa sổ có thể nhìn thấy một con sông đèn đuốc chớp động, bóng cây thấp thoáng, bên cạnh một loạt những con phố mang phong cách cổ xưa, cảnh đêm cổ đại cũng có một vẻ đẹp mê hồn.

Trong khi Ngôn Tuyên Nhi đang bị phong cảnh hấp dẫn, có mấy nam nhân tiến vào, an vị ở kế bàn bọn họ, sau khi ăn xong cơm, liền cao giọng tán gẫu.

“Nữ nhân làm hoàng đế, quốc gia không tiền đồ, nghe đồn mỗi ngày nàng ở trong hoàng cung ăn hương uống lạt, tác uy tác phúc, số vàng bạc tài bảo xài không hết.” Một ông lão đầu bạc nói như thế.

“Không chỉ như vậy, lần trước, nàng còn ở một tửu lâu hồ nháo, uống say khướt, chưa trả tiền, còn đập hư đồ đạc trong tiệm, cũng không thấy quan phủ động thân đi ra bồi thường.” Tráng hán đối diện tuổi chừng bốn mươi lắc đầu.

“Này ta cũng nghe nói qua.” Một nam tử trung niên mặc lam bào sau khi uống rượu, lại nói: “Chuyện nhà lão nhân kia, các người có nghe qua chưa?”

Thấy mọi người lắc đầu, hắn càng nói càng hăng say, “Nữ hoàng nhìn trúng gốc mai già trong nhà hắn, cũng không quản đó là mạng của hắn, là gốc mai ái thê đã mất của hắn vô cùng yêu quý, sai người đào lên chuyển đến trong cung, nghe nói không bao lâu, gốc mai liền chết héo.”

“Thực ác liệt a, quân tử không đoạt đồ người khác yêu thích, nàng lại là Quân vương a!” Mấy nam nhân thoát nhìn đã uống say, mặt đều hồng hồng, lớn giọng, tuyệt không kiêng kị ngấn giọng phê bình nữ hoàng.

Nhưng các khách nhân khác lại thay bọn họ khẩn trương, chỉ sợ bọn họ họa là từ ở miệng mà ra.

Nhưng Nghiêm Luân cùng Tăng Tử Tuyên đều không có ngăn lại, bởi vì ngay cả nữ hoàng lúc trước nghe đến câu phê bình đầu tiên liền nổi trận lôi đình cũng chưa hé răng, bọn họ rất ngạc nhiên muốn biết nàng suy nghĩ cái gì.

Ngôn Tuyên Nhi cảm thấy xấu hổ, đầu cũng càng cúi càng thấp, tuy rằng việc này rõ ràng không phải nàng làm, nhưng trước mắt thân phận nàng chính là nữ hoàng, nếu bị nhốt trong này cả đời, nàng có thể bị thế nhân cười nhạo thóa mạ cả đời hay không? Cục diện rối rắm này nên thu thập một chút tốt lắm, miễn cho ngày sau đều chỉ có thể cúi đầu gặp người.

“Hắc, có bạc hay không? Cho ta mượn một chút.”

“Muốn làm gì?” Tăng Tử Tuyên tò mò hỏi.

Nghiêm Luân không nói hai lời lấy ra ngân lượng đưa nàng, không ngờ, nàng lập tức đứng dậy đi đến đám khách bàn bên kia đang nói chuyện phiếm, đem bạc đặt lên bàn.

“Này, đây là?” Mọi người ngẩng đầu nhìn thiên tiên mỹ nhân có điểm quen mắt này.

“Thỉnh đem ngân lượng này đưa cho lão nhân đó, còn có tửu quán kia.” Nàng nói xong liền xoay người chạy ra khỏi tiệm cơm.

Nghiêm Luân lập tức đứng dậy đi theo ra ngoài, Tăng Tử Tuyên chậm bước, chỉ có thể bỏ tiền phó trưởng sau, đuổi theo đi ra.

“Vừa mới..... Vừa mới rồi là nữ hoàng sao?” Lão ông đầu bạc sợ tới mức nổi da gà.

“Trời ạ, đầu của ta vẫn còn, của người cũng còn..... Còn có túi bạc này nữa.....” Lam bào nam tử vuốt đầu mình, lại xem túi tiền nặng trĩch trên bàn. Có chút bất khả tư nghị.

Vài người người xem ta, ta xem người, một chút, hoàn toàn tỉnh rượu.

“Ta xem nữ hoàng đổi tính?”

“Đúng vậy, không có trách tội chúng ta phê bình, còn..... Nguyên lai nàng có tâm khoan dung.”

“Đúng vậy, biết sai có thể cải thiện là điều rất tốt, cái gọi là biết sỉ gần như dũng, nữ hoàng thật a.....”

Ba người người một lời ta một câu vừa nói vừa gật đầu, nguyên bản nghiêng về phê bình, trước mắt hoàn toàn thay đổi, có thể biết được, bất quá này không lâu sẽ ồn ào huyên náo truyền khắp hoàng thành.

Về phần Ngôn Tuyên Nhi trực tiếp chạy về góc đường nơi có xe ngựa, nàng biết Nghiêm Luân vẫn đi theo nàng cũng nhìn nàng, nhưng nàng không muốn nói nhiều.

Chỉ chốc lát, Tăng Tử Tuyên cũng lại, ba người lên xe ngựa, xe lập chạy về hoàng cung.

Nhưng bên trong xe một mảnh lặng im, sau một lúc lâu, Nghiêm Luân mới mở miệng hỏi:“Đột nhiên lương tâm phát hiện biết mình làm sai ư?”

Cho nên, những người đó nói việc này đều là sự thật! Nàng không đáp lại, chỉ cúi đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Một nữ hoàng không được chờ mong, chắc là vì tịch mịch mới có thể gây chuyện thị phi!

Bất quá chỉ là một đứa trẻ, tính ra, nàng còn lớn hơn nàng ấy đến năm tuổi, mười sáu tuổi làm nữ hoàng thực khoa trương, khó trách lịch sử quốc gia này, nàng nghe cũng không có gì nổi bật, dựa theo năng lực trị quốc của nữ hoàng, Đông Phong hoàng triều muốn thành triều đại ngắn nhất cũng không khó.

Lại nói Nghiêm Luân người này quả thực giống âm hồn sau lưng, có mặt khắp nơi, cũng không biết ở hoàng cung hoặc ngoài thành an bài bao

nhiều cơ sở ngầm nhìn chăm chăm nàng, Khôi Tinh hồ sơ là không đi

Thôi, nàng vẫn là tạm thời lưu lại trước, hai người ngũ quan có thể tương tự đến bị lầm cho rằng là cùng một người, có lẽ vốn chính là đồng hồn phách đầu thai, vậy hỗ trợ đi! Nàng học làm một nữ hoàng tốt, cũng làm cho nam nhân khinh thường nữ nhân làm hoàng đế này nhìn thử, nữ nhân cũng rất có biện pháp.

Sau khi nữ hoàng thật sự trở về, nói không chừng bởi vì nàng giúp nữ hoàng làm tốt lắm, đến lúc đó còn có thể có thể ban thưởng cho nàng.

Đúng vậy, ký đến chi, tắc an chi, nàng muốn xoay chuyển tình thế!

Xe ngựa lộc cộc mà đi, Nghiêm Luân cùng Tăng Tử Tuyên nhìn nhau, lại nhìn nàng đang im lặng, như là quyết định cái gì, vẻ mặt quýnh lượng hữu thần. Tiểu nha đầu kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Đoàn người đi một hồi đã đến hoàng cung, Ngôn Tuyên Nhi vẫn không lên tiếng trở lại tẩm cung, Tăng Tử Tuyên đi theo Nghiêm Luân trở lại tẩm cung hẳn ở tạm.

Hai người đến sườn thính ngồi xuống, cung nữ lập tức châm trà, lui ra ngoài.

Đêm nay hai người ước hẹn uống rượu, chính là chuyện lần trước Nghiêm Luân muốn hẳn tra đã có tin tức, nhưng vẫn chưa ngồi xuống tán gẫu, ngược lại phải đi tìm nữ hoàng bộ hạ chuồn ra ngoài cung.

“Người của ta phát hiện t Phúc Khang, bị kẻ nào chôn trong rừng cây cách Khôi Tinh hồ không xa, bất quá, xuống tay là cao thủ, không có lưu lại manh mối.” Tăng Tử Tuyên vẻ mặt ngưng trọng nói.

Kỳ thật thủ hạ nhiều ngày không có liên lạc, trong lòng Nghiêm Luân đã có dự cảm bất hảo, nhưng chứng thật tin người chết, vẻ mặt hẳn càng

nghiêm túc.“ Người nhà hẩn ở phía nam, ta sẽ phái người đưa đi tin tức, cũng sẽ trợ cấp vàng bạc, nhưng ta muốn người tra ra kẻ giết hẩn, cầu xin người.”

Tăng Tử Tuyên gật gật đầu, uống ngụm trà.“Tự nhiên là phải tra, bởi vì còn có chuyện kì quái khác, hơn nữa, ta tin tưởng bởi vì Phúc Khang chết, cho nên, hẩn không kịp thông báo cho người.””

“Chuyện kì quái gì?”

“Suy đoán ngày Phúc Khang tử vong là cùng ngày nữ hoàng ngã vào Khôi Tinh hồ.”

Hẩn khiếp sợ nghe Tăng Tử Tuyên tường thuật lại tình hình, bao gồm sáng sớm hôm sau nữ hoàng bị phát hiện ở ven hồ, cho hai gã nữ hầu của nàng thần không biết quỷ không hay mang nàng về cung một chuyện.

Nghiêm Luân hơi nhếch môi. Bạn tốt nắm giữ tin tức rất chuẩn xác, trước đây Phúc Khang thường sau hôm nữ hoàng du lịch liền đến báo cho hẩn khi nào nàng chuẩn ra cung, khi nào hồi cung, lại đi đến địa phương nào.

Cho nên, hẩn không cố ý đi chú ý hành tung của nàng, nhưng cung nữ bên người nàng cũng rất thông minh, biết hẩn đối với vị hôn thê tôn quý này có ấn tượng xấu,giúp nàng che dấu liền hết sức che dấu.

Chính là, một người không biết bơi làm sao có thể lên bờ? Nếu nói là có người cứu nàng? Người kia là ai? Phàm là dân chúng hoàng thành, cơ hồ mỗi người đều nhận ra nàng là nữ hoàng chuyên gây chuyện, người nợ vì sao không đến lãnh thưởng?

Tăng Tử Tuyên tin tưởng nghi vấn của bạn tốt cùng mình giống nhau.“Người của ta có tìm được phụ nhân phát hiện ra nữ hoàng, nàng là người bán đồ ăn, ở tại thôn nhỏ phụ cận Khôi Tinh hồ, mỗi ngày khiêng rau

xanh hái được vào thành bán. Nhưng khi nàng phát hiện nữ hoàng, phụ cận không có bất luận kẻ nào, hơn nữa quần áo nữ hoàng mặc rất kỳ quái.”

Nàng nguyên bản chính là kẻ chuyên tác quái, Nghiêm Luân cũng không nghĩ ngợi nhiều, chính là khó hiểu, kẻ giết Phúc Khang có phải cũng là người xô nữ hoàng rơi xuống nước hay không? Tại sao nàng lại có thể tránh được một kiếp?

“Xem ra ta phải phải thêm người theo dõi nàng.”

“Không cần, người của ta đã quá nhiều, trên thực tế, ngay cả người của người cũng có thể rút đi trước, an toàn của nàng ta toàn quyền phụ trách.”

Quyết định này thực đột ngột, Nghiêm Luân vẻ mặt ngưng trọng, “Người phát hiện chuyện gì sao?”

“Không đủ minh bạch, cho nên, không muốn nói cho người, nhưng chuyện này nếu là thật, ta tuyệt đối sẽ không thể không đếm xỉa đến.”>Hắn bình tĩnh nhìn bạn tốt, trong lòng mơ hồ đoán được là chuyện gì, nhưng việc kia xác thực không có gì để chứng minh.

“Ta hiểu, ta sẽ thu hồi người của ta, cho người dễ hành sự.”

Lời này mang theo ý tại ngôn ngoại, Tăng Tử Tuyên hiểu được. Xem ra bạn tốt đại khái cũng có chú ý với thế lực cậy già lên mặt kia.

“Chính là, Thái Hậu ngày mai trở về, người thật sự muốn nói với bà người sẽ không phụ tá?”

Hắn rùng mình, “Ta là người nói được thì làm được.”

Cũng phải, bất quá, “Thái Hậu muốn người làm, người có thể không làm sao? Chỉ dùng việc người là vị hôn phu của nàng để buộc người, người

cũng rất khó nói không a!”

“Ta sẽ nói không, bởi vì ta là vị hôn phu của nàng, cho nên nàng sẽ không thật sự nghe ta, trừ phi nàng trước làm cho ta xem, nếu không, đừng nói là phụ tá, việc hôn nhân này, ta cũng sẽ nghĩ cách rút lui.”

Tăng Tử Tuyên nhìn vẻ mặt kiên định của hảo hữu, vỗ vỗ bờ vai của hắn. “Đã biết, nhưng nữ hoàng kia cũng không tốt như vậy, người cẩn thận.”

Ngày hôm sau, Nghiêm Luân không đi đốc xúc nữ hoàng vào triều, mà là chờ Thái Hậu hồi cư

Loan kiệu kim bích huy hoàng chậm rãi vào cửa cung, Nghiêm Luân cùng một hàng văn võ đại quan đều ở cửa cung nghênh đón, nhưng không thấy nữ hoàng.

Quần thần châu đầu ghé tai nghị luận, nhiếp chính vương nhìn đẹp như quan ngọc, nhưng hắn cái gì cũng chưa nói, Thái Hậu đã ôn nhu vì mọi người giải thích nghi hoặc, “Là ai gia muốn bọn nô tài đừng kinh động nữ hoàng, ai gia trước hết muốn nghe nhiếp chính vương nói nàng mấy ngày nay biểu hiện như thế nào, mới đi gặp nàng.”

Thì ra là thế. Chúng thần lộ ra vẻ mặt bưng bình đại ngộ.

Vì thế, Nghiêm Luân cùng Thái Hậu ung dung đẹp đẽ quý giá trở lại Thái Hòa điện.

Chính là, nguyên bản Thái Hậu muốn nghe tin tức tốt lại nghe được chuyện hắn không muốn phụ tá, mặc kệ nàng thay nữ nhi biện hộ như thế nào, nhưng Nghiêm Luân cũng thực kiên trì.

“Ai gia biết đứa nhỏ kia tùy hứng làm bậy, nhưng bản tính của nàng là tốt. Cho nàng thêm một chút thời gian đi, đương nhiên, thời gian này cho nhiếp chính vương trở về phủ nghỉ ngơi mấy ngày, sau lại tiến cung.”

“Thái Hậu!” Nghiêm Luân đột nhiên hiểu được cá tính bướng bỉnh của Kim Ngôn truyền thừa từ ai.

Đối mặt hần ần ần dục phát tức giận, Thái Hậu cảm khái nói: “Ai gia biết chính mình ích kỷ, cũng biết nữ hoàng không sợ hãi, chính là bởi vì có mẫu hậu này ở phía sau nàng, nàng có nhiều không phải, vẫn là cửu ngũ chí tôn tôn quý nhất a, người bao dung, tha thứ, rộng lượng hơn với nàng đi.”

Hần biết khó giải, Thái Hậu là cứng rắn giao Kim Ngôn lại cho hần. “Thần hiểu, vậy thần trước rời cung.”

Nghiêm Luân tự nhiên là mang theo một bụng hỏa khí cáo lui, mà Thái Hậu lại chuyển hướng đến tấm cung nữ nhi.

Ngôn Tuyên Nhi vừa mới từ ngự thư phòng ra, nghiền ngẫm từng chữ của một bản tấu gấp khiến cho choáng váng, đi ra hít thở không khí, chỉ thấy một phụ nhân phong vận nghênh diện đi tới, đối phương đầu đội một cái mũ phượng tương mãn trên châu bảo thạch, quần áo thêu mây tía, hoa phục long phượng màu vàng, cả người kim quang lờ lờ, diện mạo hiền lành, xem ra giống như tổ mẫu nương nương trong miếu!

“Thái Hậu cát tường.” Vài cung nữ phía sau nàng tao nhã hành lễ, vừa nghe, nàng cũng vội vã quỳ gối hành lễ, “Thái Hậu cát tường.”

Thái Hậu vẻ mặt kinh ngạc nhìn nữ nhi, “Như thế nào không phải kêu ‘Mẫu hậu’? Ngôn nhi, là quốc sự nặng nề, làm cho người loạn óc sao?”

Lại lờ miệng, mặt nàng bạo hồng, “Không có, mẫu hậu, chính là đột nhiên nói sai.” Nàng cười gượng giải thích.

“Mẹ con chúng ta tới Thái Hòa điện của ta tâm sự đi, ả nhiều ngày, hết thấy được.....”

Đêm nay, Thái Hậu ở tẩm cung thiết yến, ôn nhu hỏi nữ nhi tâm đắc trị quốc, nhưng Ngôn Tuyên Nhi nói ít, nghe nhiều, chỉ sợ lộ, nhưng là đối với Thái Hậu có ấn tượng vô cùng tốt. Bà ôn nhu từ bi, thấy rõ đối với nữ nhi vô cùng sủng nịch.

“Mẫu hậu biết người thực vất vả, vị trí này có bao nhiêu người muốn cướp, mà người tuổi còn nhỏ, đối vị trí này chán ghét, nhưng không thể không ngồi.” Thái Hậu không đành lòng lắc đầu, thương tiếc nắm tay nữ nhi, “Nhưng người phải biết rằng, người yêu nhiếp chính vương, nếu không phải ngồi ở vị trí này, người không có cơ hội có được nam nhân vĩ đại như hần.”

“Mẫu hậu cho là ta không xứng với hần?” Nàng nghe xong thật sự không thoải mái.

“Không phải. Luận bề ngoài, thân phận, học thức, người đã từng là công chúa, hiện tại là nữ hoàng, đương nhiên xứng đôi với hần, nhưng là nhiếp chính vương không phải chỉ lấy những điều kiện đó để tuyển thê tử, hần là nam nhân có trí tuệ, đồng thời ý thức trách nhiệm cũng rất nặng, ai gia mệnh lệnh hần phụ tá người, là tin hần, lại tạo điều kiện cho người cùng hần sớm chiều ở chung, người thương hần, liền làm ra một phen thành tích, đừng làm hần đối với người thất vọng, được không?”

Lời nói thâm thía, Ngôn Tuyên Nhi nghe hiểu được. “Yên tâm đi mẫu hậu, từ hôm nay trở đi, ta sẽ thực cố gắng.” Bất quá, nàng là muốn hần nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, không phải là ánh mắt xem thường như bây giờ, còn hần thất hay không thất vọng, một chút quan hệ đều không có!

“Thật tốt quá.” Thái Hậu cười cười gật đầu

Vì thế, bắt đầu từ ngày này, Ngôn Tuyên Nhi buổi tối cố gắng bù lại, cập nhật một ít tri thức chính vụ của Đông Phong hoàng triều, mặc dù là sách chuyên khối, nàng cũng từ giá sách lấy ra xem, mặt khác, vì tiết kiệm

thời gian, nàng còn nghĩ xem những bản tấu gấp, lại làm bút ký, mỗi khi đều làm việc đến khi mặt trời lên mới trở lại giường nằm úp sấp xuống.

Nhưng luôn chỉ ngủ được ít khắc, liền lại bị gọi rời giường.

“Khí sắc như thế nào luôn kém như vậy……”

Ngôn Tuyên Nhi để cho Thái Hậu đông xem tây xem nhìn khuôn mặt, về phần nhiếp chính vương, thật là tạm thời được nghỉ, nên trong khoảng thời gian này, đều là Thái Hậu sáng sớm lại đây đốc xúc nàng vào triều.

“Chưa được, phải tô hồng một chút, khí sắc nữ hoàng phải hồng nhuận, đại biểu quốc gia vận số chính vương, tái nhợt như vậy sao mà được?” Thái Hậu lại quay đầu nói với Phẩm Hoài cùng Nghị Dung.

“Mẫu hậu!” Ngôn Tuyên Nhi khóc thét. Ông trời a, vị Thái Hậu này khăng định thích trang điểm, phấn hộp bột nước đều trét lên mặt nàng, lại vẽ hai luồng má hồng còn chưa đủ?“Không kịp giờ vào triều a.”

“Không được, không trang điểm thỏa làm sao có thể đi gặp chúng thần, mau trang điểm, mau”

Bởi vì Thái Hậu kiên trì, nàng vẫn là đại vương đến muộn, bất đắc dĩ, ngày hôm sau, nàng đành phải dậy sớm hơn, ngày thứ ba sớm hơn nữa, nhưng, thành tuần hoàn ác tính, giấc ngủ không đủ vốn là tối kỵ cho sắc đẹp, khí sắc không tốt, trang điểm lại càng không đạt, thời gian điểm trang ngược lại càng ngày càng dài.

Thái Hậu nhìn mặt nữ nhi, là càng ngày càng không hài lòng,“Không được! Vẫn để nhiếp chính vương đến đốc xúc người thì tốt hơn, nữ vì tình lang mà làm đẹp, khăng định là lâu lắm không gặp hãn, nên người ngủ không được tốt.”

“Không phải, mẫu hậu……”

Nhưng Thái Hậu sốt ruột ái nữ, lập tức đem Nghiêm Luân cấp triệu tiến cung.

“Người ở trong cung vài ngày đi, Ngôn Nhi rất nhớ người.”

Nàng có sao? Nếu không phải một đồng cung nữ vội vàng thay nàng thượng trang, Ngôn Tuyên Nhi khẳng định quay đầu kháng nghị.

Bất quá gương là vật dùng tốt lắm, mỗi góc độ liền chiếu đến Nghiêm Luân đang trưng gương mặt lạnh lùng.

“Ai gia hơi mệt, về cung nghỉ ngơi trước, Ngôn Nhi liền phiền toái người.”

“Thần tuân chỉ.”

Nghiêm Luân cung tiễn Thái Hậu rời đi, nhìn thiên hạ đang ngồi ngay ngắn ở trước gương. Tăng Tử Tuyên không đoán sai, nàng chống đỡ bất quá mười ngày, xem, hẳn không phải lại bị triệu tiến cung sao.

“Thần thật sự nhìn không ra, trang điểm cho dung nhan tinh xảo vô cùng cùng năng lực trị quốc có quan hệ gì.”

Nghiêm Luân hé ra khuôn mặt tuấn tú thuyết giáo. Sau hôm nàng hưởng hần mượn bạc, ngày thứ hai, còn cho người đưa bạc đến trấn vương phủ trả hần, thận trọng như thế, hẳn còn tưởng rằng nàng thật sự thay đổi, hiển nhiên là hẳn rất để ý xem nàng!

Thám tử ở hoàng cung hồi báo, thời gian nữ hoàng vào triều, sau khi Thái Hậu trở về, chẳng những không có sớm hơn, ngược lại càng ngày càng trễ! Hẳn so với ai khác đều rõ ràng nàng buổi tối là làm chuyện tốt gì!

Nàng biết hẳn vẫn là xem nàng không vừa mắt. Tốt lắm, cũng được!

“Thật không có quan hệ gì, nhưng người có biết, thân là nữ nhân, trang điểm luôn có vẻ lâu hơn, ta lại là nữ hoàng cao quý, trang phục dung nhan càng không thể qua loa, trăm cũng là trăm ngàn lần không muốn a.....” Nàng liền cố ý đối nghịch hẳn, còn mở miệng bảo cung nữ đang trợn mắt há mồm, “Hai má không đủ hồng, điểm thêm phấn a!”

“Ách..... Dạ.”

Phẩm Hoài vẻ mặt hoang mang nhìn về phía Nghị Dung, chỉ thấy trên mặt đối phương cũng có cùng nghi hoặc giống nàng. Mọi khi đều là chủ tử nói đừng đồ nữa, như thế nào hôm nay có nhiếp chính vương ở đây liền đổi tính?

Nghiêm Luân cười lạnh, “VẬY nữ hoàng chậm rãi thượng trang đi, thần đi ra ngoài trước.”

Đi đi đi! Dù sao người chính là xem thường ta. Ngôn Tuyên Nhi rầu rĩ nói thầm trong lòng, vừa thấy hẳn đi ra ngoài, liền đứng lên. “Đừng thượng, vào triều đi.”

Nàng là làm sao vậy? Tên kia không thương quan tâm nàng, cũng không phải lần đầu tiên, nàng sao phải vì hẳn mà hỏng tâm tình? Tức giận đến đỏ mặt tía tai? Huống chi là vì một người xem thường mình.

Hảo! Ta nhất định nhất định sẽ làm cho người xem.

Nhưng có những lúc tâm có dư mà lực không đủ a!

Như hôm nay, ở Kim Loan bảo điện, Ngôn Tuyên Nhi thật sự cảm thấy thất bại.

Kịch lịch sử nhìn không ít, biết những kẻ nịnh nọt nghe lời, đều là gian thần, kẻ can gián, mười người hết tám, chín là trung thần một lòng, nhưng mặc dù hiểu bọn họ tấu cái gì, nàng lại không có can đảm hạ chỉ thị,

bởi vì là sự tình trọng đại, mặc kệ là dân sinh kinh tế, hay là quân sự điều hành, đều từ nàng độc tài thành bại, nàng áp lực thật lớn, không thể tự quyết định, mỗi một ánh mắt đều cố tình nhìn nàng, chờ nàng.....

Vội vàng bảo bãi triều, chạy ra ngoài! Nàng hảo vô dụng a!

Đuổi lui cung nhân nhắm mắt theo đuôi, nàng cần một chỗ ít người qua lại, nhìn đèn cung đình treo trên cao bên ngoài, nhìn trong điện rường cột chạm trổ, nàng có loại cảm giác không thở nổi.

Vì thế, nàng kéo làn váy chạy ra ngoài điện, cho đến sân đình đài, nhìn phía dưới hồ nước hoa sen khắp nơi, vừa nhấc đầu, vài nhánh cây mềm yếu dựa vào các thân cổ thụ già cỗi, cành cây thật ài duỗi thân hương không trung, nàng nhìn lên, không cho nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

Chăm lo việc nước là chuyện cỡ nào xa xôi, nàng làm sao có thiên phú? Một người chỉ có một cái đầu, ruồi bọ vùi đầu khổ làm, nhưng Thiên Tử phải cần dạy dỗ bao nhiêu năm mới có thể đăng cơ vi hoàng???? Nàng thực cố gắng, thực cố gắng, một trận choáng váng ào đến, nàng cảm thấy choáng váng đầu, thân mình lay động một chút.....

Cách đó không xa, Nghiêm Luân đứng ở một tòa kiêu thượng nhìn bức tranh mỹ nữ nhìn trời xanh, lại thấy nàng đột nhiên lung lay một chút, nhin không được lắc đầu. Nàng chẳng lẽ ngay cả thượng triều cũng có thể ngủ?

Cùng thời gian, Ngôn Tuyên Nhi lại cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, trước mắt tối đen, thân mình mềm nhũn, trước khi mất đi ý thức, nàng chỉ nhìn thấy một thân ảnh cao ngất nhanh chóng tới trước ôm lấy nàng.

“Người như vậy cũng có thể.....”

Hắn mày rậm vừa nhú. Không đúng, nàng hôn mê, sắc mặt trắng bệch! Hắn lập tức ôm lấy nàng ngồi xuống, vội tiến tẩm cung của nàng, một bên kêu to cung nữ phụ cận đi mời Thái y đến.

Chỉ chốc lát Thái y vội vàng đi vào, sau khi cẩn thận bắt mạch, thở ra, đứng dậy chấp tay bẩm báo, “Khởi bẩm nhiếp chính vương, nữ hoàng chính là thể lực chống đỡ hết nổi té xỉu, có thể là quá mệt mỏi, khí huyết mới có thể suy yếu như thế, uống thêm mấy thang thuốc bổ là được.”

Hắn mân nhanh bạc môi, “Ân, nếu không có trở ngại, cũng đừng kinh động đến Thái Hậu.”

“Dạ.”

Sau khi thái y cùng cung nữ rời khỏi tẩm cung, hắn ở mép giường ngồi xuống, nhìn khuôn mặt giống như trẻ con vô tà lại xinh đẹp của nàng. Trên thực tế, lửa giận sôi trào tới cũng nhanh mãnh, ngay cả hắn cũng không hiểu được, nàng khi nào có năng lực như vậy, có thể tác động cảm xúc cuồng nộ của hắn như thế?

Nàng chớp chớp lông mi, xoa xoa ánh mắt lặng lẽ mở ra, liếc thấy hắn, trong mắt còn có tia hoang mang.

Nhưng vừa thấy nàng tỉnh, hắn lại nổi trận lôi đình hướng nàng rống giận, “Người nhất định phải phá hư thân thể mới chịu thu liễm sao?”

Vừa mới tỉnh lại liền thấy hắn bùng nổ lửa giận, nàng vẻ mặt mạc danh kỳ diệu.

Thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, hắn lửa giận càng sâu, “Người buổi tối nhất định phải ra cung? Ngoạn bất diệc nhạc hồ rồi trở về? Hay không phải?”

“Buổi tối ta khêu đèn suốt đêm, đọc một ít sách, nào có ra cung?”
Nàng không chút suy nghĩ liền bác bỏ.

Hắn cười nhạt, “Buồn cười.”

Mặt nàng biến sắc, tâm trầm xuống. “Hừ! Người muốn nói thiên đại chê cười phải không? Cứ coi như vậy đi!” Đã sớm biết hắn xem thường nàng! Nhưng bị oan uổng, nàng bất bình, nàng cảm thấy ủy khuất, cái mũi ê ẩm muốn khóc!

Nghị Dung đi đến, bởi vì âm lượng hai người cũng không thấp, cho nên, vừa mới nói chuyện với nhau, nàng cũng nghe không ít.

“Khởi bẩm nhiếp chính vương, nữ hoàng nói là sự thật, mấy ngày nay, nàng buổi tối đều ở ngự thư phòng.....”

“Nghị Dung, không cần thay ta nói”

Nàng không cần ai thay nàng làm chứng, nàng cũng có tự tôn. “Dù sao ở trong mắt hắn, ta chính là kẻ ăn no ngủ, ngủ no ăn, lại trang điểm thật đẹp, chặm vào triều Quân vương lười.”

Nàng thở phì phì rút ra chân, xuống giường mang giày vào, đi nhanh lướt qua hắn.

Hắn lập tức giữ chặt cánh tay của nàng, con người đen híp lại, “Người làm cái gì?”

“Người không phải phụ tá của ta, không tư cách hỏi nhiều!> Nàng dùng sức kéo cánh tay hắn, liền hướng ngự thư phòng mà đi.

Nghị Dung không biết làm sao, bối rối hướng Nghiêm Luân quỳ gối hành lễ, vội vàng đuổi theo nàng.

Ngôn Tuyên Nhi cắn môi dưới, ngăn cản nước mắt chảy xuống hốc mắt. Nàng tức giận muốn phấn đấu, chứng minh với xú gia hỏa kia, nàng mới không phải là gỗ mục!

Vì thế, mỗi đêm nàng nhốt mình tại ngự thư phòng dụng công, xem xét tấu chương, miệng lầm bầm, quốc thổ bắc ở nơi nào, nam hướng làm sao, phía tây là cái gì, nước láng giềng lại có vài nước, mà Đông Phong hoàng triều quốc thổ tổng cộng phân chia vì ba mươi hai khu hành chính, là hạt, lộ, phủ, châu, huyện.....

Trời ạ, sau khi học đại học, nàng vốn không có cố gắng học như vậy a!

Nàng tựa như miếng bọt biển, cố gắng hấp thụ tin tức có liên quan đến Đông Phong hoàng triều, mỗi ngày đọc một quyển lại một quyển chuyên thư, mãi cho đến khi nhin không được mệt mỗi năm ngủ ở trên bàn, bị Nghị Dung thỉnh hồi tẩm cung đi ngủ.

Ngày qua ngày, việc này vẫn diễn ra, mỗi đêm ẩn thân ở chỗ tối ngự thư phòng Nghiêm Luân hoàn toàn nhìn thấy hết.

Hắn thật sự oan uổng nàng, tuy rằng đối nàng đột nhiên tức giận phần đầu cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng lúc trước vì nàng quy hoạch chương trình học là có thể tiếp tục.

NGỤY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hôm sau.

Ngôn Tuyên Nhi vừa lên lâm triều về, kéo cước bộ mệt mỏi hồi cung. Chỉ thấy Nghiêm Luân đứng ở trước tấm cung của nàng, ở phía sau hẳn còn có một chiếc xe ngựa.

“Ta mang nữ hoàng đi dò xét quốc thổ, trước hết theo ra ngoại thành xem. Trong thành phồn hoa, tin tưởng nữ hoàng đã có phần tâm đắc, cho nên, chúng ta đi trước ra khỏi thành thị, quan sát thành hương phát triển chênh lệch bao nhiêu, đối với quốc gia này là phú là bần, sẽ rõ ràng hơn.”

Ai muốn ý kiến của người! Nàng trong lòng nói thầm, hơi nhếch môi cánh hoa, muốn đi lướt qua người hẳn.

Nghiêm Luân không tính để cho nàng đi, bàn tay to chế trụ cánh tay của nàng, hẳn ý bảo tất cả các cung nữ phía sau đều có thể lui ra.

Trong mắt Ngôn Tuyên Nhi bắt đầu bốc hỏa, khí tặc, nàng tức giận trừng mắt hẳn, lại nhìn mặt các cung nữ này lộ vẻ khó xử cũng không thể không đi, “Người rốt cuộc nghĩ đến người là ai a?”

“Lên xe, nếu không xe, ta liền ôm người đi lên.”

Xem con người đen hẳn không tha cãi lời, hẳn không phải hay nói giỡn, nam nhân này làm sao có thể bá đạo như thế? Cứ cố tình làm nàng nữ hoàng này ngay dưới hẳn một người!

Hừ! Nàng bỏ tay hẳn ra, tự mình kéo váy lên xe ngựa. Chỉ thấy hẳn cũng tiến vào ngò, nhưng là xe ngựa này không gian lớn như vậy, hẳn không ngò đối diện nàng, lại đến ngò vào bên người nàng. Nàng không chút suy nghĩ liền đứng dậy muốn đổi vị trí. Không nghĩ tới, xe ngựa lại vào đúng lúc này xóc nảy lên, nàng không đứng vững một cái, cả người liền đụng ngã vào trong lòng hẳn.

Nàng mặt hồng toàn bộ, quần bách vôi vãi quay lại ngò nguyên vị.

Xe ngựa chậm chạp ra khỏi hoàng cung, trước sau còn có kỵ binh tùy thị, xem ra là sớm an bài tốt.

Bên trong xe, một mảnh lặng im, nàng ngò cương lại, cũng không hé răng. Bất quá trước trận kiên nhẫn này, Nghiêm Luân hiển nhiên hơn một chút, chịu không nổi bầu không khí nặng nề này nàng đã mở miệng trước, “Thái Hậu vừa nói muốn người tới phụ tá ta? Kỳ thật ta vốn đã muốn chính mình có thể đến đây, người cứ việc lo chuyện của người đi.....”

“Tối hôm qua không phải thật sự thiếu ngủ sao? Sáng sớm lại vào triều, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, xe ngựa còn muốn đi một đoạn đường không ngắn đâu.” Vẻ mặt cùng khẩu khí của hẳn đều thực bình tĩnh, hoàn toàn không có nửa điểm nào có mùi thuốc súng hoặc lạnh lùng.

Nàng kinh ngạc trong nháy mắt nhìn hẳn. Là lỗi tai nàng hỏng rồi? Hay là hẳn bị sét đánh?

Nàng hơi nhếch môi, nhìn gương mặt tuấn mỹ kia của hẳn đem mị lực bắn ra bốn phía, nhắm mắt lại tính chuyện nghỉ ngơi. Nhưng cũng không phải bởi vì nàng nghe lời gì, mà là, nàng xác thực hơi mệt thật!

Ban ngày ban mặt đối với nàng mà nói vẫn là có vẻ dễ dàng đi vào giấc ngủ, hơn nữa, xe ngựa này giống xe công, xe ngựa lay động thoi miên rất hiệu quả. Rất nhanh, nàng liền bắt đầu buồn ngủ, đầu cũng chậm chậm

ngiên hướng bên kia. Sau một hồi, đầu nàng liền gối lên đầu vai hắn, chính là hơi hạ một chút, nàng lập tức cảnh giác tỉnh lại, lại ngồi thẳng.

Bất quá bàn tay to của hắn ôn hoà hiền hậu lập tức dán tại đầu nàng, lấy lực đạo không làm đau nàng áp hướng bờ vai của hắn, “Ngủ tiếp một chút đi.”

“Không cần.....” Nàng xấu hổ muốn đứng lên.

“Cứ ngủ đ>

Nam nhân này thật sự rất mạnh! Nhưng là — hảo có nam tử khí khái, tuy rằng hắn làm nàng ghét, nhưng là bờ vai của hắn thật sự thực thoải mái, lại yên ổn lại rắn chắc lại ấm áp.....

Chậm rãi, theo nhịp xe ngựa lắc lắc, cơn buồn ngủ lại ập tới, thân thể của nàng cũng dần dần thả lỏng, được rồi, liền ngủ một chút đi.

Nhưng giấc ngủ này của nàng, căn bản không chỉ ngủ một chút, mà là mặt đỏ hồng ngủ thẳng, môi đỏ mọng mê người khẽ nhếch còn chảy ra một tia chỉ bạc, nhiễm ẩm ướt tử bào trên vai hắn.

Nhưng Nghiêm Luân cũng không để ý, ngay cả chính hắn đều cảm thấy thực bất khả tư nghị, hắn thế nhưng lại xem dung nhan của nàng khi ngủ, xem đến ngây ngốc!

Nàng xem ra thật là mệt muốn chết rồi, không muốn kinh động đến nàng, hắn hơi chút điều chỉnh tư thế ngồi, để cho đầu nàng dựa vào vai hắn thoải mái hơn.

Chính là, nhìn mặt khi ngủ nàng giống đứa nhỏ, lại thấy yêu cầu nàng trở thành một nữ hoàng mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước thật là khó xử nàng, nhưng đây là sứ mệnh không trốn tránh được a.

“Chỉ cần người vẫn cố gắng như vậy, ta mới có khả năng giúp người.....”

Gần một lúc lâu sau, xe ngựa đi vào một khu núi cao.

Nghiêm Luân nhẹ nhàng tỉnh lại nhìn mỹ nhân nằm ngủ thẳng ở trên đui hăn mà không tự biết.

“Thiên..... Trời ạ!” Nàng xấu hổ đứng dậy, trực giác lau một chút khóe miệng. Còn có điểm ẩm ướt nha, nàng có hay không phải ngủ rất xấu mà chảy nước miếng?

Mới nghĩ như vậy, trên vai đột nhiên phủ thêm một kiện thảm khinh nhuyễn, “Vừa tỉnh ngủ, khoác vào sẽ không bị nhiễm phong hàn.”

Nàng khó có thể tin tưởng mắt hăn. Biểu tình của hăn kỳ thật cùng hôm qua giống nhau là bình tĩnh vô ba, cũng không có đặc biệt ôn nhu. “Người hôm nay chưa ăn sai được đi?”

Đầu tiên Hăn nhíu lại đôi mày rậm, nhưng lập tức khẽ nhếch khóe miệng, “Nếu người nói như vậy, có phải đang nghi ngờ thái độ ta đối với người làm sao có thể chuyển biến, phải không? Ta đây có thể gợn gàng dứt khoát nói cho người biết, thái độ cùng dụng tâm của người sẽ quyết định ta đối với người như thế nào, chỉ đơn giản như thế mà thôi.”

Nói xong, hăn đi trước xuống xe ngựa, nàng rất khó hình dung tâm tình chính mình giờ phút này, cũng đi theo hăn xuống xe, ngẩng đầu vừa thấy, đôi mắt nháy mắt liền trừng lớn. Hảo, hảo đồ sộ phong cảnh a, xem tận tới được đường chân trời!

Ở trong ánh sáng mặt trời, bình nguyên rộng lớn, điền viên, thành thị, thôn trang, còn có cảnh trí núi sông mênh mông vô bờ, nàng mấy lần ức chế tiếng động tán thưởng phát ra, “Đẹp quá a!”

Hắn mỉm cười, “Đúng vậy, rất đẹp. Người xem bên kia, lấy con sông kia làm mốc giới, phái tây chính là Bạch Lan Quốc, quốc gia thừa thãi gạo, gạo ăn lương thực của dân chúng nước ta thường dùng cơ hồ đều là từ bên đó mua đến.”

Nghiêm Luân chỉ một nơi phía xa kia, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, con sông liền trông như một cái đai lưng màu vàng vắt ngang đại địa phì nhiêu, “Nhưng cũng là bởi vậy, gạo của Bạch Lan Quốc cũng là hàng nhất quý cao hơn tất cả, ta tuy rằng muốn tư nông tư cùng đối phương đàm phán, nhưng tư thái đối phương thực cứng, không chịu bán hàng.”

“Này không phải là muốn đem quốc gia chúng ta thành kẻ ngốc sao?” Nàng không chút suy nghĩ liền đứng lên phê bình. Bởi vì theo nàng biết, quốc gia này cũng không có sản xuất gạo, Bạch Lan Quốc chính là ý vào điểm này mới dám tăng giá loạn ào ào.

“Kẻ ngốc?.” Hắn nhíu mày.

“Không phải, ta là..... Ách, người nói, ta nghĩ nếu ta hạ lệnh không cho phép lại hưởng bọn họ thu mua, có thể sao?”

Nàng trực tiếp hưởng hắn thỉnh giáo. Đã nhiều ngày có vài bản tấu gấp đều nói đến chuyện này. Nàng đã tự hỏi không ít, lại bất hạnh không ai có thể cho ý kiến, chậm chạp không dám hạ lệnh.

Nghiêm Luân kinh ngạc, hắn không nghĩ tới nàng sẽ có ý tưởng quả quyết như vậy.

“Ta không nói vĩnh viễn không thu mua, chỉ là nội trong ba tháng không được thu mua thôi. Bởi vì, nguyên tắc cung cầu thị trường thôi, không có nhu cầu, vốn sẽ không có thị trường. Nhưng Bạch Lan Quốc trữ lượng hàng lại là lớn nhất, cũng chỉ có thể chịu thiệt bán vãi thôi, đến lúc đó, còn tiếc không nỡ bán cái gì, giá khẳng định xuống thảm!”

Nàng nói nói một chuỗi dài như liên châu pháo, chỉ sợ hần nghe không hiểu, không cho nàng ý kiến.

Hần thật sự là không nghĩ tới, đầu của nàng tốt như vậy, suy nghĩ cũng tinh tế như thế, thậm chí có cùng tâm tư với hần. “Xem ra, ta thực nên có cái nhìn khác với người.”

Hần đang cười, cho nên hần là cũng tán thành ý kiến của nàng? “Đó hần là, ta chủ sửa kinh tế, ách, ta là nói kinh tế là động mạch dân sinh, quốc gia hưng vong, nữ hoàng có trách nhiệm.”

Hần có cùng nhận thức, làm cho nàng càng lúc càng có tin tưởng, giống như có cái phương hướng vậy!

Thật tốt quá! Nàng quyết định, liền đem sổ học của nàng ở hiện đại lấy đến ứng dụng, dù sao quỹ, kỳ hạn giao hàng thao tác sách lược, cầu chính là cao thẳng dẫn, chỉ cần họa chút lược đồ phân tích,.....

Nghiêm Luân không biết nàng suy nghĩ cái gì, nhưng khẳng định là chuyện tốt, bởi vì trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng nở rộ sáng rọi, tương đương hấp dẫn người.

Vì thế, hần tiếp tục đem vị trí địa lý quốc gia, các thành trấn trọng yếu nhất nhất báo cho nàng biết, lại cưỡi xe ngựa đến thôn xóm ở góc hẻo lánh, đề cho nàng xem cuộc sống của gia đình nông dân.

Tuy rằng không có xuống xe ngựa, nhưng xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn lão nhân gia quần áo phác chuyết ở ruộng đồng làm việc, vài cái oa nhi ở đồng ruộng chơi đùa truy đuổi, đưa tới lão nông giọng chửi bậy, một màn này, làm cho Ngôn Tuyên Nhi nhin không được nở nụ cười.

Nghiêm Luân an vị ở bên người nàng. Không nghĩ tới như vậy có thể làm cho nàng bật cười, nàng tựa hồ càng trở nên đơn thuần.

Ở trên đường bọn họ hồi cung, Nghiêm Luân liền nhìn nàng giống đang tính toán cái gì, một chút trầm tư, một chút lại lẩm bẩm, nhưng nghe nội dung không rõ ràng lắm.

Ngôn Tuyên Nhi biết hẳn ở đánh giá chính mình, nhưng nàng phải đem một ít ý tưởng nhớ lại, miễn cho hồi cung lại quên mất.

Nói đến, vẫn là từ khi nàng đến cố đại tới nay, lần đầu tiên cảm thấy chính mình có điều có thể làm, tuy rằng, nàng vẫn đang không rõ vì sao có Nghiêm Luân duy trì, sẽ làm nàng đột nhiên có năng lượng lớn như vậy?

“Người nói nữ hoàng cải trang đi tuần?”

Quân Vương đặc biệt ẩn núp hơn một tuần trăng, nghe được có vẻ những việc nữ hoàng làm làm cho nhóm dân chúng càng lúc càng khen nhiều thêm một ít.

“Đúng vậy ạ, đều cùng đi với nhiếp chính vương, liên tục vài ngày hết lên núi lại xuống biển nhìn cuộc sống của hương dân, gặp qua những người từng bị làm hại, nàng còn bồi tiền xin lỗi, thậm chí hạ chỉ cấm quốc khổ thu mua gạo lương của Bách Lan quốc, muốn ức chế giá.....”

Thám tử báo lại càng nói càng nhiều. Quân vương trên mặt liền càng thêm âm trầm. Không nghĩ tới nha đầu kia càng làm càng có bộ dáng!

Hơn nữa cơ sở ngầm trong cung trình báo, nha đầu kia tuyệt đối tính là vòng vo, mới có thể hàng đêm ở ngự thư phòng, không hề nửa đêm ra cung du ngoạn nữa!

Như vậy sự nghiệp bất thành. Để thám tử lui ra sau, hẳn nhìn Thụy Tân canh giữ ở một bên hỏi: “Việc họ Đồ kia làm được như thế nào rồi?”

“Y như ý tứ Vương a, trực tiếp đem tham quyền đến nơi Đồ đại nhân, cũng phái người thừa dịp ban đêm lên vào Đồ phủ, nhân Đồ đại nhân vô ý

có thể một lần liền lấy được, có gần một nửa gia quyến đã vào địa lao quan phủ, nhưng Đồ đại nhân thực sự rất cố chấp, chậm chạp không chịu nhận tội đồng ý.....”

“Không biết dùng hình sao?” Hãn giận dữ hỏi

“Tự nhiên có dùng, nhưng người này thực bảo thủ.....”

“Thì rõ là dùng không đủ, thật sự không được, tiên trăm hậu tấu, có chuyện gì hướng ta chịu trách nhiệm, đi!”

“Rõ! Rõ!” Thụy Tân vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Kim Ngôn, người đừng tưởng người dựa vào được dân chúng kính yêu bức ta buông tha cho mộng đế vương sao? Hừ! Không đơn giản như vậy đâu.

“Người tới, chuẩn bị kiệu, bốn vương muốn đi vào cung.”

Chỉ chốc lát, kiệu Quân Vương tức thời đi đến phía trước hoàng cung.

Không phải là độc nhất vô song, sau khi Nghiêm Luân cùng nữ hoàng hạ chỉ cấm thu mua gạo trắng của Bách Lan Quốc, đã liền một đêm trở lại trấn vương phủ, nghe tổng quản bên trong phủ hướng hãn hồi báo phản ứng của dân chúng mấy ngày này, sáng nay lại vội vàng tiến cung.

Ngôn Tuyên Nhi đã hạ triều, ngồi ở ngự thư phòng. Thái Hậu ở một bên uống trà, nhìn nữ nhi càng lúc càng có phong dạng đế vương, nàng cười đến là toe toét.

Vừa thấy đệ nhất công thần tiến vào, nàng liền vui mừng đứng dậy nói:“Các người trước lo việc triều chính đi, một lúc sau xong việc, liền đổi đến việc của ai gia.”

Lời này tự trung có chuyện, Nghiêm Luân cùng Ngôn Tuyên Nhi không đến mức nghe không hiểu.

Ngôn Tuyên Nhi mặt đỏ hồng, “Mẫu hậu, không phải đã nói hôn sự tạm thời không đề cập tới mà.”

“Ngôn Nhi của Ai gia thẹn thùng sao? Hào hảo hảo, không đề cập tới, các người cứ lo việc trước đi.” Thái Hậu cười cười lại liếc mắt nhìn Nghiêm Luân một cái, rồi cùng các cung nữ rời khỏi ngự thư phòng, làm cho tân lang cùng tân nương hảo hảo cùng một chỗ.

Không khí thực xấu hổ, Ngôn Tuyên Nhi ánh mắt cũng không dám chống lại ánh mắt của Nghiêm Luân.

Hắn cũng nhìn ra nàng không được tự nhiên, ánh mắt chuyển qua trên bàn, “Đây là cái gì?”

Hắn nhìn đến bức họa biểu đồ kỳ quái này.

Nàng vội vàng cầm trụ quyển sách che lại trang giấy này, “Không có gì, họa chơi thôi.”

Kia kỳ thật là biểu đồ đường cong, y ủy thác nhân lúc sổ cập tài sản làm đường cong phân tích, đặt ra để hạn chế nguyên tắc giao dịch kỳ hạn giao hàng.

Mặt khác, nàng cũng có hướng tư nông tư yêu cầu, phái người xâm nhập Bách Lan Quốc lén tìm hiểu giá giao dịch, ba ngày hồi báo một lần, nàng đều nghe kể lại để ghi lại, cũng vẽ đồ.

Nhưng Nghiêm Luân luôn luôn không phải cái người nghe lời, hắn vẫn là dời thư đi, lấy đi kỳ quái biểu đồ này, lại dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn nàng.

“Đừng hỏi ta vì sao hội họa mấy thứ này, ta chính là buổi tối tùy tùy tiện tiện họa, sau đó, đã nghĩ đến có thể họa như vậy, vừa xem hiểu ngay thôi.” Nàng cái này gọi là tiên phát chế nhân, bằng không, hấn hỏi, nàng càng khó trả lời.

Buổi nói chuyện này ý tứ hàm xúc quá nồng, hơn nữa biểu đồ này thoát nhìn tuyệt không giống tùy tiện họa ra, nhưng là, hấn không vội, hấn bắt đầu đối với nàng có hứng thú, trừ bỏ của nàng biến hóa, hấn còn tưởng thăm dò nguyên nhân chân chính làm cho nàng thay đổi, trực giác nói cho hấn, chuyện kia chính là một chuyện thực phức tạp!

Hấn đem biểu đồ trả lại cho nàng, ở trước mặt nàng ngồi xuống, trực tiếp đi vào chính đề, “Chính sách của Nữ hoàng đối với Bách Lan Quốc khả năng phải tu chỉnh, bởi vì quan phương tuy rằng không mua, nhưng dân chúng vẫn lén thu mua, vẫn đang có ảnh hưởng dao động giá.”

Đúng vậy, nàng như thế nào không nghĩ tới dân chúng sẽ lén giao dịch chứ? Không có trên làm dưới theo, làm sao bây giờ?

“Ta nghĩ, hợp thời mở cung thương, phát ra gạo lương miễn phí, về phần lượng duy trì nhu cầu dân chúng cơ hồ có thể, nhưng nếu dân chúng bị tra được lén trữ hàng gạo lương, tắc không cung ứng.”

“Ta biết, điều này sẽ làm dân chúng không muốn lại bỏ ngân lượng của chính mình đi mua gạo, đúng hay không?”

“Đúng vậy, việc đối ngoại lại thả ra một tin tức, chỉ triều đình đã tính hướng quốc gia khác nhập khẩu gạo lương, nhưng đây chỉ là đánh tâm lý chiến, Đông Phong hoàng triều diện tích lãnh thổ mở mang, sản lượng gạo nước láng giềng trừ bỏ ngoài Bách Lan Quốc ra, đều chỉ có thể tự cấp tự túc mà thôi.”

Nàng nhú mày, “Vẫn nhờ cậy nước đó cũng không thỏa đáng, vẫn là khai phá đất cung cấp nơi sản sinh gạo, lựa chọn sách lược giao dịch

thích hợp nhất.....”

Theo bản năng, nàng còn nói việc mở ra kỳ hạn giao dịch giao hàng, thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng vội vàng cười gượng hai tiếng, biết chính mình dùng từ từ ngữ mới lạ làm cho cổ nhân này thực không thể thích ứng, nàng nghĩ nghĩ, lại nói:“Ta suy nghĩ chẳng lẽ quốc gia của ta không có khu vực thích hợp gieo trồng gạo sao? Nếu diện tích lãnh thổ quảng đại, sẽ có đủ ưu thế đi khai phá không?”

“Khai phá?”

“Ân, khai phá đầu tư, chỉ cần cẩn thận tổng quản đầu tư phiêu lưu, cho dù không có ích lợi, cũng so với vô lực để cho người ta tùy thời khấp cổ giết tốt lắm.”

Thảm! Nàng còn nói làm cho hắn càng nghe càng không hiểu lắm ý tứ trong lời nói, xem hắn ánh mắt sáng ngời lại nhìn

Nghiêm Luân ánh mắt có điểm phức tạp, giống ở trầm tư cái gì, nhưng hắn chung quy chưa nói cái gì, tự động đứng dậy,“Người đi đổi kiện trang phục nhẹ nhàng ra ngoài, ta mang người đi đến một chỗ xem.”

Tuy rằng khó hiểu hắn muốn dẫn nàng đi nơi nào, nàng vẫn là rất nhanh trở lại tấm cung đổi kiện váy áo màu hồng sắc, đơn giản đeo một cổ ngọc trâm cài đầu, trên người không có phụ tùng khác, tuy rằng thiếu quý khí, lại thêm một phân động lòng người thanh lệ, Nghiêm Luân vừa thấy, còn sững sốt một chút, kinh ngạc thấy nàng có thể thanh lịch như thế.

Nhưng nàng thay đổi càng nhiều, hắn trong lòng nghi vấn cũng sẽ càng nhiều theo.

Nhưng hắn không vội mà cười bỏ bí ẩn, bởi vì, hắn có một loại dự cảm bất hảo, chính là khi câu đố được cởi bỏ, chính là thời điểm nàng rời đi.

Một lúc lâu sau, hai người đi xe ngựa vào một nông gia ở ngoại ô.

Này nông gia thực đặc biệt nha. Chỉ có duy nhất một khoảng ruộng nhỏ là trồng gạo, còn lại vây quanh khối đất nhỏ này là gần trăm mẫu đất toàn gieo trồng cây gai cùng bông.

“Đây là từ Bạch Lan Quốc đó mà mua đến mầm giống lúa để gieo trồng.”

Nghiêm Luân cùng nàng đi đứng ở giữa bờ ruộng, ánh mặt trời vừa cao lại vừa nóng, mà làm cho nàng thực kinh ngạc khi phát hiện hẳn thế nhưng cố ý đứng ở trước người nàng, vì nàng chần đi nắng nóng, lòng của nàng có điểm ngọt, nhưng lập tức lại muốn nghi ngờ. Một nam nhân bá đạo lạnh lùng như vậy có thể săn sóc người khác như vậy?

Bọn họ vừa xuống xe ngựa, nông gia đang ở trong phòng dùng cơm vội vàng đi ra, vừa thấy Nghiêm Luân, vội vàng gật đầu cảm ơn, “Cám ơn nhiếp chính vương, lão thật sự trồng được lúa rồi, chính là, lão không có năng lực khuyên bảo khác nông gia sửa loại cây trồng, thật sự xin lỗi người a.”

“Không quan hệ, đây là nữ hoàng.”

Lão gia khoảng sáu mươi tuổi mị hí mắt, thế này mới thấy rõ vị cô nương xinh đẹp thiên tiên này là đương kim Thánh Thượng. “Nữ hoàng vạn tuế –”

Vừa thấy lão nhân gia ôn hoà hiền hậu phải lạy hạ, Ngôn Tuyên Nhi vội vàng đưa hẳn nâng dậy, “Không cần quỳ, bình thân, không cho phép quỳ.”

“Dạ.”

Gặp Nghiêm Luân mà y rậm vừa nhú, nàng nhún nhún vai, “Ở bên ngoài cũng đừng như vậy phiền toái, ta chỉ tính cải trang đi tuần thôi.”

Không cần để ý ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu, nàng khuynh thân tới gần xem xét thấy ruộng lúa đến mùa thu có thể thu gặt. Xem ra nhìn lại, cùng cách nàng xem lúa ở hiện đại rất giống, ai, nàng tưởng nơi này ngoại lệ khác biệt không ngờ vẫn cùng một dạng!

“Giống gạo này không tốt gieo trồng sao?” Nàng quay đầu nhìn Nghiêm Luân, “Bằng không, những người khác vì sao không muốn nghe lời lão nhân gia cùng nhau trồng một loại dâu?”

“Cũng không phải, đây là loại gạo chiêm thành, lực thích ứng rất mạnh, hạt dài mà không nhọn, khóa lạp nhỏ, địa phương chỗ này ruộng đồng cũng có súc thủy tưới, chính là,” Nghiêm Luân lắc đầu, “Dân chúng không chịu sửa đổi hạng mục gieo trồng, bởi vì, cây gai cùng bông giá trị kinh tế cao.”

Thì ra là thế, nàng hiểu được.

Lão nông phu gặp nữ hoàng không có xa cách, liền cả gan đi theo giải thích, kỳ thật cây gai cùng bông bởi vì là loại nông gia dùng nhiều lắm, giá đã không giống trong dĩ vãng tốt nữa, cho nên, hy vọng nhiếp chính vương thuê khối điền này của lão trồng lúa, lão dĩ nhiên đáp ứng, cũng y ý tứ của hãn khuyên bảo khác nông gia nghe theo, nhưng nhóm nông gia đó sợ tùy tiện sửa loại, thu hoạch sụt giảm, liền không chịu sửa loại nữa.

“Đây là cái gọi là hiện tượng như ong vỡ tổ, giá cao, một đám người vội vàng trồng loại đó, đợi cho cung quá mức cầu, giá liền đi xuống, chỉ có thể tùy ý thương nhân bóc lột!” Ngôn Tuyên Nhi nhìn Nghiêm Luân, cảm khái mà phát ra. Hãn uy rằng là cổ nhân, nhưng đầu hãn thật sự thực hiện đại. “Ta biết người vì sao muốn dẫn ta tới nơi này.”

Bọn họ thế nhưng có đồng dạng tâm tư! Nghiêm Luân mỉm cười.

Đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, nàng cười nhìn lão nông phu, “Mời người đi tìm nông gia khắp phụ cận đến, ta có lời muốn tự mình nói với bọn họ.”

“Tự mình? Ách, nữ hoàng công đạo thì tốt rồi, nhưng chúng ta chỉ là một đồng thô nhân.....”

“Lão nhân gia đừng nói như vậy, sĩ nông công thương chẳng phân biệt được quý tiện, ta có việc thỉnh bọn họ hỗ trợ, sẽ bày ra thành ý, phiền toái ngài rồi.”

“Hảo hảo hảo, lão đây lập tức đi ngay!” Lão nông phu vừa mừng vừa sợ. Nghe nói nữ hoàng kiêu căng yêu gây chuyện, nguyên lai đồn đãi đều là giả! Hẩn vội vàng tiến đến tìm nông gia khác.

Ngôn Tuyên Nhi quay người lại, liền gặp phải đôi mắt ý vị thâm trường kia của Nghiêm Luân, nàng bị nhìn xem có chút ngượng ngùng, “Làm sao vậy?”

“Người trong việc đối nhân xử thế, trở nên cũng thật thông thạo.”

Nàng tâm xoay mình nhảy dựng, lung tung giải thích, “Chính là học lớn lên thôi, người không muốn ta làm như vậy?”

Nhìn ra nàng không được tự nhiên, mặt hẩn sần sốc ở trên người nàng đảo quanh, “Đem tìm nông gia bình dân này đến, người có tính toán gì không?”

“Mọi mắt mong chờ.”

Sau một lát, nông gia phụ cận toàn dìu già dắt trẻ đi vào nhà lão nông phu, dù sao nữ hoàng cùng nhiếp chính vương nào có khả năng mỗi ngày xuất hiện ở trước mặt loại dân chúng như bọn họ.

Trời cao trong xanh một mảnh, Nghiêm Luân nhìn nữ hoàng thân thiết đi theo nhóm nông gia ngồi ở tấm gỗ đơn giản thô ráp, nói xng tân chính sách của nàng.

Nàng hy vọng nhóm nông dân có thể tin cậy nàng, cho dù là lấy tiêu bác đại đi, chỉ cần nguyện ý sửa loại gạo mà trồng, trước khi chưa thu hoạch, triều đình sẽ cho dư sinh hoạt phí, làm cho nông gia có thể an tâm làm ruộng, đến lúc đó mặc kệ thu hoạch bao nhiêu, triều đình đều lấy cao hơn mức giá bán của Bạch Lan Quốc hai thành mua về, hơn nữa, vì bày tỏ tín nhiệm, tránh cho nói miệng không bằng chứng, phát hàm thỉnh quan địa phương tới viết chứng từ, để cho nông gia kiểm giữ làm bằng chứng.

Ngôn Tuyên Nhi sau khi nói xong, nhóm nông gia thảo luận nhiệt liệt. Giá gạo Bạch Lan Quốc quý làm cho người ta lú lười, kết quả nữ hoàng lễ tạ thành ý lấy cao hơn hai thành giá mua vào, đây chính là dụ hoặc thật lớn a.

Ngôn Tuyên Nhi gặp chúng nông gia cười đến toe toét, liên tiếp tỏ vẻ nguyện ý làm tùy tùng cho chính sách của nữ hoàng, tâm nàng đề phòng lo lắng mới an xuống dưới, chống lại đôi mắt Nghiêm Luân tán thưởng, trên mặt nàng ý cười càng đậm.

Bỗng dừng –

“Loại việc nhỏ này còn muốn nữ hoàng tự mình xuất động, quan lại địa phương đang làm cái gì vậy?”

Bởi vì tất cả mọi người đang đắm chìm trong không khí cao hứng phấn chấn, không ai chú ý tới lại một chiếc xe ngựa kim bích huy hoàng đứng ở cách đó không xa, hai gã tùy thị giơ lên cao cây quạt vì hấn che nắng gắt, một thân áo bào màu đen nhằm hướng bọn họ mà đến gần.

Nhất thời, không khí cứng đờ, nhóm nông gia lập tức an tĩnh lại.

Nghiêm Luân nhíu mi, tại sao Quân Vương cũng đến nơi đây vậy?

Ngôn Tuyên Nhi buồn bực nhìn hắn. Người này là ai a? Trên mặt sẹo nhìn qua có điểm khủng bố, nhưng đôi mắt âm trầm này, so với cái khuôn mặt mày hốc hác kia mặt càng đáng sợ hơn!

“Dân dĩ thực vi thiên, chuyện này là để quan dân có cơm ăn, làm sao có thể nói là việc nhỏ?”

Quân Vương nét mặt già nua nhất thời đen một nửa, không dự đoán được nha đầu thiếu chút nữa chết ở trên tay hắn dám cãi lại hắn! “Nữ hoàng muốn tiến hành cải cách dứt khoát hẳn hoi tuy rằng là chuyện tốt, tuy vậy nên thận trọng đánh giá, mà không phải mượn tâm huyết dâng trào của dân chúng — nhất là nhóm nông dân vất vả khai đao, lừa gạt bọn họ!” Hắn lạnh lùng bác bỏ.

“Người là muốn hưởng ta khiêu khích? Hay là cố ý châm ngòi dân chúng?” Nàng cũng không cam yếu thế. Lão gia hỏa này biểu tình rất giống đang diễn vai đại gian thần trong phim, thấy thế nào cũng chính là không vừa mắt!

“Cái gì?” Hắn là tức giận đến gân xanh trên trán hiện rõ.

Nghiêm Luân tiến lên từng bước, “Quân Vương, ý tưởng của nữ hoàng vô cùng tốt, tuyệt đối đem lo lắng đều đi vào nhu cầu phúc lợi của nông dân, ta cảm thấy sao không buông tay để cho nữ hoàng đi làm, ta nghĩ một khi có thành tích ra, người thân là hoàng thúc, cũng sẽ vì nàng cảm thấy kiêu ngạo.”

Ngôn Tuyên Nhi trừng lớn mắt. Cái gì? Tên ngạo mạn này là hoàng thúc của nữ hoàng? Lời chính mình nói vừa mới đó, có thể hay không rất bất kính?

Quân Vương không thể át giận trừng mắt nhìn Nghiêm Luân, “Ý của người là ta nhiều chuyện?”

“Nghiêm Luân không dám, lúc này giữa hè nắng chói chang, Quân vương cùng nữ hoàng đồng lòng linh tê ở đây vì tương lai nông dân mà tính toán, này thật là phúc của dân chúng.” Nói không dám, nhưng luận khí thế, Nghiêm Luân lại càng tốt hơn, cổ quý khí hồn nhiên thiên thành tôn thể kia tương đương khiếp người!

Quân Vương nghẹn một bụng khí trừng mắt hăn. Hăn không phải đến để xem đám nông dân thấp kém đó!

Mà là sau khi tiến cung, biết được nữ hoàng cùng nhiếp chính vương đã ra cung, hướng ngoại ô mà đi, hăn mới chuyển tới nơi này, vốn định nhìn xem nàng muốn làm cái gì, nhân cơ hội giải tỏa bớt nhuệ khí của nàng, càng sâu hơn là, làm cho dân chúng nhìn một màn quần trạng của nàng trông thấy hăn liền phát run sợ hãi. Không nghĩ tới nha đầu một ngày kia ở Khôi Tinh hồ cơ hồ khi nhìn thấy còn muốn quỳ xuống cầu xin hăn tha thứ, thế nhưng còn có thể hướng hăn phát giận, này rất không hợp với lẽ thường!

Con người đen của hăn âm trầm lại chuyển qua trên mặt nàng, đã thấy nàng vẻ mặt xấu hổ hướng hăn điểm cái đầu, ánh mắt thậm chí mang theo vẻ xa lạ.

Không thích hợp! Thực không thích hợp!

“Quân Vương, hoàng cung còn có chuyện quan trọng muốn nữ hoàng xử lý, chúng ta đi trước một bước.” Nghiêm Luân vừa nói vừa nhìn về phía nhóm nông gia, “Các người cũng đều tự tiện làm việc đi thôi.”

Mọi người vội vàng hành lễ, nhanh chóng rời đi, bởi vì bọn họ đều cảm giác được không khí không đúng.

Ngôn Tuyên Nhi cũng lễ phép hướng Quân Vương điếm cái đầu, theo Nghiêm Luân bước xuống đường mòn, trở lại trong xe ngựa.

Vụng trộm theo cửa kính xe ngắm liếc mắt một cái xem Quân Vương vẫn còn ở bờ ruộng bất động. Ánh mắt của hắn xem nàng có điếm quái, nhưng là nàng còn không được nói là quái làm sao.

“Quân Vương — ta muốn chỉ hoàng thúc của ngươi, đừng cùng hắn thân cận quá, cũng tránh ở cùng hắn một chỗ.”

Nghe vậy, nàng mày liễu nhất ninh, nhìn Nghiêm Luân ngồi ở bên người nàng, “Hắn là một người nguy hiểm, phải không?”

“Đúng, mà ta không nghĩ ngươi có thể ứng phó hắn.”

Trong lòng hắn ẩn chứa ưu sầu càng sâu. Quân vương ở trong cung lại bố trí không thiếu cơ sở ngầm, bọn họ đến nơi đây, hắn thế nhưng cũng theo tới? Mục đích là gì?

Xem hắn trầm mi khóa mắt, nghĩ đến hắn là vì nàng mà phiền não, lòng của nàng nhất thời ấm áp dễ chịu. “Ngươi đừng lo lắng, ta không giống tưởng tượng của ngươi yếu kém như vậy, ta còn thực kiên cường a.”

Xe ngựa đã chậm rãi rời khỏi ngoại ô, thần nhìn nàng dương dương tự đắc, nhin không được liền dương môi cười.

Nàng nhăn đôi mày, “Ngươi không tin? Nhưng chẳng phải ta vừa mới rất lợi hại sao, ngươi không thể phủ nhận đi? Ta nhìn thấy vẻ mặt ngươi cũng tán thưởng.”

“Đúng vậy, vượt quá mong muốn của ta.” Hắn đột nhiên đem nàng ôm vào trong lòng, “Thật sự, so với tưởng tượng của ta còn muốn lợi hại hơn.” Đây là hắn thật tình ca ngợi, tổng cảm thấy trước kia nàng âm tình bất định,

có khi lại kiêu căng mãnh liệt, hãnh đối nàng một chút cũng chưa nói tới là thích.

Nhưng thiên hạ trước mắt này đặc ý thông minh, hãnh thật sự cảm thấy thực đáng yêu.

Hãnh ôm nàng nha, ông trời, nhưng người ta cùng nữ hoàng nguyên bản là vị hôn phu thế, ôm đương nhiên không thành vấn đề, nhưng là, nàng nghĩ đến hãnh không thích Kim Ngôn!

Nàng bị làm cho hồ đồ, cho nên, đẩy ra hãnh cũng không được, bị ôm trong bờ ngực dày lại ấm áp này, hơi thở của hãnh mê người tràn đầy khí dương cương, nàng lại mặt đỏ tim đập loạn, sắp không thể thở dốc.

Rốt cục, hãnh cũng buông nàng ra, đã thấy nàng hé ra khuôn mặt bạo hồng, trong lòng hãnh cứng rắn thường thường lại không thật sự nhìn đến nữ nhân, nhưng hãnh một chút cũng không cảm thấy tiếc nuối!

NGỰ KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Xe ngựa trở lại hoàng cung, vừa vặn là thời gian ngộ thiện.

“Cái kia..... Cùng nhau dùng cơm đi, ta ăn một mình không hết được a.” Trừ phi nàng muốn làm trư. Ngôn Tuyên Nhi trong lòng nghĩ thầm

Ngự phòng mang đồ ăn bày đến thật sự thực khoa trương, măn hán toàn tịch dài thế nào mà nàng là không xem qua, bất quá, vừa đi vào ngự thiện thính, nhìn một cái ánh vào mắt, bàn này lớn đến mức hù chết người không đền mạng toàn là sơn trăn hải muội, hẳn là tính đem nữ hoàng uy thành heo mẹ đi!

Cố tình giảng nói cũng không nghe, chỉ là muốn bọn họ chuẩn bị thiếu một chút, nhóm ngự trù liền vội quỳ xuống, hô lớn, “Nữ hoàng tha mạng, khai ân a!”

Làm ơn, nàng không ngại khó ăn, cũng không có làm khó bọn họ, càng không muốn lấy mệnh bọn họ, bọn họ đều kêu khai ân, nàng cũng sợ tới mức không dám lại nói muốn bọn họ nấu ít đi một chút.

“Đơn giản một chút không tốt sao? Làm Hoàng Thượng cũng thật khổ a!” Miệng nàng lầm bầm nói thầm, một bên để Phẩm Hoài cùng Nghị Dung hầu hạ ngồi xuống dùng cơm.

Nghiêm Luân đem hết câu nói kia của nàng vào trong tai, con người đen hiện lên một đạo ôn nhu khó mà phát hiện được.

“Đúng rồi, mẫu hậu của ta đâu? Thịnh người cùng đến dùng cơm với ta đi.” Nàng đột nhiên quay đầu nhìn các cung nữ hỏi.

“Thái Hậu đến tiểu tự trong quý phủ Phó phu nhân, tiện thể hẳn nói có lẽ sẽ trụ ở chỗ đó vài ngày mới hồi cung.” Nghị Dung lập tức trả lời.

Phẩm Hoài vừa thấy nữ hoàng vẻ mặt hoang mang, theo thói quen liền giải thích, “Phó phu nhân từng là cung nữ hầu hạ Thái Hậu, bởi vì gả cho Phó tướng quân mới ra cung, nhưng Thái Hậu cùng Phó phu nhân tình như tử muội, cho nên thường thường lui tới.”

“Nguyên lai là vậy — cảm ơn người.”

Ngôn Tuyên Nhi nói tự nhiên, mà ngày gần đây thường thường nghe chủ tử nói cảm ơn, Phẩm Hoài cùng Nghị Dung một chút cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, nhưng ở trong tai Nghiêm Luân, liền thật không thích hợp chút nào!

Trước không nói nàng cùng đám cung nữ này hỗ động có bao nhiêu quái dị, khi Phó phu nhân xuất giá, nhưng là chiếu cố Kim Ngôn đến tám tuổi, nàng không có lý do gì mà còn muốn người bên ngoài vì nàng giải thích thân phận lai lịch đối phương!

Nhưng hẳn không nói ra, chờ đợi thời cơ thích hợp, như là thời điểm nàng tín nhiệm hẳn chẳng hạn, nguyện ý mở miệng nói cho hẳn thân phận chân chính của nàng!

Ngôn Tuyên Nhi lẳng lẳng dùng cơm, trên thực tế, cùng Nghiêm Luân – một nam tử như bàn thạch trầm ổn ở cùng một chỗ, ngay cả bầu không khí quanh mình đều trở nên trầm tĩnh.

Hẳn là loại nam nhân bình tĩnh tự giữ lại mị lực hơn người, liền ngay cả ăn cơm đều cảnh đẹp ý vui như thế. Nàng một bên vừa ăn đồ ăn một bên dùng khước mắt dư quang vụng trộm đánh giá. Gương mặt kia ngũ quan

tuấn nhã thật sự rất có lực hấp dẫn, ánh mắt nàng tuần tra đi vào biên thành bím tóc mặc phát của hần.

Không biết cời bỏ dây cột tóc phía sau xuống, nam nhân này có thể hay không trong nháy mắt từ nội liễm liền trở nên cuồng dã? Nàng thật sự tò mò, bất quá, cũng may bọn họ trong lúc này giống đồ ăn cam giá rơi vào cảnh đẹp, bằng không giống lúc trước, như thế nào nhìn qua cả đời được?

Cả đời? Nàng mắt hạnh trợn lên. Nàng như thế nào mặc danh kỳ diệu muốn cùng hần đi qua cả đời?

“Khụ khụ khụ.....” Ý tưởng này làm đồ ăn nàng chưa kịp nuốt xuống cổ lại vọt đến, ho lên.

Nghiêm Luân lập tức đi đến bên người nàng, vỗ nhẹ lưng của nàng, Phẫm Hoài vội vàng đem trà đưa tới bên môi nàng, nàng uống lên hai miếng nước, nhìn tuấn nhan gần trong gang tấc, lòng của nàng lại bắt đầu mất tốc độ.

Hần nhìn mặt của nàng vì ho mà hồng toàn bộ, như thế, trên mặt đang hồng đột nhiên lại thêm một phần sâu sắc, như là ý thức được cái gì, trong mắt hần mỉm cười. Gặp cặp con người đen kia giống hiểu rõ cái gì, nàng vội vàng nói thanh, “Cám ơn.” Lại cúi đầu ăn ăn

Phẫm Hoài cùng Nghị Dung thấy nàng ngượng ngùng đến độ không dám ngẩng đầu nhìn đến người khác, đều nhịn không được mà cúi đầu cười trộm.

Nghiêm Luân liên tục nhìn chăm chăm hồng nhan nàng không thể hạ bớt, hảo tâm nhắc tới một sự kiện khác, tạm thời hóa giải bầu không khí ám muội.

“Ngày mai sau khi hạ triều, ta mang người đi dạo trong thành, luôn chỉ nhìn đến cảnh trí từ ban đêm, chẳng lẽ không nghĩ hảo hảo nhìn phong

cảnh ban ngày một cái?”

Nàng ngẩng đầu thật mạnh, cười cười gật đầu lia lịa, “Muốn a, muốn a.”

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, người chậm dùng, ta còn có việc muốn xuất cung.”

Hắn phiến toái Tử Tuyên nhìn chăm chăm hành động của Quân Vương, hành vi lão hồ li kia hôm nay quá khó khăn để lý giải, mà trực giác nói cho hắn, đối phương là nhắm vào Kim Ngôn mà đến!

Nghiêm Luân vừa đi, Ngôn Tuyên Nhi mặt vẫn còn có điểm hồng.

“Nữ hoàng cố gắng, thật sự thấy được nhiếp chính vương thay đổi rồi, người chưa từng nói chuyện ôn nhu với nữ hoàng như vậy đâu.”

“Đúng vậy a, quả nhiên trời cao không phụ người có tâm, nữ hoàng, nô tỳ tin tưởng không lâu nữa, nhiếp chính vương sẽ yêu người giống khi người thương hắn.”

Hai người người một lời, ta một câu, Ngôn Tuyên Nhi không biết các nàng nói rất đúng hay không đúng, nhưng là, nghĩ lại khi hắn ôm nàng, trên mặt lại hiện hai luồng đỏ bừng.

Ngày hôm sau, Nghiêm Luân đúng hẹn mang theo Ngôn Tuyên Nhi dạo hoàng thành.

Trên đường cái náo nhiệt tiếng người ồn ào, người đi đường rộn ràng, xe ngựa mặc phố quá thị, quán trà, tửu lâu, cửa hàng san sát, một cảnh tượng trăm nghiệp thịnh vượng phần vinh

Trời ạ, quả thực như là thanh minh thượng hà đồ ở trước mắt nàng sống dậy. Ngôn Tuyên Nhi tán thưởng không thôi, mà tiêu điểm ánh mắt

mọi người lại rơi vào Nghiêm Luân cùng đi ở bên nàng, quần áo viên lĩnh tử bào, cao quý lại mang theo tao nhã, khí chất phi phàm.

Nhưng nàng giả hoàng đế này cũng không kém chứ. Nhân muốn ăn mặc thôi, hoa châu châu báu phụ trợ, đã muốn phong hoa tuyết đại, hơn nữa phía trước phía sau người nàng một chuỗi dài thị vệ, cung nữ, quang cảnh trận này đã đem quý khí của nàng đi ra!

Mỗi một gian cửa hàng trên đường đều thực đặc biệt theo một cách riêng. Nàng lại là cục cưng tò mò, nhìn cái gì cũng đều muốn tới gần nhìn một cái, như uống vừa miệng, nếm thử.

Nhưng bất thành đi! Thân thể của nàng từng phân đều là nữ hoàng, vì bận tâm hình tượng, chỉ có thể nói nhiều mấy khẩu vị, có tán gẫu không thôi.

Bất quá, vừa đến chợ, nàng liền đã quên không thể ăn thống khổ, hưng phấn đông xem tây xem, có làm xiếc, thầy tướng số, sơn bột nước..... Còn có một quán bán tào phớ, một tiểu nữ oa chừng ba tuổi một ngum lại một ngum tiến đến miệng ăn, ăn có vẻ mùi rất ngon.

Nàng mỉm cười tới gần phần điêu ngọc mài nữ oa, không nghĩ tới cô bé thể nhưng đem một muỗng để sát vào bên môi nàng.

Người bán hàng rong tức lão bản đang đứng chính là cha nữ oa, vừa thấy nữ nhi mạo phạm thánh nhan, sợ tới mức không biết làm sao. “Thỉnh nữ hoàng khai ân, tiểu nữ không hiểu chuyện, mới đem tào phớ này.....”

Bỗng dừng, hấn ngây dại, nhưng không chỉ là hấn, dân chúng vây quanh ở bốn phía thay nữ oa lau mồ hôi lạnh đều ngây dại, bởi vì nữ hoàng tôn quý cư nhiên há mồm ăn thìa tào phớ kia, lại đối với nữ oa thân nhiên cười, “Thật sự rất thơm, ăn tốt lắm đâu.” Nàng còn ôn nhu xoa xoa bím tóc nhỏ của tiểu nữ oa.

Mọi người châu đầu ghé tai thảo luận, trên mặt đều là sự kinh ngạc. Không nghĩ tới nữ hoàng trở nên thân dân như thế, hơn nữa ngay cả tào phớ tầm thường dân chúng vẫn ăn, nàng cũng ăn, còn nói ăn ngon?

Nghiêm Luân cũng thấy thực ngoài ý muốn, dù sao thì kia đã dính không ít nước miếng của nữ oa, nhưng nàng lễ tạ thần ý ăn, hơn nữa, theo biểu tình của nàng, xem ra nàng là thật tình cảm thấy ăn ngon, không phải đang giả vờ.

Đoàn người tiếp tục dạo, không biết, ngay tại hai dãy phố ngoài Quân vương phủ, một nữ tử ôm cánh tay bị thương thất tha thất thểu lao ra khỏi đại môn, liều mạng chạy đi về phía trước, phía sau nàng, một đoàn thị vệ Quân vương phủ đang đuổi theo sát sao.

Ở trong phòng, Quân vương giận không thể nguôi trừng mắt người trước mặt, một gã thị vệ đang nằm trong vũng máu, lại ngẩng đầu nhìn sáu gã thị vệ khác đầu cúi đê thấp, “Các người là một đám thùng cơm vô dụng, ta nuôi các người dùng được vào cái việc gì? Bốn vương thiếu chút nữa sẽ chết ở trên tay Đồ gia nha đầu!”

Vừa mới mắng bọn họ xong, Thụy Tân đột nhiên tiến vào, ở hẳn bên tai nói nhỏ điều gì đó.

“Cái gì? Đồ gia nha đầu hướng phương hướng nữ hoàng du ngoạn mà chạy thoát?” Hẳn quả thực hô hấp mau một chút, nữ nhân quả thật là họa thủy.

“Lập tức chuẩn bị kiệu! Mau, còn có, Đồ gia nha đầu kia sẽ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, phải nhiều người một chút, phát hiện thấy nàng ẩn thân trong đám quần chúng, lập tức giết cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Thụy Tân lập tức đi phân phó xuống, cũng chuẩn bị kiệu để cho Quân Vương có thể cùng đám người nữ hoàng cố ý đi bộ bày ra tác phong thân dân làm như không hẹn mà gặp.

Sau một lát, khi Nghiêm Luân nhìn đến cỗ kiệu xa hoa có ẩn chữ “Quân”, theo sát ở bên cạnh nữ hoàng hẳn lập tức lấy âm lượng chỉ có nàng nghe được nói: “Không nghĩ tới hôm qua mới gặp, chưa lâu đã lại chạm mặt rồi.”

Ngôn Tuyên Nhi ngay từ đầu còn không hiểu được ý tứ của hẳn, mãi đến khi Quân Vương từ trong cỗ kiệu xa hoa kia đi xuống, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Là oan gia ngõ hẹp đi! Nàng trong lòng nói thầm.

“Nữ hoàng đi bộ dạo chợ, hôm qua lại thấy cùng nông dân bàn bạc tân chính sách, xem ra bộ hạ muốn sửa đổi thành tác phong thân dân!”

Quân Vương miệng nói lời đùa cợt, nhưng con người đen âm trầm lại xem ở đám dân chúng vây quanh dạo qua một vòng.

Biết rõ trong lời nói của hẳn mang ý xấu, nhưng thấy Nghiêm Luân hướng nàng khẽ lắc đầu, vốn định phản bác lại mấy câu Ngôn Tuyên Nhi chỉ mân mím môi, “Đúng vậy, làm một quân chủ chân chính, nên lắng nghe thanh âm nhân dân nhiều một chút, xem bọn hẳn được ăn cái gì, có cái nhu cầu gì.”

“Nữ hoàng có tâm như thế, là phúc của dân chúng nước ta, phải không?” Nghiêm Luân bình tĩnh nhìn thần sắc có vẻ bất khoái của Quân vương.

“Đúng vậy, xem ra là nhiếp chính vương phụ tá có công.” Hẳn lạnh như băng nói, lại nhìn về phía dân chúng đang không yên cùng bất an vây

xem, “Nữ hoàng để ý cuộc sống của các người như thế, còn không mau tạ chủ long ân?”

“Nữ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Kết quả, một đám dân chúng nhất loạt quỳ xuống dập đầu.

Vốn là có ý tốt, hiện tại lại giống nhiều dân, Nghiêm Luân mâu trung sa vào ánh sáng lạnh, “Quân vương lời ấy sai rồi, nữ hoàng dụng tâm đối với dân chúng, lúc này lập tức bị đổ vạ khiến cho nàng như là vì lấy lòng mọi người thôi, có vẻ đối trá!”

“Đúng vậy, người căn bản là cố ý làm khó dễ trăm, làm cho trăm nan kham!” Ngôn Tuyên Nhi cũng tức khí, “Các người mau đứng lên, đứng lên a!”

Ngay tại lúc chúng dân chúng xấu hổ tạ ơn đứng dậy thì

“Nữ hoàng, cứu mạng a! Nữ hoàng cứu mạng.....”

Một nữ tử đột nhiên từ trong đám người lao ra, tùy thị lập tức che ở bên người nữ hoàng, con người đen của Nghiêm Luân nhú lại, nhưng lại phát hiện Tăng Tử Tuyên ở trong đám người, đối phương cho hắn một cái ánh mắt, lại về phía Quân vương liếc mắt một cái, hắn lập tức nhìn về phía Quân vương, đã thấy thân hình hắn chợt lóe, sẽ hướng nữ tử nước mắt rơi như mưa, quỳ gối trước người đám thị vệ đánh ra một chưởng.

Mắt thấy chưởng phong đánh úp lại, hắn lập tức phi thân tới, chế trụ cánh tay của nữ tử, dẫn theo nàng, tránh khỏi đạo chưởng phong kia, dưới chân chưa chạm đất phi tới bên cạnh nữ hoàng.

“Cám ơn ngài.” Nữ tử diện mạo thanh tú, sau khi hướng Nghiêm Luân nói lời cảm tạ, lập tức quỳ xuống ở trước mặt nữ hoàng, “Cầu nữ hoàng cứu mạng!”

Này xem như loại ngấn đón xin giải oan sao? Ngôn Tuyên Nhi hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ có thể nói:“Trước đứng lên đi.”

Nữ tử vỗ về cánh tay bị thương đứng dậy, đôi mắt oán hận nhìn Quân Vương xanh mặt đang đi tới.

Trong lúc đó như được trực giác mách bảo, Nghiêm Luân che ở phía trước hai người.

Sắc mặt Quân Vương trầm xuống,“Nhiếp chính vương cho rằng ta giết nàng này là sai? Trên người nàng nhiễm đầy máu, rất có thể là bạo dân, cũng có thể là thích khách.....”

“Vương gia nói đều có khả năng, cũng không thể bởi vì có khả năng liền giết lầm một sinh mệnh!”

“Người là đang cùng bốn vương giảng lý lẽ sao!” Hãn cười lạnh,“Hảo, như vậy,” Đôi mắt hãn âm trầm rơi xuống trên người Đồ gia nha đầu.“Nữ hoàng là cứu ngũ chí tôn, nữ tử này quấy nhiễu Thánh Thượng, trước khi tố oan phải chịu trượng hình cảnh cáo một phen, lại giao cho nha môn tra án, bằng không, một khi luật lệ này được mở ra, mỗi người có oan đều nói, cũng không phải phúc của nữ hoàng!”

“Có phải phúc hay không là chuyện của ta, hiện tại, ta chỉ muốn nghe xem nàng muốn cùng ta nói cái gì!” Ngôn Tuyên Nhi liếc mắt trừng hãn một cái, lại nhìn nữ tử kia,“Người có chuyện gì?”

Đồ Vi Vi chịu đựng nước mắt rơi xuống,“Ta nghĩ xin hỏi nữ hoàng, vì sao làm cho Quân Vương toàn quyền xử lý hình án của cha ta?”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Quân Vương rống giận.

“Để cho nàng nói!” Ngôn Tuyên Nhi lại trừng.

“Cha ta tận trung làm đúng với cương vị công tác, cần chính yêu dân như con. Thế mà chỉ bằng một quyển kế hoạch mưu phản mạo danh kỳ diệu xuất hiện ở trong nhà của ta, cùng một kiện long bào không biết từ đâu mà đến,” Đờ Vi Vi nói tới đây khóc không thành tiếng, “Khiến cho Quân Vương tác chủ, làm cho quan địa phương ngày đêm thi hành khổ hình muốn cha ta nhận tội, còn đem tộc gia của ta gần hai trăm nhân khẩu tiến vào địa lao, nói muốn xét nhà diệt tộc, ô ô ô.....”

Quân Vương tất nhiên là không chịu thừa nhận. “Quả thực nói hươu nói vượn, người tận mắt nhìn thấy bốn vương hạ lệnh xét nhà?”

“Cầu quan Đổ Hỉ kia thiếu chút nữa chết ở dưới đao của ta, hãn cung khai ra là người tác chủ muốn tiền trăm hậu tấu, nữ hoàng có thể cho bọn họ đổi chất!” Đờ Vi Vi tức giận khóc kêu.

Xét nhà diệt tộc, có việc nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng là, nàng cũng hoàn toàn không biết trạng huống, nàng theo trực giác nhìn về phía Nghiêm Luân.

Nghiêm Luân vẻ mặt ngưng trọng, “Sự thể trọng đại, ta sẽ phái người cẩn thận điều tra>

“Không cần tra xét!” Đờ Vi Vi trong mắt hiện lên một chút ánh sáng kiên quyết, đột nhiên xuất từ trong lòng một cây chủy thủ, liên tục lui vài bước, phía sau nàng dân chúng cũng sợ tới mức đều phát ra.

“Ta Đờ Vi Vi lấy chính mình sinh mệnh thề, cha ta tuyệt đối không có tâm làm phản, thỉnh nữ hoàng nắm rõ!”

Ngôn Tuyên Nhi sắc mặt phi biến, “Người đừng xằng bậy a, người tới! Mau ngăn cản nàng!” Nàng kinh hoảng kêu to.

Một đám thị vệ vội vàng nhắm phía Đờ Vi Vi, nhưng nàng kiên quyết muốn chết, chủy thủ một phen lóe ra ánh sáng lạnh hướng ngực nàng đâm

xuống.

“Không cần a!” Ngôn Tuyên Nhi sợ hãi kêu to, che mặt không dám nhìn, lại nghe thấy dân chúng phát ra tiếng kinh hô, nàng sợ tới mức lại buông tay ra, nhưng lại gặp nàng kia đã nằm úp sấp ngã xuống đất.

Nàng đã chết! Đã chết! Trước mắt nàng một mảnh hắc ám, thân mình mềm nhũn, sấp ngất đi, Nghiêm Luân đứng lúc ôm lấy nàng, “Ngôn Nhi! Ngôn Nhi!”

Nàng thở hỗn hển, khôi phục ý thức nhìn hẳn, lại nháy mắt mấy cái, đứng thẳng thân mình, lưng quá thân, không thấy hai gã thị vệ theo Nghiêm Luân ý hạ xuống, nâng đi Đờ Vi Vi tự sát bất thành bị hẳn cách không điểm huyết.

Một nữ tử vì cứu cha tự sát ở nàng trước mặt, Ngôn Tuyên Nhi cảm thấy thực kích động, chịu đựng nước mắt doanh tròn, nàng sắc mặt lạnh lùng tức giận tiêu sái đến trước mặt Quân Vương, nắm chặt hai tay cắn răng nói: “Nghe đây, ta mặc kệ người dùng cái phương pháp gì, dùng bồ câu đưa tin, hay là khoái mã, không cho phép trảm! Có nghe hay không?”

“Chuyện này.....”

“Mặc kệ có quan hệ cùng hoàng thúc hay không, hoàng thúc hẳn là nhận thức Đỗ Hỉ đi? Nhất định phải đao hạ lưu nhân cho ta,” Nước mắt trào khỏi hốc mắt, nàng có chút đứng không nổi, phía sau có thân hình cao ngất ấm áp chống đỡ giúp nàng, nàng nuốt xuống khối cứng rắn chặn lại trong cổ họng, “Chỉ cần Đờ gia một người chết đi, lại tra ra là án oan, trảm mượn mạng của người đến tế vong linh của họ!”

Sắc mặt Quân Vương liền mau biến đổi, “Cái gì?”

“Còn cái gì với cái gì nữa! Trảm là hoàng đế, người dám kháng chỉ sao, mau đi làm a!” Nàng thở phì phì rống giận.

Nha đầu kia đang nghĩ nàg cùng với ai nói chuyện vậy? Không phân biệt lớn nhỏ nhỏ! Nữ hoàng thì như thế nào? Hẳn mân mân bạc môi, “Nữ hoàng trị quốc cũng không thể chỉ bằng lòng dạ đàn bà!”

“Sai! Mạng người trân quý cỡ nào, như thế nào cứ như thế xem mạng người như cỏ rác được? Hào hảo tra lại án cho ta!” Nàng cắn môi dưới. Hơn hai trăm mạng người? Rất tàn nhẫn, mặc dù vẻ mặt Quân vương càng có xu hướng âm lãnh, nàng cũng không sợ, “Tàn sát người già trẻ nhỏ — trăm không cho phép, trăm đã định đoạt như vậy, quân vô hí ngôn, sao?”

Quân Vương trợn mắt trừng nàng, nàng không có nhát gan chút nào, lấy hai mắt đăm lẹ nhìn thẳng hẳn.

Bốn phía dân chúng thở mạnh một chút cũng không dám, người người thần kinh buộc chặt, hai tròng mắt cũng không dám chớp một cái mắt nhìn chăm chăm một màn giương cung bạt kiếm này.

“Thần tuân chỉ!” Quân Vương nghiêng rặng nghiêng lợi giận dữ phát tay áo bước đi, bước nhanh ngồi lên cỗ kiệu, đoàn người vội vàng hồi phủ.

Nàng thở dài ra một hơi, toàn thân khí lực giống bị hút ra, nếu phải Nghiêm Luân lấy song chưởng mạnh mẽ mà hữu lực chống đỡ nàng, nàng tuyệt đối xụi lơ trước mặt mọi người, “Nàng không sao chứ?”

Vài tên cung nữ vội vã lại. Vừa mới rời tên Quân Vương kia mang bộ dáng hung thần ác sát, làm cho các nàng thật sự không có can đảm mà tiếp cận chủ tử, bất quá, nhưng thật ra thực thông minh khi đem xe ngựa từ một con phố bên ngoài kéo lại đây, để cho chủ tử chịu đủ kinh hách có thể chạy nhanh lên xe nghỉ ngơi.

Ngôn Tuyên Nhi không trả lời, ánh mắt lo lắng tìm kiếm xung quanh, lại không muốn gặp người khác, nàng lo sợ nhìn hẳn, “Đồ cô nương đâu? Nàng có phải đã chết rồi hay không? Bởi vì ta không rõ ràng trạng huống lắm, bởi vì ta không có minh xác quyết đoán, cho nên nàng chỉ có thể dùng

phương thức như vậy đến vì phụ thân mà trần tình có phải không? Là ta hại chết nàng..... Ô ô ô.....”Nước mắt của nàng không ngừng rơi xuống, tâm tính thiện lương đang đau xót a!

Xem nàng chỉ vì sự sống chết của một nữ tử khóc lại thành khóc sướt mướt, tuy rằng hãn cũng không phải kẻ thiện lương gì nhưng nghe tiếng khóc chân tình của nàng phát ra từ phế phủ,khiến hãn cũng đồng cảm đau lòng.

Ngôn Tuyên Nhi hai mắt đăm lẹ lừng tròn nhìn hãn, chỉ thấy con người đen của hãn lộ vẻ ôn nhu, ánh mắt như vậy rất xa lạ, nàng có chút không quen, nhưng có nhiều rung động hơn áy náy. Hãn như thế nào lại có biểu cảm như thế xem nàng đâu?

“Cám ơn nữ hoàng! Cám ơn nữ hoàng!” Đờ Vi Vi được Tăng Tử Tuyên giải hôn huyết, trong lúc mơ hồ được hãn báo cho biết tình hình vừa mới xảy ra, nàng chạy vội đến trước mặt Ngôn Tuyên Nhi quỳ xuống đất tạ ơn.

Động tác này cũng đánh gãy hai người đang ngưng mắt nhìn nhau, Tăng Tử Tuyên ung dung tiêu sái tiến tới giống như ý thức được cái gì, đến ái muội.

Nhưng Ngôn Tuyên Nhi ánh mắt chỉ nhìn hai mắt đồng dạng đăm lẹ của Đờ Vi Vi, nàng vừa mừng vừa sợ,“Sống! Sống! Thật tốt quá! Nàng không có việc gì!”

Nàng vui quá mà bật khóc, không chút suy nghĩ liền xoay người tiến lên, ôm lấy Nghiêm Luân xoay rồi lại xoay, hơn nữa, bởi vì nàng không đủ cao, chân còn đi cà nhắc, miễn cưỡng bám lấy cổ hãn.

Động tác này đối một cái nữ hoàng mà nói, thật sự không đủ trang trọng, nhưng mọi người ở đây, không có người nào có cảm giác như vậy,

đại đa số mọi người kì lòng không đậ mà hốc mắt âm ướ, nhưng khoe miệng cũng giơ lên mang ý cười.

Nghiêm Luân cười nhìn nữ hoàng lúc này thẳng thắn như thế, chân tình biểu lộ, cũng bị cuốn hút vào hảo tâm tình của nàng.

Sau đó, như là đột nhiên ý thức được chính mình đang làm cái gì, Ngôn Tuyên Nhi mặt phấn đỏ lên, vội vã buông tay ra muốn thối lui, nhưng Nghiêm Luân ôn hoà hiền hậu đại chướng ngược lại nắm eo nhỏ của nàng, dưới cái nhìn tò mò của dân chúng, nàng nhanh chóng bị hấn ôm tiến vào bên trong xe ngựa, liêm mạc chợp lên.

Tằng Tử Tuyên lôi kéo Đồ Vi Vi hiển nhiên cũng ngốc sửng sốt, “Trên tay người bị thương không bằng đến phủ của ta băng bó một chút, đợi nhiếp chính vương đến.”

“Nhưng ta còn muốn cảm ơn nữ hoàng.....”

“Nàng sẽ có việc của nàng, hơn nữa, hấn là chuyện ngược ngùng trong xe ngựa a.”

Đồ Vi Vi nghe mà không hiểu, vẻ mặt hoang mang, nhưng Tăng Tử Tuyên là hảo huynh đệ của Nghiêm Luân, từ ánh mắt đối phương nhìn nữ hoàng, hấn dùng đầu gối đều có thể nghĩ được hảo huynh đệ của hấn muốn làm cái gì.

Mành xe ngựa không hề hé ra, cho nên, người bên ngoài cái gì cũng không nhì thấy được.

Cung nữ cùng bọn thị vệ rất ăn ý canh giữ ở bốn phía xe ngựa, người người khoe mắt mang ý cười, tựa hồ đều đoán được bên trong đang làm cái gì.

Bất quá mọi người đều biết, Ngôn Tuyên Nhi lại không biết, trong không gian yên tĩnh không tiếng động, nàng chỉ ngậy ngốc nhìn Nghiêm Luân cúi người, gương mặt tuấn tú kia cách chính mình càng lúc càng gần, thẳng đến cướp lấy môi của nàng.

Ông trời ơi, hương vị của nàng nhưng lại ngọt như thế, biết rõ bên ngoài có nhiều người, nhưng hãn không thể chỉ lướt qua, ngược lại quyến luyến càng hôn càng cuồng dã.

Ngôn Tuyên Nhi thấp giọng thở gấp, chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu, bất lực ngồi im.

Rốt cục, hãn chậm rãi buông môi của nàng ra, yêu say đắm, bàn tay to nhẹ vỗ về mặt nàng, nhìn mắt đẹp ẩn sương mù, ánh mắt hãn càng ôn nhu.

“Ta phải đi tìm Tử Tuyên, hãn hình như biết vụ án Đồ gia , cho nên, nàng về cung trước đi.” Thanh âm của hãn trầm thấp, ánh mắt lại nhu hòa, mặt nàng nhuộm hồng hồng, chỉ có thể gật gật đầu.

Nghiêm Luân đi xuống xe trước, chỉ chốc lát, xe ngựa chậm rãi đi lên phía trước, nhưng làm nàng kinh ngạc là, bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô như sấm.

“Nữ hoàng vạn tuế!”

“Vạn tuế!”

Nàng vụng trộm vén màn cửa, nhưng lại nhìn thấy những khuôn mặt tươi cười hé ra, nàng xem..., nhịn không được nở nụ cười. Xem ra, nàng vừa mới làm đúng rồi, cho nên, dân chúng vui vẻ như thế, Nghiêm Luân thậm chí còn hôn nàng.....

Trời ạ, sai lầm rồi, là nàng trước xoay người đáp trả hãn, quá mất mặt a!!

Nhưng là hấn vì sao hôn nàng? Hấn không phải tâm không cam lòng tình không muốn đáp ứng hôn sự này sao?

Hơn nữa, người cổ đại không phải có cái gì phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi..... Lễ chớ động! Hấn hôn nhưng lại tràn ngập lửa nóng như thế?

Đọc đường hồi cung, cả đầu Ngôn Tuyên Nhi suy nghĩ đều là cùng một vấn đề, lại thủy chung khó giải thích.

Nghiêm Luân đi nhanh vào phủ.

Lâm viên cực kỳ trang nhã, rường cột chạm trổ, đình đài lầu các từng gian, ánh sáng phản chiếu hồ nước in trời xanh liểu xanh, Nghiêm Luân cùng Tăng Tử Tuyên ngồi ở bên trong đài hồng ngõa, hai người khí chất khác người, mỹ nam tử hiếm gặp nhưng biểu tình lại bất đồng.

Tăng Tử Tuyên mâu quang mang theo trêu ghẹo, Nghiêm Luân nhàn nhã không nói, trên bàn tròn cắm thạch, nước trà cùng điểm tâm.

“Ta nghĩ đến có người đã từng nói ‘Trên đời này duy nữ nhân và tiểu không nên đụng vào!’” Tăng Tử Tuyên hứng thú xem xét bạn tốt.

Nghiêm Luân cầm lấy chén trà, nhẹ uống một ngụm, mỉm cười buông cái chén.

Tăng Tử Tuyên khuyh thân về phía trước, “Không có lời nào để nói sao? Người có mắt đều có thể nhìn ra người đối với nàng thực không giống trước, hơn nữa là sủng nịch cùng thương tiếc, đây là điều trước đây ta chưa từng thấy a!” Hấn nhăn lại mày rậm, nghĩ nghĩ, nhưng vừa cười, “Ngay cả một ít quy tắc cũng đánh vỡ, không hề có nề nếp.”

Trong lời bạn tốt mang theo ẩn ý Nghiêm Luân nghe được hiểu được, nhất là câu cuối cùng kia, hấn cùng Kim Ngôn chưa thành thân, hấn lại bế

nàng, ở bên trong xe ngựa hôn nàng, còn có... một chút cũng không để ý cảm giác người ngoài!

Nhưng hẳn nên nói như thế nào cùng Tử Tuyền đây? Sau hi nàng rơi xuống nước tỉnh lại, chưa từng có lúc dữ dằn như trước nhưng lại mạnh mẽ hơn, lại trở nên không hợp..... không phải... không có như trước, nhưng lại có phần động lòng người hơn, có khi, còn có thể xuất hiện phản ứng như trẻ con vậy.

Nói trắng ra là, nàng bất quá là do Thái Hậu hạ chỉ, là thế tử được an bài cho hẳn. Mà hẳn, chưa nói tới thích, bởi vì nàng rất điệu ngoa, rất ích kỉ, hơn nữa sau khi lên làm nữ hoàng, lại càng trở nên khó có thể ở chung, hẳn biết rõ đó là bởi vì nàng thực không thích thân phận bị bắt ép này.

Tằng Tử Tuyền đưa bàn tay to ở trước mặt hẳn lắc lắc, “Người tốt nhất nên chia sẻ chút tâm tình đi, bằng không, người có thể bị nội thương, mà ta sẽ bị tò mò mà suy nghĩ hoài m

Khóe miệng hẳn hơi cong, “Không có gì, chính là khi nhìn đến nàng tươi cười, ta cũng sẽ không tự chủ được khẽ nhếch khóe miệng, nhìn đến nàng đọc sách, phê duyệt tấu gấp mà ngủ gà ngủ gật, tâm ta hội cảm thấy đau, như thế mà thôi.”

Tằng Tử Tuyền cười lắc đầu, “Ta biết nàng ở trong lòng người có bao nhiêu đại phân lượng, bất quá,” Về mặt của hẳn lại chuyển sang nghiêm túc, “Đối đầu với Quân Vương, thật sự không phải chuyện tốt, mặc dù nhân hội của ta liên tục bảo hộ nàng, bất quá, ta sẽ lại có chút chuyện, nếu là theo người một chỗ, có khi, bọn họ liền tránh xa một chút, miễn cho có chuyện!”

Đối mặt sự trêu chọc của bạn tốt, Nghiêm Luân vẫn là dờ khóc dờ cười, cho nên, tốt nhất vẫn là trở lại chuyện chính.

“Có phát hiện vụ án Đồ gia như thế nào không ?”

“Đồ lão nhân là một lão thần trung trực giỏi giang, thậm chí còn được tiên hoàng tín nhiệm, vài năm trước mới chủ động thỉnh điều về quê cũ, cho nên, ta hoài nghi hẳn là không chịu khuất phục cỗ thế lực ác kia, mới có thể bị vu hãm.”

“Có chứng cứ sao?”

“Không có, nhưng là, trừ phi Quân Vương muốn cho cái chuỗi này hỏa thiêu đến chính mình, bất quá, nữ hoàng thông minh muốn lấy mạng của hẳn đến đền sinh mệnh Đồ gia, hẳn hẳn là sẽ phái người ngăn cản Đồ Hỉ tiếp tục dụng hình, thậm chí lấy chứng cứ không đủ, sẽ phóng thích.”

Nghiêm Luân đột nhiên hiểu được, bạn tốt như thế nào ung dung đứng sau xem người tốt gặp nạn

“Yên tâm đi, ta tin Kim Ngôn, ghé mới sinh không sợ cọp, khi này nàng cùng Quân Vương giằng co, khí thế không kém cỏi chút nào.” nhớ tới một màn kia, vẫn cảm thấy thực bất khả tư nghị.

Đúng vậy, ngay cả hẳn cũng không nghĩ tới nàng có thể làm được tốt như vậy, hẳn thật sự vì nàng mà cảm thấy kiêu ngạo.

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nhưng kiêu ngạo cùng vui vẻ đều chỉ có thể trong một ngày ngắn ngủi, Nghiêm Luân vốn là nghiêm sư, cho dù trong ngoài triều đình đối với chuyện nữ hoàng phản đối Quân vương đã bình luận nhiều, chuyên hướng ủng hộ ngay về phía nàng, nhưng chuyện nàng cần phải học tập vẫn còn nhiều lắm.

Cho nên, cái gì gọi là nhật lí vạn ky? Sau khi tự thân trải nghiệm Ngôn Tuyên Nhi bắt đầu hiểu được.

Trừ bỏ việc đang chấp hành tân chính lệnh liên tục bài trừ hang ngoại quốc, gạo Bạch Lan Quốc bắt đầu xuất hiện tình hình cung quá mức cầu, dù sao Đông Phong hoàng triều đã ăn gạo của bọn họ được hơn mười năm rồi!

Ngày trước, Bạch Lan Quốc đã phái đặc sứ tiến đến mặc cả, sau đó, mẫu hậu cũng bởi vì nàng ở trên đường cùng hoàng thúc đối đầu liền tìm đến nàng nói chuyện luôn thể, nói chỉ cần nàng cho rằng cần phải đối đầu thì cứ việc đúng mà theo, bất quá, dù sao người nọ cũng là thân nhân, có một số việc cho qua được thì cho qua, đừng gây tổn thương hòa khí.

Nàng hiểu được, mẫu hậu là muốn nàng không nên dồn ép người quá, bởi vì không đủ chứng cứ phạm tội mà Đồ đại nhân được phóng ra, gia tộc hơn hai trăm nhân khẩu cũng được phóng thích tất cả, mặc kệ hẳn là vì sự tình gì chọc tới hoàng thúc, ít nhất, không có người chết là tốt rồi.

Nghiêm Luân cũng nói, có một số việc vẫn chưa chân chính trôi qua, sự thật chắc chắn sẽ có ngày bại lộ, chính là thời gian sớm hay muộn mà thôi, hẳn muốn nàng không cần nóng vội, ít nhất, trước mắt, cả nhà Đồ gia

già trẻ đều giữ được trong sạch, đối với chuyện phải ngồi tù oan thì nàng cũng nên hạ chỉ ngự ban vàng bạc châu báu, được liệu thuốc bổ sang quý làm bồi thường.

Nhưng sau này đều nghe được châu báu hoàn toàn chuyển giao cho người nghèo hoặc học đường, Đồ gia một xu cũng không giữ lại.

Ai, nếu không phải khoảng cách từ Đồ phủ đến hoàng thành khá xa, nàng còn tính là tự mình đến bái phỏng nữa cơ. Nghe nói Đồ gia cao thấp có không ít người bị hình cụ tra tấn, hơn phân nửa đều đang phải dưỡng thương đâu!

Trên thực tế, nàng cũng không đi ra ngoài được, Nghiêm Luân kén sách cơ bản bao hàm toàn diện các vấn đề, muốn đọc, cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian, chính là, nàng vẫn còn nhớ đến cái hôn hôm trước? Đối với hã nó không có ý nghĩa sao?

Kỳ thật nàng có điểm thất vọng, hã cũng không chủ động nói đến cái hôn kia, vẫn thường lui tới với biểu tình bình tĩnh như trước, nhưng là cái hôn kia như men say dành cho nàng, làm cho nàng không tự chủ được mà luôn tìm kiếm thân ảnh hã, mỗi khi như vậy nàng bắt gặp con người đen sáng quắc của hã, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, chỉ có thể nhanh cúi đầu.....

“Chuyên tâm!

Suy nghĩ cuồn cuộn tới, phía đối diện liền vang lên thanh âm nghiêm khắc, đầu nàng cũng không dám nâng lên một chút, liền gật đầu, “Được!”

Ngoan ngoãn nhìn sách vở trên tay.

Trong ngự thư phòng thật sự rất im lặng a, nàng vụng trộm theo thư duyên nhìn về phía Nghiêm Luân, đã thấy tầm mắt hã bắn về phía nàng

không có làm được, nàng kinh hãi, vội vàng đem tầm mắt dời lại trên sách vở.

Ai nha nha, làm nữ hoàng thật sự thực vất vả mà, khẳng định đọc sách so với người bình thường nhiều hơn vài lần, trong sách có chút chữ phần thể làm cho nàng đọc lại muốn khóc, không biết nên tự trách mình trong giờ học quốc văn học hành vớ vẩn, hay là trách lão sư dạy quốc văn của mình quá kém đây. Nàng gặp được chữ nào đọc được liền đọc, không đọc được thì đi đoán nghĩa vậy!

Nàng nghĩ rằng mình che dấu rất khá, không nghĩ tới, Nghiêm Luân sớm hiểu rõ tại phương diện đọc nàng có bao nhiêu vất vả, hẳn đã sớm từng bước đánh dấu âm đọc cùng ý tứ ở mặt trên chữ rồi.

Trừ bỏ việc này ra, hẳn cũng đặc biệt vì nàng mà chỉ dạy một ít chính trị học, lại tốn thời gian sửa sang lại một ít điều khoản trị quốc dân sinh, pháp tắc, muốn nàng ngâm nga. Nhưng chữ hẳn viết bằng bút lông thật sự quá đẹp, làm nàng nhìn không được mà tưởng tượng, nếu cho hẳn tham gia trận đấu thư pháp, khẳng định sẽ lấy được phần thưởng tốt, sau khi kiếm được rất nhiều phần thưởng, liền nhiều viết mấy chữ tốt, khẳng định bán rất chạy a!

“Chuyên tâm.”

Chính Nghiêm Luân cũng tính không nổi đây là lần thứ mấy nhắc nhở nàng phải chuyên tâm, nhưng hễ nhìn đến nàng là thấy cặp mắt hắc bạch phân minh sáng rực kia lại bắt đầu chuyển động nhanh như chớp, hoặc hoảng hốt, dù sao hẳn cũng phải phát ra thanh âm đem tâm hồn nàng không biết đã bay đến nơi nào trở về.

Ngôn Tuyên Nhi xấu hổ bức chính mình phải chuyên tâm, chính là, vừa lật duyệt bản viết tay dày đặc những chữ, sau một canh giờ hết đọc lại đọc, mí mắt của nàng bắt đầu rũ xuống.

“Nha!” Một quyển sách đột nhiên bay tới gõ vào trán nàng một cái, khốn ý của nàng biến mất, trừng mắt nhìn người ngồi đối diện, lẩm bẩm một tiếng, “Gia bạo a!”

Hắn nhíu mày, “Nàng nói cái gì?”

Mặt nàng đỏ lên, “Không có gì.”

Hắn lắc đầu, “Hôm nay không thể dụng tâm đọc sách sao? Muốn nghỉ ngơi phải không?”

“Không cần, ta sẽ dụng tâm.” Nàng hơi nhếch môi, mày liễu chau thành một đường, cầm lấy bút lông sao chép, tăng mạnh trí nhớ của mình.

Không nghĩ tới hắn cũng khuynh thân tới gần, nhìn nàng viết chữ, cả người nàng trở nên cứng ngắc, hai khóa đầu của bọn họ đụng phải nhau, ngay cả lông mi đều có thể đánh nhau. Hắn có cần tất yếu dựa dựa vào nàng gần như vậy không?

Hô hấp của nàng bắt đầu hỗn loạn. Nam nhân này bộ dạng quá mức tuấn tú khiến người ta muốn làm ra tội ác tà trời..... Nàng chưa bao giờ có ý nghĩ tư xuân như vậy, đôi mắt liền trừng mắt cánh môi kêu gọi của hắn.

“Suy nghĩ cái gì?”

“Nhớ môi của người đó — ách.....?” Lời vừa thốt ra khiến nàng nhẹn không được mà phát ra một tiếng rên rỉ, khăn cấp ghé vào trên bàn, nàng vừa giận vừa thẹn, mặt đã trướng đỏ lên nóng bừng bừng.

“Ngẩng đầu.”

“Không cần!” Ngượng chết người rồi!

“Ngẩng đầu, ta có cái này cho nàng:”

Phải không? Nàng tò mò vừa nhắc đầu lên, không nghĩ tới vừa vịn chống lại ánh mắt hần, cặp con người đen kìa mang ánh sáng mãnh liệt, ngay tại giây tiếp theo, hần che lại môi của nàng, nụ hôn này không giống với lần trước, không phải bắt đầu ôn nhu, mà là cuồng nhiệt mãnh liệt, nàng cơ hồ sẽ không thở nổi.

Nam nhân này vốn nội liễm nhã nhặn như vậy, thời điểm hôn người ta thể nhưng lại nhanh nhẹn dũng mãnh khí phách như thế, rõ ràng là cái người ngoài lạnh trong nóng, tay nàng để trong ngực rắn chắc của hần, cảm nhận được tốc độ tim đập dồn dập, cùng hần một phen triển mien, nàng chỉ có thể thở dốc.

“Có thể chuyên tâm rồi chứ?” Hần trở lại chỗ ngồi, ánh mắt ôn nhu, nhưng câu này lập tức làm nàng mất vui đem cảm nhận từ chỗ lãng mạn lữ thừa kéo đến âm vô cùng. Cái gì cơ? Nguyên lai hần vì muốn làm cho nàng chuyên tâm mới hôn nàng a.

Nàng cảm thấy mất mát.

Khóe miệng Nghiêm Luân gợi lên ý cười, “Công thuộc về việc công, tư về phần tư, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện yêu đương.”

Ai cùng người nói tình nói yêu chứ? Nàng giận đối nghịch.

Thấy nàng chu chu môi đỏ mọng, cảm giận bất bình bắt tay vào lật xem bản sao, vẻ mặt đáng yêu kia làm hần thiếu chút nữa đã nghĩ lại cướp lấy môi của nàng. Hần là nam nhân bình thường, đối với tình dục cũng có khát cầu, hơn nữa càng muốn càng nhiều, nhưng hai người bọn họ chưa thành thân a!

Thời gian chậm chậm trôi qua, bóng tịch dương đã ngã về tây, mà đây là thời gian bọn họ cố định để ra cung tuần tra.

Nói là tuần tra, kỳ thật là Nghiêm Luân cố ý để cho nàng đi ra ngoài hỉr không khí, không nhất định vào trong thành nhiều người, có khi tránh đám đông mà đi lên trên núi, bờ biển, làm cho áp lực của nàng có thể giảm bớt đôi chút.

Nguyên bản hẳn cũng hy vọng khiến cho nàng từ bỏ thói quen ngủ ban ngày, miễn cho khi lâm triều luôn luôn là một trận hỗn loạn, nhưng mỗi khi trên đường hồi cung, bất quá là thời điểm đèn mới lên rực rỡ, nàng liền ngã đầu ngủ.

Giờ phút này, Nghiêm Luân đang nhìn đến thiên hạ không ở trên xe ngựa mà ngủ say. Xem ra, hẳn phải rất khó khăn để giúp nàng điều chỉnh thời gian nghỉ ngơi ngày đêm vốn điên đảo a! Mang theo vẻ mặt sùng nịch, hẳn cầm lấy một bên thảm lông ôn nhu đắp trên người nàng.

Nàng nằm trong tư thế tự tại, thoải mái, lấy hẳn chân làm gối đầu, ngủ càng sâu.

Xe ngựa tiến cung được một lát, Ngôn Tuyên Nhi vừa mới ngủ được một chút đã phải xuống xe, chỉ thấy Phẫm Hoài báo lại, “Đồ đại nhân đã khôi phục sức khỏe, mấy ngày trước suất lĩnh tộc nhân tìm đến hoàng cung yêu cầu yết kiến nữ hoàng, nói là nhất định phải tự mình tạ ơn, giờ phút này tất cả đang ở sân bên ngoài phòng nghị sự chờ nữ hoàng đến.”

Nàng đã có điểm ngưng ngưng, “Không cần, bọn họ khẳng định lại quỳ ta, ta.....”

Nhưng Nghiêm Luân cười thúc giục nói: “Nàng xứng đáng được như vậy, đừng để bọn họ đợi lâu.”

“Nhưng ta cũng không vì bọn họ sửa lại án xử sai, ta cái gì cũng chưa có làm a!>

“CÓ! Nàng đã làm tốt lắm, ta còn nhớ rõ có người ngay cả Quân Vương còn không sợ, tức giận ở trên đường, vì dân sửa lại án xử sai!” Bàn tay to ấm áp của hắn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, đi đến phòng nghị sự.

Vừa đến sân, nhìn thấy một đám người đông nghìn nghịt, ánh mắt Ngôn Tuyên Nhi đều trừng lớn.

“Đồ gia làm quan đã ba đời, con cháu rất đông, lần này nàng động tay một chút đã cứu hơn hai trăm mạng người, ngoại giới nói đó là nhân quân, nàng hoàn toàn xứng đáng.”

Là như thế sao? Ngôn Tuyên Nhi nhin không được, lệ nóng doanh tròng, hơn nữa khi nàng nhìn thấy Đồ Vi Vi giúp đỡ lão phụ tóc trắng xoá, dẫn toàn bộ gia tộc già trẻ cung kính hướng nàng dập đầu tạ ơn, nàng chỉ có thể lấy nâng tay cho bọn họ bình thân, bởi vì nàng rất kích động, không nói được nên một câu gì.

Những người trước mắt này tỏ khuôn mặt cảm kích tột độ làm nàng xúc động thật sâu, nguyên lai, nàng có năng lực để bảo hộ dân chúng của nàng như vậy!

Thấy nữ hoàng biểu lộ chân tình, Đồ gia nước mắt rơi như mưa, cuối cùng vẫn là Nghiêm Luân sợ bị nước mắt nhấn chìm, đưa tay lên tỏ ý kết thúc buổi tấn kiến, đồng thời nhắc nhóm cung nhân đưa những người này đi nghỉ ngơi dùng cơm.

Đồ Vi Vi thở sâu, đi lên trước cùng hắn từng bước nói chuyện, đem chuyện phụ thân muốn nàng chuyển cáo nói cho hắn, “Cần thận Quân Vương, bảo hộ nữ hoàng

“Ta hiểu được.” Nghiêm Luân mỉm cười, hồi đáp.

Đợi đoàn người bọn họ đều rời đi rồi, hắn quay lại nhìn nữ hoàng bệ hạ còn đang rơi lệ.

“Ta cũng không biết nàng cũng có thể khóc như vậy.”

“Vui quá mà khóc thôi.”

Vừa nói xong, nàng lại khóc sướt mướt, hăn nhin không được đem nàng ôm vào trong lòng. “Nàng đã làm rất tuyệt, có quyền lợi khóc lớn một hồi.”

Nàng thật đúng là không chút khách khí khóc rống lên, tự nhiên phát tiết áp lực lo sợ nơm nớp từ mấy ngày đó tới nay, mà hăn đau lòng nàng, bội phục nàng, cố gắng của nàng, dụng tâm của nàng, hăn hoàn toàn đặt vào trong mắt, chẳng qua, có chút tập tính cuộc sống, hăn hiển nhiên còn phải vì nàng mà tăng mạnh.

Tiểu gia hỏa này khóc nước mắt tung hoành tứ phía, thế nhưng trực tiếp ở trên hăn quần áo mà lau lệ cùng lau nước mũi, hăn mày rậm vừa nhíu, “Nàng sẽ không thật sự làm thế chứ?”

“Ngại bẩn? Nhưng dù sao cũng bẩn cả rồi!” Nàng phóng thích áp lực xong, tươi cười trở lại trong mắt, trên mặt cái mũi đỏ lên, xem ra thật đáng yêu, một người hiếu động lên, khi nàng muốn tiếp tục đem quần áo của hăn chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thành mặt mèo, động tác của Nghiêm Luân nhanh hơn, đã cướp lấy môi đỏ mọng của nàng.

Nguyệt nhi mặt mày rạng rỡ, tinh quang sáng lạn, chiếu bóng người thành đôi.

Tương phản với tình nồng mật ý ở hoàng cung, trong Quân vương phủ, đang bị mây đen mù sương bao phủ.

Đồ gia chậm rãi tiến vào hoàng thành khẩu tạ hoàng ân, căn bản chính là muốn tuyên dương nhân đức của nữ hoàng, hơn nữa Bạch Lan Quốc hiện tại đã đưa ra thiện ý, giá gạo giảm xuống, còn có một số tân chính lệnh song song với đó cũng thu được hiệu quả, vấn đề dân sinh của dân chúng

nhất nhất được giải quyết thích đáng, uy danh nữ hoàng lan xa, càng làm cho dân chúng kính yêu, lại làm đường ngòi lên long ý của Quân Vương càng lúc càng nhấp nhô.

Hơn nữa Thụy Tân báo lại, nguyên bản có một số thượng thư liên danh muốn ủng hộ Quân vương tiếp nhận hoàng vị đã muốn ám chỉ thời thế bất đồng so với trước kia, những chuyện kia khả năng là không thể chiếu theo ý tứ hẩn mà làm được!

Sự tình nghiêm trọng a! Sắc mặt Quân vương xanh mét, sau khi khiển trách hạ nhân lui ra, chỉ lưu lại Thụy Tân.

Cẩn thận nghĩ lại, tựa hồ Kim Ngôn là từ sau ngày rơi xuống nước, hành vi cử chỉ bắt đầu bất đồng so với trước kia.

Trước kia tuy rằng nàng ta tùy hứng kiêu căng, nhưng đối với hẩn là hoàng thúc, vẫn có ý sợ hãi! Nhưng cái ngày nàng dám bên đường chỉ trích hẩn, một số ý tưởng mới, tân chính sách kia là từ đâu mà đến? Nàng thậm chí lớn mật hạ chính sách, lùi bước bước vì doanh.

Nghiêm Luân tuy rằng là mẫu chốt tuyệt đối, nhưng hẩn cũng không có huyết thống hoàng thất, cho nên, hẩn tuyệt không lo lắng hẩn, mà Kim Ngôn trong mắt hẩn, nguyên bản là một nữ hoàng vô dụng, nhưng là mấy ngày gần đây, nàng dường như đã lột xác, phá dũng mà ra!

Nghĩ đến đây, hẩn kêu Thụy Tân tiến lên trước vài bước, “Cơ sở ngầm trong cung có phát hiện được điều gì lạ không?”

Thụy Tân chấp tay bẩm báo, nhất nhất nói tới, nữ hoàng có khi sẽ một mình lầm bầm lâu lâu, có vài lần dùng từ, cung nhân có nghe mà không hiểu được.

Nàng trở nên không thích thấy nô tài quỳ xuống, không thích nô tài hầu hạ tắm rửa, theo đuôi.....

Nàng hy vọng ngự phòng ăn nấu ít thức ăn một chút, còn tự nghĩ ra “Công khoái mẫu thìa”, cho nên một bàn thức ăn cũng không dính nước miếng của nàng, ăn không xong còn không đồng ý cho hạ nhân đổ đi, nói là lãng phí đồ ăn sẽ bị thiên lôi đánh xuống, ý bảo nhóm nô tài cầm cấp cho một số lão cung nhân ăn.....

Nghe hẳn càng nói càng nhiều, trên mặt Quân Vương hàn ý càng lúc càng lùi, ý cười dần dần dày hơn.

Kim Ngôn là người hẳn nhìn từ nhỏ đến lớn, nàng sống trong sung sướng an nhàn, nào có thói quen quan tâm cùng yêu quý đồ ăn? Càng không cần nói đến, nàng không muốn nô tài quỳ cung kính!

Trọng yếu nhất là, ánh mắt nàng nhìn hẳn có điểm không đúng như thế nào, nàng cũng tận mắt nhìn thấy hẳn xô nàng xuống hồ, không có đạo lý gì ngay cả một tia sợ hãi đều không có!

“Nữ hoàng hiện tại — là giả!” Hẳn cười lạnh.

Vẻ mặt Thụy Tân lộ rõ sự kinh ngạc, bởi vì chủ tử dùng câu khẳng định, nhưng làm sao có thể?

“Ta sẽ tìm ra chứng cứ! Không, ta sẽ làm cho nữ hoàng giả này hiện nguyên hình!”

Vì thế, Quân Vương bắt đầu tiến cung, muốn tìm Ngôn Tuyên Nhi gây phiền toái, vì muốn bắt được nhược điểm giấu đầu lòi đuôi của nàng!

Thái Hậu thấy hẳn tiến cung, đặc biệt thiết yến, không nghĩ tới Quân Vương còn tự mình mang theo rượu ngon thượng đẳng. “Chuyện của Đồ gia là ta vượt quyền, cho nên, hoàng thúc trước hết lấy ly này bồi tội.”

“Quân Vương khách khí rồi, nữ hoàng, mau uống.” Thái Hậu thấy hẳn ngửa đầu uống một ly, cũng vội vã giục nữ nhi làm hòa.

Nghiêm Luân hơi nhếch môi, “ Ngày đó vãn bối cũng đối với Quân Vương có chút bất kính, trước hết ta cũng xin kính ngài một ly.” Hắn nâng chén rượu uống cạn, vừa uống liền nhận ra rượu Quân vương mang đến đúng là cực t “Thuần túy”, rượu này thuần hậu dễ gọi, tương đương là rượu dễ dàng uống được.

Ngôn Tuyên Nhi thấy hắn cũng uống rồi, cũng cầm lấy chén rượu, nghĩ chén rượu nhỏ như vậy, hắn là không quan hệ đi?

Ngửa đầu đem chén rượu uống cạn, nhưng sắc mặt nàng nhất thời đỏ lên, bị nghẹn nàng khụ khụ không thôi, Nghiêm Luân lập tức sẵn sóc vì nàng lấy trà đến, giúp nàng uống xong.

Lão thiên gia, nàng vừ thè lưỡi vừa lạng lẽ rơi lệ, thẳng hô, “Nồng chết người, đây là cái loại rượu quái quý gì?”

Hành động mang tính trẻ con làm mọi người đang ngồi ở đó kinh ngạc, Thái Hậu nhíu mi trừng mắt nhìn nàng đem cái lưỡi hồng nhạt phun ngoài miệng, còn dùng tay liễu mạng xua xua, giống như làm thế có thể giảm được nhiệt độ vậy.

“Ngôn Nhi, rượu này đâu cay độc như vậy? Trước kia không phải người vẫn thường uống sao?” Nàng không hiểu.

Nghe vậy, sắc mặt Ngôn Tuyên Nhi phi biến.

Quân Vương cười đến tà mị, “Đúng vậy, nữ hoàng có thể nói là uống rượu ngon thượng đẳng mà lớn lên, tửu lượng kinh người, đúng rồi,” Hắn cố ý nhìn về phía Nghiêm Luân thủy chung vẫn không nói lời nào, “Nhiếp chính vương là thanh mai trúc mã của nữ hoàng, hắn là cũng biết chuyện này.”

“Từ sau khi ta phụ tá nữ hoàng, liền cấm nàng uống rượu, trừ bỏ không khiến cho nàng say mà ảnh hưởng quốc sự ra, sau này, nàng còn là

nữ nhân sẽ sinh nhi dục nữ cho ta, rượu này càng nhất định phải cấm nàng đụng đến!

Lời này Nghiêm Luân nói ra rất có trật tự, cũng không có sơ hở nên dễ dàng thuyết phục Thái Hậu, chỉ thấy nàng liên tiếp gật đầu, “Đúng vậy, nên cấm, ngày sau mang thai, càng không thể chạm vào rượu, Ngôn nhi, người cứ uống nước hoặc uống trà là tốt rồi.”

Thái Hậu vừa quay đầu lại, cung nữ phía sau lập tức tiến lên, đổi cho nữ hoàng cái chén khác.

Ngôn Tuyên Nhi gật đầu, nhìn về phía Nghiêm Luân, má phấn hồng hồng. Nàng thật sự cảm tạ hần thay nàng giải vây, nhưng là buổi nói chuyện này hần rất quái lạ, bọn họ ở cùng một chỗ, căn bản chưa từng chạm qua rượu, không nên nói kiêng rượu?

Lần thứ này chưa được, Quân Vương tuy rằng vô công mà phản, nhưng cũng thu hoạch lại được một điều.

Ngày thứ hai, hần biết được sau giữa trưa Thái Hậu đã ra ngoài, Nghiêm Luân thường làm bạn với nữ hoàng cũng ra cung tuần tra, ước chừng phải hoàng hôn mới có thể hồi trong cung, liền chọn ngay lúc tịch dương chiếu xuống, lại tiến cung.

Ngôn Tuyên Nhi vừa hồi cung muốn dùng cơm liền nhìn thấy hần, tâm tình liền trầm xuống. Lão gia hỏa này lại muốn như thế nào?

Nghiêm Luân nhìn thấy hần, tâm cảnh giới cũng nổi lên.

“Bốn vương nghĩ rằng, tuy rằng bốn vương bất tà, nhưng cũng trải qua không ít chuyện lớn nhỏ, cũng có thể cung cấp kinh nghiệm trị quốc cho nữ hoàng ngày sau tham khảo, hơn nữa, để duy trì tốt quan hệ, thật sự có việc muốn thảo luận cùng nữ hoàng, sẽ không về ngưỡng ngừng muốn đến lãnh giáo.....”

Vừa bắt đầu bữa tối được một lát, chỉ nghe Quân Vương nói không ngừng, ngay tại lúc nàng ăn no muốn tính kế chạy lấy người thì –

“Nữ hoàng niên hiệu là Thiên Đức, nay xem được dân chúng kính yêu như thế, thật là lão thiên gia phù hộ, ân trạch đưa đến cho nước ta, đương nhiên, có phải do nữ hoàng căn cứ vào tổ huấn trị quốc truyền thừa đến để trị quốc không?”

Mày liễu khê nhăn thành một đường, cái gì là tổ huấn trị quốc? Trước kia cả đầu nàng đều là tiền tiền tiền, kỳ hạn giao hàng, khi nào thương lượng chấm dứt.....

Quân Vương nhíu mày, “Tại sao nữ hoàng lại có vẻ mặt hoang mang như vậy? Không phải là Người đã quên trí tuệ tổ tiên truyền thừa đấy chứ?”

“Đương nhiên là không có khả năng này!” Là trùng hợp sao? Nàng không yên nhìn hẳn. Liên tục hai ngày, hẳn tựa hồ đều muốn tìm nàng gây phiền toái.

“Giám cổ biết nay, lấy nhân đạt nghe thấy đạt, tiên thiên hạ chi ưu mà ưu, ngày kia hạ chi nhạc mà nhạc.”*

*: cái đoạn trị quốc này mình cứ để nguyên văn nh>

Nghiêm Luân động thân, sắc mặt cũng ngưng trọng. “Quân Vương đang nghi ngờ thân phận nữ hoàng sao? Vãn bối hy vọng không phải, nếu không, cho dù ngươi có là hoàng thúc, nhưng cũng không được thân phận quân thần vượt qua, Quân Vương nghi ngờ thân phận chính là mạo phạm long nhan!”

Sắc mặt Quân Vương xanh mét, trong khoảng thời gian ngắn lại không phản bác được lời nào.

Ngôn Tuyên Nhi trộm liếc mắt nhìn hẩn một cái, trong lòng âm thầm ói ra một ngụm khí dài, nhưng khi nhìn về phía Nghiêm Luân, trong lòng nàng cũng mang nghi hoặc sâu sắc.

Khi Quân Vương phất tay áo rời đi, nàng tò mò hỏi:“Người không kỳ quái vì sao ta giống như không đáp được a?”

“Người thật sự không trả lời được? Hay là nhất thời đã quên?” Hẩn cho nàng bậc thang đi xuống, bởi vì tạm thời còn chưa tìm được căn cứ chính xác chứng minh nàng là một người khác!

“Ách, đã quên, là đã quên.” Nàng vội vàng trả lời.

Cảm giác lại giống như rất thuận lợi qua một cửa, nhưng tai nạn của Ngôn Tuyên Nhi chưa chấm dứt, Quân Vương hạ quyết tâm đến quấy rầy nàng, lúc thì kiểm chút chuyện xảy ra hồi nhỏ tới hỏi nàng, khi lại tìm thân thích lạ hoặc đến cùng nàng ôn chuyện, nếu không phải Nghiêm Luân là thanh mai trúc mã của nàng nhất nhất hóa giải, nàng khẳng định bị lột trần thân phận, bị kéo ra ngoài chém đầu từ l

Làm sao bây giờ? Vốn tưởng rằng long ý càng ngời càng vững, hiện tại nàng không nắm chắc, da đầu nàng run lên, sợ một khi mọi người biết nàng không phải nữ hoàng thực sự, thật khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Sau khi dùng ngự thiện xong, Nghiêm Luân bồi nàng đi ngự hoa viên ngắm trăng.

Người hẩn hận nhất chính là nàng phải không?

Nghiêm Luân ánh mắt nhu hòa nhìn nàng,“Nghĩ cái gì vậy?Gương mặt nghiêm túc như thế kia?”

Nàng lắc đầu,“Cảm thấy có chút mệt mỏi mà thôi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ĐI VỀ TẮM THAY QUẦN ÁO, SỚM MỘT CHÚT LÊN GIƯỜNG NGHỈ NGƠI ĐI.”

“Àn.” Nàng khác với mọi ngày, bởi vì nàng thật sự mệt mỏi.

Bồn tắm tỏa nhiệt khí hùng hực, trên mặt bốn bức bình phong được khảm dạ minh châu, cho nên ánh sáng trong phòng tắm ôn nhuận mà nhu hòa, Ngôn Tuyên Nhi kêu các cung nữ lui ra ngoài, một mình nàng ngâm ở bên trong, suy tư về chuyện Quân Vương.

Người kia không chỉ tìm nàng phiến toái một vài lần, chắc chắn có vấn đề. Không lẽ hẳn thật sự hoài nghi thân thể của nàng. Nhưng nàng không hiểu, một người không hay tiếp xúc cùng nữ hoàng cũng nảy sinh nghi ngờ, vậy những người mỗi ngày đều ở cùng nàng một chỗ liệu có từng nghi ngờ nàng không?

“A –” Nàng muốn thét chói tai, nghĩ đi nghĩ lại làm thế thật không ổn.

Nàng hạ thấp người xuống, bế khí, chậm rãi để cả người chìm vào trong nước, một lần lại tiếp một lần, tiếng lòng buộc chặt cũng dịu đi đôi chút, ý nghĩ trong đầu có thể trở nên rõ ràng chút hay không?

Bỗng dưng, đột nhiên có tiếng người kêu lớn –

“Trời ơi, người đâu mau tới đây, nịch thủy*! Nịch thủy!”

(*)Bị chìm ở trong nước. Ta thấy để nguyên từ Hán Việt rất hay nên không tiện thay đổi

Cái gì a! Ai nịch thủy? Đến khi Ngôn Tuyên Nhi vội vã muốn ngồi dậy, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh mơ hồ, nhưng còn chưa kịp tự hỏi, một bàn tay to cường kiện hữu lực chế trụ thắt lưng của nàng, đem cả người nàng từ đáy nước kéo lên, động tác thành linh xảy ra ngược lại hại

nàng bị dọa đến, hơi nước xông vào miệng, nàng ho khụ mãnh liệt, “Khụ khụ khụ.....”

“Không có việc gì chứ?” Nghiêm Luân khẩn trương hỏi.

“Khụ khụ khụ –” Nàng kinh tủng trừng lớn mắt, chỉ vào gương mặt tuấn tú của hắn — trời ạ, toàn thân nàng trống trơn nha! “Khụ khụ khụ..... Người..... Khụ.....”

Thấy nàng cơ hồ ho đến không thở nổi, hắn vội vàng ôm nàng vào trong lòng, vỗ về lưng của nàng, “Các người đi xuống cả đi.”

“Dạ!” Khuôn mặt các cung nữ hồng toàn bộ, vội vàng phúc thân, lui ra ngoài.

Thấy thế, Ngôn Tuyên Nhi đang ho khụ không ngừng chia chia hắn lại chia chia các cung nữ rời đi. Mẹ ta nha, không phải bảo các nàng đi xuống, mà là bảo người đi ra ngoài đi! Nàng mắc cỡ chết được!

“Khụ khụ khụ.....” Nàng vung tay nhỏ bé liều mạng đẩy hắn, muốn hắn mau buông nàng ra, không nghĩ tới động tác này ngược lại khiến cho ánh mắt hắn nhìn xuống dưới—

Xong rồi! Nàng không chút suy nghĩ lấy tay ngăn trở hai tròng mắt hắn, “Khụ..... Không..... Không..... nhìn.....”

Không còn kịp rồi, hắn đã nhìn, hơn nữa, thật sự mà nói, không chỉ nhìn thoáng qua, từ khi nghe thấy nàng nịch thủy chạy vội vào, đem nàng từ trong bồn tắm ra.....

Thân hình mê người phấn nộn tuyết trắng, eo mảnh khảnh, mông đẹp rất tròn, không thể không làm người ta huyết mạch phấn trương lên. Cho dù giờ phút này bị hai tay non mềm của nàng che hai tròng mắt lại, tâm hắn vẫn cuồn dã rung động, có cỗ xúc động muốn một ngụm ăn nàng.

Chậm rãi kéo tay nàng xuống, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa vội lại vừa hoảng.

“Người nhắm mắt lại.....” Không để nàng có cơ hội nói xong, hắn ôm chặt lấy nàng, cũng thuận theo khát vọng trong lòng, môi cực nóng áp lên đôi môi nàng đỏ mọng non mềm, nuốt xuống những lời nàng chưa kịp nói.

Hắn càng hôn càng sâu, nàng bất lực thở hào hển, vì nụ hôn triển miên mãnh liệt mà cúi đầu rên rỉ.....

Hắn biết chính mình sắp không khống chế nổi khát vọng trong lòng, hương vị của nàng rất ngọt, hắn bắt buộc mình phải rời khỏi môi của nàng, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nàng nhiễm mảnh tình dục mà đỏ hồng, môi hắn tự có ý thức riêng, hắn tiến sát bên mặt phẫn hồng kia cắn mút, lại một đường đi xuống đến chiếc cổ tuyết trắng của nàng, thậm chí làm càn hôn lên thân thể mềm mại thơm phức.....

“Không, không được.....”

Nàng sắp điên rồi, nhưng nàng cũng không biết vì sao mình có thể kêu như vậy, thậm chí còn phát ra tiếng rên rỉ.

Nhưng hắn làm càn hôn môi mang đến cổ sóng triều tình dục, thực tại tới rất nhanh rất mạnh! Lý trí của nàng cơ hồ hoàn toàn bay lên chín tầng mây, thậm chí nàng mơ hồ say mê trong đó, hai tay còn không từ tự chủ vòng trụ cổ hắn, không nói gì chỉ cầu xin càng nhiều.....

Nàng trúc trắc phản ứng khiến dục hỏa trong hắn nháy mắt sôi trào lên, nhưng lúc này lý trí lại tiến vào đầu. Bên ngoài cung nữ nghĩ rằng nàng nịch thủy, có lẽ ngay cả Thái y cũng được tìm đến ở bên ngoài tấm cung chờ hầu bắt mạch rồi.

Miễn cưỡng khắc chế dục vọng tràn đầy kia, hấn bức bách chính mình rời đi thân thể mê người của nàng, ôn nhu ôm lấy nàng, sau đó cầm lấy áo tắm vắt trên bình phong bao quanh nàng, lại ôm nàng trở lại giường lớn trong phòng ngủ, vì nàng đắp c

Hơi thở nàng có chút không xong nhìn hấn, mâu trung vẫn còn dục hỏa cùng hoang mang.

“Bây giờ không phải thời điểm thích hợp nhất để ăn nàng...”

Hấn ngồi ở bên giường, chỉ là tiếng nói khàn khàn trầm thấp kia làm cho nàng không tự chủ được cảm thấy một trận tê dại, nhưng hấn làm sao có thể bình thường được, nhìn nàng tú sắc khả cơm*, vật trong khố hấn vì chưa thỏa mãn dục vọng mà trướng đau.

(*)Tú sắc khả cơm: Ý nghĩa của câu này chính là mỹ nữ giống như mỹ vị khiến cho người ta chảy nước miếng, hận không thể ăn vào trong bụng.

“Bọn nô tài nhóm hấn đã mời Thái y đến ngoài tẩm cung rồi, ta không đi ra, không chừng bọn họ sẽ canh giữ ở ngoài cung một đêm đó.”

Hấn vừa nói, nàng liền hiểu ngay, Ngôn Tuyên Nhi chân tay luống cuống gật đầu, nhưng lại vội vàng nói:“Ta không sao, đừng để cho bọn họ vào đây.”

Hấn cầm tay nhỏ bé của nàng,“Ta cũng nghĩ vậy, bất quá, chỉ cần đợi đến hôn sự là chúng ta có thể, phải không?”

Mặt nàng thoát hồng, hiểu được ý tứ của hấn, ngọc hồ hồ gật đầu.

Nghiêm Luân khuyh thân đang muốn hôn tay nàng, mà rậm đột nhiên nhăn thành một đường,“Trên cánh tay nàng làm sao có thể có nhiều vết sẹo như vậy?” Kỳ thật, tất cả những vết sẹo đó khá mờ nhạt, vừa dài

vừa nhỏ, nếu không phải hấn tới gần nhìn kỹ như thế, kỳ thật cũng sẽ không thể phát hiện ra.

Sắc mặt nàng biến đổi, “Ách, cái kia……” Nàng vội vàng thu tay gọn vào trong chăn, lại không biết nên nói cái gì.

Nhưng mà làm sao hấn có thể nhìn thấy? Những vết sẹo này là do trước đây, bởi vì mợ nói nàng không ngoan, hại nàng ta cùng cậu cãi nhau, cho nên lấy roi đánh nàng. Nhưng sau khi nàng lớn lên, cơ hồ không ai chú ý tới những vết sẹo mờ mờ như lẩn vào trong da, ánh mắt hấn sao có thể tinh tường như vậy?

“Tại sao không nói lời nào? Từ nhỏ đến lớn sống an nhàn sung sướng, trên người nàng làm sao có thể có sẹo được?”

Hấn hoài nghi thân thể của nàng sao? “Là chút vết thương cũ lưu lại thôi……”

“Do đâu mà có?”

“Ta, ta, ta……” Nàng nên nói như thế nào đây? Ngôn Tuyên Nhi nói quanh co, “Là vì không cẩn thận…… Ách, thời điểm chuẩn ra khỏi cung…… Ân, chàng muốn làm cái gì? Không cần…… Tại sao lại xốc chăn lên?…… Làm cái gì…… Chàng, tại sao chàng lại sờ loạn, đừng, nơi đó không cho phép xem…… Đừng sờ loạn!”

Đột nhiên một mảnh yên tĩnh

Nguyên lai nàng bị lạnh, Nghiêm Luân đặt môi lửa nóng hôn lên môi của nàng, mãi cho đến khi nàng thở hỗn hển mới buông ra.

“Ta đã kiểm tra qua các vết thương hiện có trên người nàng, ngoài nơi này đã bị thương rồi, không thể có thêm vết thương khác, hiểu chưa?” Hấn thanh âm 瘖瘖 nuốt, ánh mắt nhìn nàng mãnh liệt hơn. Vết thương cũ lưu

lại trên người nàng thay hẳn xác định thân thể của nàng. Cho dù lúc trước còn có một chút nghi vấn, hiện tại đều sáng tỏ cả rồi!

Hắn tin tưởng nàng cùng Kim Ngôn chân chính có bộ dạng giống nhau, nhưng ngôn hành cử chỉ hoàn toàn bất đồng.

Tuy rằng thực bất khả tư nghị, nhưng hẳn thật sự cao hứng bởi sự xuất hiện của nàng. Nhưng còn một việc là Kim Ngôn chân chính đã đi nơi nào?

Ngôn Tuyên Nhi không trả lời. Xấu hổ đến mức cỡ chết người! Hẳn làm gì phải đem nàng mò từ đầu đến chân như vậy? Còn nhìn xem siêu cần thận, ngay cả cái trán còn đọng mồ hôi cũng lau đi, kinh ngạc nhìn đã lâu đâu!

“Ta còn có việc phải làm. Ta ra ngoài kêu Phàm Hoài các nàng tiến vào hầu hạ nàng.” Hắn cúi đầu lại hôn nàng một hồi lâu, mới lưu luyến rời đi.

Nàng vô thức thu chân, mặt hồng toàn bộ, đầu lại hỗn độn một mảnh.

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sau khi Thái y được truyền vào, nhưng không bắt mạch liền lui ra. Bởi vì nữ hoàng trên mặt không thoa phấn mà vẫn nổi lên rặng mây đỏ, khí sắc thật tốt.

Mà mặt của các cung nữ hầu hạ nàng cũng hồng hồng. Bởi vì khi các nàng vừa mới lui tới ngoài cửa tấm cung, lo lắng cho chủ tử, lại chờ mãi mà không thấy nhiếp chính vương kêu lên nửa tiếng, cho nên, các nàng liền rón ra rón rén tới gần tấm cung. Không nghĩ tới, vừa đến gần lại nghe thấy những thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tai hồng. Tuy rằng đã mau chóng lui ra, nhưng loại kích thích này đối với các tiểu cô nương mà nói thật sự là quá lớn.

“Chúc mừng nữ hoàng, chúc mừng nữ hoàng.”

Nghị Dung cùng vài cung nữ thành tâm chúc phúc. Chủ tử tuy rằng có chút điêu ngoa, nhưng không phải người xấu, cũng sẽ không tùy tiện xử phạt các nàng. Chính là tính tình nàng rất khó nắm lấy, nhưng tình cảm với nhiếp chính vương tuyệt đối là thật. Hai người phát triển ngọt ngào như thế, các nàng thật lòng cao hứng thay chủ tử.

Đương nhiên, mấy ngày nay nàng trở nên thực không giống trước kia, không thể nhớ một số chuyện cũng như một số người, bất quá nếu ngay cả nhiếp chính vương thanh mai trúc mã cùng nàng cũng không cảm thấy kỳ quái, các nàng cũng không cần phải ngạc nhiên, không phải sao?

“Các người đi ngủ đi.”

Tuy rằng các nàng chúc phúc thực chân thành, nhưng Ngôn Tuyên Nhi vẫn cảm thấy ngượng ngùng, thầm nghĩ mong các nàng mau mau chạy lấy người.

Sau khi các cung nữ lui xuống, nhớ lại chuyện Nghiêm Luân vừa mới làm với nàng, mặt của nàng lại đỏ bừng.

Đúng rồi, Hoàng Thượng kêu phi tử của mình là “Ái phi”, vậy nữ hoàng kêu nam nhân của mình là gì? Nam sủng hay là nam thiếp nha?

(Câu hỏi thật khá, mọi người cũng muốn biết a)

Nàng cắn môi dưới, nhin cười. Đúng nha, đã khuya rồi, Nghiêm Luân còn ra ngoài làm gì?

Câu trả lời là...

Nghiêm Luân đi tìm Tăng Tử Tuyên.

“Người có biết mình đang nói bậy bạ gì không? Nữ hoàng hiện trong hoàng cung không phải nữ hoàng chân chính, cho nên, muốn ta phái thủ hạ có thể tin nhiệm đi thăm dò nơi nữ hoàng chân chính rơi xuống sao?”

Trong đại sảnh, vẻ mặt Tăng Tử Tuyên khiếp sợ trừng mắt nhìn bạn tốt.

“Không phải ta nói bậy, là thật. Hơn nữa, ta tin tưởng người cũng biết chuyện Quân Vương thực không bình thường khi mỗi ngày đều tiến cung hỏi Kim Ngôn một chút sự tình. Có lẽ hẳn cũng đang muốn xác nhận thân thế của nàng!”

“Nhưng lão hồ li này cũng chưa tìm được chứng cứ, tại sao người lại có thể xác định?”

“Ta tìm được chứng cứ rồi, mà ta tin tưởng hẳn cũng sẽ tìm được, cho nên, ta phải tiên hạ thủ vi cường.....” Hãn đem kế hoạch nói cho bạn tốt nghe, nhưng Tăng Tử Tuyên liên tiếp lắc đầu.

“Người đã làm như vậy, lại còn muốn được Thái hậu ủng hộ, công nhiên đối địch cùng Quân vương, thỏa đáng sao?”

“Hết thảy lấy an toàn của nữ hoàng giả làm trọng, cái khác, ta quản không được, cũng muốn không để ý.”

“Người này, người thật sự muốn làm vậy nữa!”

Nghiêm Luân dương miệng cười, cũng không phủ nhận. Cho tới bây giờ hẳn cũng không nghĩ tới có một ngày, hẳn có thể ái mộ một nữ tử nhiều như thế. Hãn muốn bên nàng, bảo hộ nàng, cho dù phải cùng cả thiên hạ là địch, vì nàng, hẳn cũng là nghĩa vô phản cố*.

(*) Nghĩa vô phản cố: Làm việc đúng đắn không chùn bước, nghĩa trong câu này là không thể kìm nén được bản thân đi yêu một người.

“Nhưng mà,” Tăng Tử Tuyên vỗ về cái bàn, “Ta vẫn còn rất ngạc nhiên rốt cuộc là chuyện gì giúp người xác định được vị nữ hoàng trong cung kia là giả?”

“Một cái sẹo trên chỗ trán gần mép tóc.

Hãn vừa nói, Tăng Tử Tuyên liền hiểu được. Năm Kim Ngôn sáu tuổi, từng bị thích khách chém một đao, miệng vết thương ở ngay tại đỉnh đầu. Lúc ấy, cả người nàng đầy máu, mọi người đều nghĩ nàng chết chắc rồi, nhưng có lẽ nàng phúc thiên mệnh đại, được nhóm Thái y cứu về ngay trước quý môn quan.

“Cho nên nói, nữ hoàng trong cung không có vết sẹo này.” Tăng Tử Tuyên lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Vết sẹo kia đều đã là chuyện của

mười năm trước, cơ hồ người ta đều đã quên đi. Làm sao đột nhiên người lại nghĩ đến..... Người đỏ mặt là sao?”

Hắn thở sâu, trong óc bởi vì bạn tốt truy vấn, đột nhiên hiện lên chuyện phát sinh khi hắn cùng nàng ở trong bồn tắm, thân thể liền xông lên.

“Tóm lại, người phải tăng thêm số nhân thủ đi tìm Kim Ngôn.”

“Nàng có bao nhiêu chán ghét với cuộc sống hoàng thất, người cũng không phải không biết.” Tăng Tử Tuyên lắc đầu thở dài, “Nếu thật có thể lấy được tự do, chỉ sợ nàng đã sớm rời khỏi nơi này, sẽ không để cho chúng ta tìm được.”

“Ít nhất ta muốn xác định nàng bình yên vô sự đi.” Đối với Kim Ngôn, hắn luôn còn có một phần đạo nghĩa trách nhiệm.

“Bất quá, cái vị trong hoàng cung kia, người định mặc kệ sự xuất hiện của nàng là bị cố ý hay là được an bài trước sao?”

“Mặc kệ là nhân duyên hay chỉ là trùng hợp, ta tuyệt không sẽ để nàng rời khỏi ta.”

Nhìn bạn tốt mâu thuẫn kiên định, Tăng Tử Tuyên nở nụ cười. Quả nhiên, cổ nhân ca tụng tình yêu có pháp lực vô biên a. Một nữ tử không biết đến từ phương nào thế nhưng lại có thể làm cho bạn tốt gặp hạn!

Những ngày kế tiếp, Nghiêm Luân đều rất bận rộn. Thậm chí có tới vài ngày, Ngôn Tuyên Nhi ngay cả gặp cũng chưa gặp được hắn.

Các cung nữ đều nói, bởi vì có nhiếp chính vương chống đỡ Quân vương, Quân vương mới không thể mỗi ngày đều đến thăm nàng, để cho nàng có thể chú tâm vào quốc gia đại sự. Nhưng bọn họ có thể cùng nhau đối mặt mà, vì sao chỉ có hắn đến chặn đây?

Nàng rất muốn gặp hắn. Thực bất khả tư nghị, ở trong một hoàng cung nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thế nhưng không thể gặp được người!

Kỳ thật, Nghiêm Luân có hơn phân nửa thời gian đều ở ngoài cung, thăm viếng một ít quan viên trọng yếu, tìm cách thu hồi bộ phận thực quyền Quân vương đang nắm, về trong tay.

Mặt khác, hắn cũng tìm đến Thái Hậu, thỉnh cầu sau tháng quốc gia tế điển sẽ cử hành đại hôn, vì hoàng thất tăng thêm con nối dòng, cũng vì Nghiêm gia truyền thừa hương khói. Nhưng chuyện này còn thỉnh Thái Hậu tạm thời giữ bí mật với nữ hoàng, hắn muốn cấp cho nàng một kinh hi.

Thái Hậu cười khanh khách gật đầu. “Hảo, ai gia đáp ứng.”

“Mặt khác cũng có một chuyện quan trọng không kém, thần muốn thỉnh Thái Hậu hỗ trợ.”

Sau khi Nghiêm Luân nói xong, Thái Hậu lại có vẻ khó xử, “Nhất định phải làm như vậy>

“Quân vương lấy thân phận hoàng thúc, ngày ngày tiến cung nhiều loạn nữ hoàng nghi ngại. Khi thần có được tin tức, hắn đã sớm liên hợp với một số đại thần muốn phế nữ hoàng!”

“Cái gì?” Thái Hậu giận tím mặt.

“Thần nói đều là sự thật. Hơn nữa, Quân vương có được trọng binh, không chỉ kết giao vây cánh, cũng cố ý cùng bộ binh bảo trì quan hệ tốt đẹp. Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hoàng quyền chân chính bị tước bạc.” Nghiêm Luân lấy từ trong lòng ra một quyển tập giao cho Thái Hậu. “Đây là thứ hôm qua Tử Tuyên mới lấy được. Tuy rằng bộ phận danh sách đã bị người ta xoá và sửa. Song cứ chiếu theo sổ mà nói, thế lực Quân vương

không phải vừa. Chuyện lấy lại binh quyền trong tay hãn vẫn là tất yếu, để cho hãn không thể tái khởi dị tâm.”

Thái Hậu nhìn nam nhân vĩ đại này, vui mừng gật gật đầu, “Ngôn nhi có người bên cạnh, thật sự là phúc khí lớn nhất cuộc đời nàng. Người cứ làm đi, ai gia toàn lực hỗ trợ.”

“Tạ Thái Hậu!”

Vì thế hai ngày sau, trừ Quân Vương còn có một số hoàng thân quốc thích vẫn có chờ mong đối với Quân vương đều được triệu yến, thỉnh tới Thái Hòa điện tề tụ.

Mĩ thực rượu ngon, mọi người uống, song cũng rất tò mò vì sao nữ hoàng còn chưa giá đáo.

“Ai gia đặc biệt nói với nữ hoàng, muốn nghe được ý kiến thật sự của các người với nàng. Nếu nàng ở đây, các người sao có thể mở miệng nói thật? Cho nên, nàng liền ở lại tẩm cung của mình.” Thái Hậu giải thích như vậy, những người kia mở cờ trong bụng, bọn họ có rất nhiều ý kiến với nữ hoàng a!

Vì thế, đám hoàng thân quốc thích được sủng mà kiêu bắt đầu tán gẫu bắt đầu từ những thành tựu gần đây của nàng. Bọn họ đều rất bất bình, thành công của một nữ nhân càng biểu hiện rằng bọn họ uất ức, Đông Phong hoàng triều là đại quốc mệnh mông nhất lại để cho một nữ tử chường chính, chẳng lẽ trong hoàng triều không có nam nhân vĩ đại nào sao?

“Đây là thành kiến! Không thể quyết định năng lực của một người vì thế.” Nghiêm Luân bác bỏ.

Quân Vương lập tức cười nhạt, “Đúng vậy, người là người tránh ở sau Kim Loan bảo điện, nhiếp chính vương buông rèm chấp chính, ngay cả nữ

hoàng đều phải tham khảo ý kiến của người, đương nhiên người có thể nói đây là thành kiến rồi!”

“Cho dù như thế, hiện nay Đông Phong hoàng triều đang ở trong trạng thái phú cường yên vui, đại biểu cho việc nữ hoàng trị quốc có công.”

“Đúng vậy! Một tay ôm người ngọc thướt tha, đại mỹ nhân mắt đẹp linh động, một tay ôm quyền lực, cũng nên a dua nịnh hót chút, nhất là ở trước mặt Thái Hậu đây.” Quân Vương nói móc ý tứ hàm xúc cực nùng.

Thái Hậu muốn giảng hòa tranh cãi, nhưng Nghiêm Luân lập tức cười lạnh. “Ý chỉ của Thái Hậu là muốn bốn vương lấy sự uy phụ tá nữ hoàng, sẽ không coi trọng một kẻ chỉ biết a dua nịnh, mà là muốn diệt trừ tảng đá ngăn cản năng lực nữ hoàng đi tới.”

Nghe vậy, Quân Ngọc đột nhiên có một dự cảm bất hảo.

“Bên ngoài truyền rằng Quân Vương muốn đoạt quyền, thả binh lung loạn, rất khó nghe. Cho nên, vẫn bối cho rằng Quân Vương để trừ ô danh, đánh vỡ lời đồn, có phải nên làm chút động tác tất yếu thanh giả tự thanh hay không?” Sắc mặt Nghiêm Luân bình tĩnh, nhưng lời nói mười phần mang tính công kích.

Chết tiệt, đúng là một hồi Hồng Môn Yến! Sắc mặt Quân Vương xanh mét trừng Nghiêm Luân, những người khác người xem ta, ta xem người; không dám ra mặt. Dù sao là nhiếp chính vương trước mắt quyền thế hơn người, vì muốn thoát thân, lúc này không ẽ nói gì được.

Trong khoảng thời gian ngắn, các văn võ quan viên mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, không ai dám mở miệng. Không khí nặng nề làm người ta không thở nổi.

Quân Vương bước vào đường cùng. Hắn nhìn về phía Thái Hậu vẫn trầm mặc, “Ngài nói chuyện này phải làm sao?”

Thái Hậu thở dài một tiếng, “Buông tay đi. Bằng không, để đến khi người ta xuất ra chứng cứ thì mặt mũi ngài biết để đi đâu? Đừng nên vượt quá đạo quân thần, nếu xét tội, chính là tội tru di a.”

Ngụ ý, trên tay nàng đang nắm chứng cứ sao? Hãn biến sắc, ngã ngồi trên ghế.

Sau đó, Thái Hậu đi trước, quần thần cũng xấu hổ rời đi. Cuối cùng, Quân vương xanh mặt, chống hai chân cứng ngắc bước lên xe ngựa, nhưng cặp mắt phẫn hận kia vẫn chưa chịu thua. Nghiêm Luân biết mình vẫn không thể khinh thường.

“Ta thấy được cả rồi.”

Ngôn Tuyên Nhi từ một ám phòng phía sau yến phòng đi ra. Dưới ánh trăng sáng ngời ngẩng đầu nhìn về mặt kính ngọc của hãn, mày rậm rối rắm. Có thể thấy được hãn vì nữ hoàng như mình đã tiêu phí bao nhiêu tâm tư. Nàng kiễng mũi chân, nhẹ nhàng vỗ về mi tâm của hãn, “Cám ơn chàng! Quyền lực chính là thứ hủ hóa lòng người, nghiêm trọng hơn cả, thân tình cũng không còn. Trong lòng hãn mang kế hoạch nham hiểm, mà chàng lại dụng tâm vì ta như thế.”

“Đứa ngốc, quyền thế căn bản không thể so sánh với nàng.” Hãn mỉm cười ôm nàng vào trong lòng.

Nàng tựa vào trong ngực hãn, trong lòng vẫn kinh hoàng. Nam nhân này, nàng từ chán ghét hãn, cần hãn sau đó càng là ngưỡng mộ. Đủ loại cảm xúc xen lẫn rồi cùng nhau lên men biến thành ý lại, tín nhiệm, thậm chí còn có rung động, chuyển hóa thành tình cảm.....

Nàng đưa tay ôm lấy hãn, cảm giác được hãn đem mình ôm càng chặt thêm.

Đây có lẽ gọi là Tái ông thất mã, yên tri phi phúc* chẳng?

(*)Nghĩa là: ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.

Mơ hồ đi vào cổ đại, tuy rằng có mẫu hậu thường lái nhải nhưng thật yêu nàng, Nghị Dung cùng cung nữ khác cũng đãi nàng ôn nhu chân thành, giống tỳ muội chiếu cố nàng.

Hồi tưởng hiện đại, cha mẹ sớm ly dị, nàng ăn nhờ ở đậu, chưa từng hưởng thụ thân tình, thế nhưng hiện tại nàng có được nhiều như vậy, rất chân thật a.

“Nàng đang suy nghĩ cái gì?”

Tiếng nói ôn trầm của Nghiêm Luân vang lên trên đầu, nhất thời nàng từ trong dòng suy nghĩ hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn nam nhân đang mỉm cười của mình. Nàng rất yêu thương hắn, nhưng nàng sao có thể yên tâm cho được?

Hắn thân mật đặt cái trán mình lên trán nàng, “Vẫn còn hoảng thần sao?”

Lòng của nàng có điểm chua, “Chàng nhất định thực yêu nàng đi..... Ách, không phải, ta muốn nói là ta, cho nên chàng mới có thể dụng tâm phụ tá ta như vậy, có phải vậy không?”

“Đứa ngốc, người ta yêu không phải là nữ hoàng vô tâm lúc trước, mà là nàng hiện tại. Cho nên, ta có thể giúp gì cho nàng nhất định sẽ tận lực.”

Trong lời nói của Nghiêm Luân còn ẩn tàng nghĩa khác. Đáng tiếc là, Ngôn Tuyên Nhi không có hiểu được hãn ý tại ngôn ngoại. Bởi vì mặc kệ dụng tâm hay không, đối tượng đều là “Nữ hoàng”, mà nàng lại không phải!

Nàng căn bản chính là nữ hoàng giả. Nàng hãm sâu, lòng vì hắn say mê, không thể tự kềm chế, phải làm sao bây giờ?

Tại thế giới này, kỳ thật nàng rất cô độc, cũng không có địa phương khác để đi. Nghĩ đến đây, hốc mắt nàng ửng đỏ, điềm đạm đáng yêu>“Chàng sẽ luôn trợ giúp ta sao? Thời điểm mà ta cần chàng?”

“Đương nhiên. Dù là chuyện gì, ta cũng sẽ cùng gánh vác với nàng, tuyệt đối bồi ở bên cạnh nàng, mặc kệ nàng là ai.”

Nàng sững sốt. Di? Nàng chớp chớp hai mắt đắm lệ. Hẳn nhận ra được điều gì sao?

Nghiêm Luân chuyên chú nhìn nàng. Hai người nếu ở cùng muốn một chỗ lâu dài, nhất định phải tin tưởng lẫn nhau. Hẳn mong đợi nàng có thể chủ động nói cho hẳn biết nàng là ai, đến từ phương nào, vì sao có cùng dung nhan với nữ hoàng.

Nhưng nàng không có dũng khí nói a, nếu hẳn nghĩ nàng là yêu quái thì sao bây giờ? Nàng là người thế kỷ 21, hẳn dám yêu nàng sao? Nếu nữ hoàng thật sự trở lại, nàng lấy thân phận gì bên hẳn đây? Nàng có thể trả hẳn lại cho nàng ấy sao?

Nhìn ra giầy dựa trong mắt nàng, hẳn cảm thấy thế là đủ, chủ động chuyển đề tài“Muốn ăn gì không? Hẳn nàng đã đứng bên ngoài một đêm rồi? Hay là mệt mỏi?”

Nàng lắc đầu,“Không đói bụng. Ta sớm ăn rồi. Mẫu hậu muốn ta vì chuyện Tế Thiên kia, có khả năng cũng muốn chàng giúp ta.”

“Ân, cả đời đều hỗ trợ.” Hẳn ưng thuận hứa hẹn, mà nàng lại bi thương cảm nhận hứa hẹn này hẳn đang dành cho nữ tử có dung mạo y hệt kia.

Ngôn Tuyên Nhi xác thực cần Nghiêm Luân hỗ trợ. Nàng không nghĩ tới chuyện liên quan đến Tế Thiên nhiều vô số, có những chuyện phải chuẩn

bị trong thời gian dài. Hơn nữa, thêm việc quốc sự khiến nàng tựa con quay xoay quanh.

Lúc thì vào triều, lúc thì ở phòng nghị sự góp ý kiến, nghe Nghiêm Luân luôn líu ríu nói xong quốc gia đại sự.

Chỉ là, bọn họ sẽ không luận sự. Xem sự tình ở nhiều góc độ thì sẽ có nhiều mặt, các quan lại liền không có vẻ quả quyết ngay. Rõ ràng là nam nhân, nói đến nói đi lại giống vài bó chân của lão thái bà vừa thối lại vừa dài!

Vẫn là Nghiêm Luân hảo, hẳn nói cái gì, làm cái gì đều coi trọng hiệu suất, không kéo dài. Nếu không có kết luận, chính sách treo giữa không trung, chỉ làm hao tài tổn của, nên muốn bọn họ sạch sẽ gọn gàng chút.

Quả nhiên, mọi người là người thông minh, một ít thượng sách còn bởi vậy được kích ra.

Bất quá, nàng cũng không kém, luôn đọc không ít lịch sử Trung Quốc, cho nên, nàng đưa ra chủ trương khai hoang, tìm chỗ đất hoang, thậm chí còn cung cấp nông cụ, trâu, hạt giống, đến xây nhà dựng cửa, bao ăn bao ở, nông dân chỉ cần phụ trách cày ruộng là được.

Như việc này, nàng có thêm được ánh mắt thừa nhận của Nghiêm Luân.

Kế tiếp, Nghiêm Luân lại đề xướng “Chỉ cần có tài sẽ được trọng dụng”. Nữ hoàng là nàng sẽ đảm nhiệm việc giám sát, nhưng bách quan sẽ chia ra các phân bộ thẩm định.

Mậu dịch có đối ngoại, kinh tế mới có thể thân thiện. Sau khi thu phục nông nghiệp, nàng cố vũ thương nhân đi hải ngoại bán việc buôn bán. Đồ sứ, hàng dệt, gia cụ Trung Quốc ở hiện đại, chính là thương phẩm được ưa

chuộng, cho nên, việc này vừa kiếm được nhiều tiền lại tạo mối quan hệ thân thiện với ngoại quốc.

Ngày trước, người người đều phỉ nhổ nữ hoàng, hiện tại toàn hoàng triều kiêu ngạo vì có một nữ hoàng xuất chúng như vậy.

Nghiêm Luân nhìn nàng làm việc, nhìn nàng vui vẻ đến mức quên luôn chuyện phức tạp của nàng, trên mặt là nét tươi cười đơn thuần, tâm hồn có điểm trầm xuống. Nàng không có khả năng thật sự quên đi, có điều nếu nàng quyết định muốn giấu bí mật này cả đời, hẳn có thể chấp nhận sao?

“Mọi chuyện thật tốt, có phải không?” Ngôn Tuyên Nhi cười đến là vui vẻ. Nàng không nghĩ tới tài cán của mình có thể làm nhiều chuyện vì nhân dân một quốc gia như vậy.

Trên Kim Loan điện, nàng cười mỉm ngồi tựa vào Long Ý. Nghiêm Luân tiêu sái bước đến gần nàng, nhìn nàng.

Tuy rằng nàng không có uy nghiêm cùng khí phách mười phần của đấng quân vương. Thân ảnh ngồi trên Long Ý cũng có vẻ mảnh mai, nhưng khi được mũ phượng, long bào phụ trợ, hé ra xinh đẹp hấp dẫn người khác. Toàn thân nàng tản ra một cỗ hơi thở thân thiết. Cho dù hiện tại nàng ở vị trí cao cao tại thượng, nhưng ở trong mắt hẳn, khoảng cách giữa hai người tuyệt không xa xôi. Cái xa cách chính là tâm.....

Hắn bức chính mình không thèm nghĩ đến nữa, còn nghĩ sẽ làm hỏng hảo tâm tình giờ phút này. Hắn đi đến trước mắt nàng, khuynh thân hôn nàng.

“Đừng a, sẽ bị người ta nhìn thấy.” Nàng thực khẩn trương a.

Bây giờ đã tảng sáng, lễ mừng Tế Thiên sau nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu. Đây cũng là lễ mừng tối long trọng của Đông Phong hoàng triều.

“Rất nhanh, ta có thể có được nàng hoàn toàn.” Hãn cười, hôn sâu xuống.

Khi ánh dương hoàn toàn chiếu rọi lên mặt người, thì nghi thức cũng đang chính thức bắt đầu.

Ở trong hoàng cung, trên tế đàn thần thánh, nữ hoàng suất lĩnh văn võ bá quan trong tiếng tụng kinh trang nghiêm của các tăng lữ, tiến hành tam quỳ cửu khấu chi lễ.

Lư hương lượn lờ, hai bên tế đàn thị vệ phân biệt giơ cao sáu loại cờ to lớn: nhật, nguyệt, phong, vân, lôi, vũ, lại là đội ngũ danh dự dẫn dắt, phía sau có kỵ binh giơ cao Kim Loan Phượng phiến đi theo. Đội ngũ chậm rãi du hành ở bên trong hoàng thành, tập tục này biểu hiện dụ ý hoàng gia muốn truyền lại chính khí cho dân chúng, thiên quan chúc phúc, nghênh thần nạp tường.

Bởi vậy, dân chúng toàn thành hoan nghênh, tiếng hoan hô không dứt bên tai, mà sau khi hồi cung, Ngôn Tuyên Nhi cùng Nghiêm Luân bồi Thái Hậu dùng ngọc thiện, ánh mắt nàng vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghe nói buổi chiều còn có các loại du hành biểu diễn, buổi tối cũng sẽ đốt pháo hoa, đến lúc đó đèn đuốc khắp nơi, đám đông vui nhộn, khăng định náo nhiệt vạn phần.

Thái Hậu nhìn ra khát vọng chuồn ra ngoài trong ánh mắt nàng, bèn nói, “Nhiếp chính vương, mang nàng đi ra ngoài đi. Tâm thần đã sớm không ở đây rồi.”

“Nhi thần cũng có thể đi chơi?” Nàng vui vẻ cực kỳ, nghĩ rằng nữ hoàng sẽ không được đi ra ngoài đâu!

“Đương nhiên có thể, lễ mừng mới có thể thể hiện chính xác xem dân chúng một quốc gia có được an cư lạc nghiệp hay không. Nhìn từ trang

phục, đồ ăn, thức dùng cùng vẻ sung sướng trên mặt là không lừa được người.” Thái Hậu cười meo meo trả lời.

“Cho nên, nếu nhi thần trị quốc có thành tựu, thì có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của dân chúng sao?”

“Không giống như vậy. Thật sự nàng đã trị quốc thành công, vượt qua sự trông mong của ta. Nàng thật là một Quân vương tốt.” Nghiêm Luân thật tình nói.

“Đó là nh thần phụ tá dạy tốt.” Nàng thực chân chó đem công lao chuyển cho hăn.

“Được rồi được rồi, đôi tình nhân các người không coi ai gia vào đâu nữa hả! Đi ra ngoài đi.”

Nghiêm Luân cười vái chào Thái Hậu, lập tức kéo tay Ngôn Tuyên Nhi đi ra ngoài.

Nhưng lại bị nàng kéo hồi tẩm cung. Hăn muốn nàng đổi sang kiện xiêm y nhẹ nhàng, không nghĩ tới nàng lại tác quái muốn nữ phần nam trang, “Như vậy càng có thể chơi đùa tận hứng lại an toàn hơn.”

Nghiêm Luân lắc đầu, nhìn tiểu công tử tuấn tú một thân áo bào trắng trước mặt, trong mắt lộ vẻ sủng nịch.

Vì thế, Nghiêm Luân mang theo nàng xuyên qua đám đông chật chội, nhìn người biểu diễn nuốt lửa, tạp kỹ, vui vẻ vô cùng.

Đám người thật sự rất đông, cho nên phần lớn thời gian hăn luôn lấy thân hình cao tráng của mình hộ vệ nàng, cũng giúp cho nàng có vị trí tốt nhất nhìn xem biểu diễn. Nàng thực an tâm, có hăn bên người, cái gì nàng cũng không sợ, cho dù đám đông đẩy họ đi khắp nơi.

Bất quá, Nghiêm Luân cảm thấy không quá an tâm, trong đám người giống như có chút ánh mắt khác nhau hữu tâm nhân. “Chúng ta trước rời đi, nhiều người lắm.”

“Nhưng vẫn chưa tối mà, trời còn sáng như vậy.....”

“Vào đêm, khá đông người, hay là ta tìm cho nàng một chỗ có thể hảo hảo xem.”

Thấy hắn kiên trì, nàng cũng không nói thêm gì nữa, vốn tưởng rằng hắn sẽ mang theo nàng hồi cung, không nghĩ tới, đến nơi cách ngã tư đường náo nhiệt không xa, ven Khôi Tinh hồ yên tĩnh nhất thành.

Bởi vì tất cả mọi người đi đến đường cái, đình đài liễu thụ, bên hồ đom đóm chập chờn nhưng lại không thấy một bóng người.

Nghiêm Luân ôm lấy nàng ngồi trong đình, nhìn kia hồ nước in bóng trời xanh, “Lễ mừng qua đi, sẽ đến hôn sự của chúng ta.”

“Nhanh như vậy?”

“Nàng không muốn?”

Nhìn hắn, nàng gật đầu nhưng lập tức lại lắc đầu. Có được hắn là hạnh phúc của nàng, nhưng ngọt ngào lại không yên, nàng muốn nhiều lắm. Nàng sợ hãi một lúc nào đó mình sẽ trở lại thế giới vốn của mình, cũng vừa nghi hoặc hắn đối tốt với nàng, yêu nàng, tất cả chỉ bởi vì hắn nghĩ rằng nàng là nữ hoàng chân chính, hưởng chi, nữ hoàng thực sự đã đi nơi nào? Khi nào sẽ xuất hiện lại? Nếu nàng ấy đang sống tốt, tội ác của nàng sẽ ít đi một chút, mà nếu quả nàng đang ở nơi nước sôi lửa bỏng, đang chờ bọn họ đi cứu nàng thì sao? Nàng không phải tội càng thêm lớn sao?

Chỉ có một mình nàng biết nữ hoàng thật bị mất tích, áp lực tâm lý rất trầm trọng.

Nàng đã nghĩ, chỉ cần khoái hoạt là tốt rồi, nhưng mỗi đêm dài yên tĩnh, lương tri của nàng liền quất roi nàng, làm nàng không thể không nghĩ tới.

“Đối với chuyện đại hôn, nàng hiển nhiên thực do dự, nàng không thương ta sao?”

“Ta yêu, yêu cực kỳ! Yêu lắm, nhưng.....”

“Vậy thì sao, ta cũng yêu nàng. Nếu chúng ta lưỡng tình tương duyệt, giờ phút này quốc thái dân an, không có lý do gì không cử hành đại hôn.”

Hắn biết nàng do dự cái gì, nhưng hắn hy vọng nàng đem bất an của nàng nói ra, bằng không, đem bí mật trong lòng nàng cho hắn bảo vệ vĩnh viễn. Nhưng hắn hy vọng là cái trước, đó đại biểu nàng tín nhiệm hắn!

Yêu một người phải thành thực, nhưng nàng không dám nói.

“Nàng thật sự không thể đem tâm giao cho ta sao?” Hắn nghĩ tuy chính mình có thể không cần, nhưng nàng tình nguyện một mình giữ kín bí mật, khổ cũng không làm cho hắn cảm kích, mà làm hắn đau lòng.

“Ta đem tâm cho chàng mà, thật sự.”

“Ta không cho là như vậy. Chúng ta trở về đi.”

Nàng khó hiểu nhìn khuôn mặt tuấn tú mà cứng rắn của hắn, cũng không hiểu được mình đã nói sai điều gì.

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ngôn Tuyên Nhi bắt đầu hại chính mình đánh mất Nghiêm Luân.

Sau lễ mừng qua đi, thái độ hăn đối với nàng trở nên xa cách mà lạnh lung. Nàng không quen hăn như vậy, nhưng nàng lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngày hôm đó, rốt cuộc nàng đã nói sai cái gì? Nhưng càng nghĩ, nàng càng thấy hỗn loạn.

“Phẩm Hoài, chuẩn bị kiệu, trẫm muốn đi ra ngoài.”

“Hiện tại? Nhưng trời sắp chạng vạng, ngài không phải muốn cùng nhiếp chính vương ra cung tuần tra sao?” Phẩm Hoài cùng Nghị Dung vội vàng bước nhanh đuổi kịp chủ tử đã đi ra khỏi tẩm cung.

“Hôm nay ta muốn tự mình đi.” Nàng phải trở lại cái kia địa phương đi chỗ kia xem, suy nghĩ cho rõ ràng.

Phẩm Hoài cùng Nghị Dung không dám kháng chỉ, chỉ có thể theo kiệu ra khỏi cung, nhưng muốn người mang lời nhắn cho nhiếp chính vương, thỉnh hăn theo kịp phía sau.

Sau một lát, lại trở lại ven hồ yên tĩnh kia, một số dân chúng gặp nữ hoàng thế nhưng cũng đến Khôi Tinh hồ, vội vàng cười cười ra khỏi đình. Tuy rằng nàng muốn bọn họ cùng ngồi, nhưng ai dám?

Chỉ chốc lát, trong đình chỉ còn một mình nàng, Phạm Hoài cùng Nghị Dung luôn nhìn ra ngoài đường, nhưng vẫn không thấy được xe ngựa của nhiếp chính vương.

“Hai các người trở về ngồi trong xe ngựa đi, đi tới đi lui, cố không dài ra, nhưng ta đều bị làm phiền rồi.”

“Nhưng mà.....”

“Muốn kháng chỉ?” Đây xem như lần đầu tiên nàng lấy tư thái nữ hoàng đến áp người.

Hai người thực khó xử, lại thấy nàng như vậy, đành phải phối hợp lên xe ngựa, rời khỏi tầm mắt nàng, lại âm thầm thủ hộ, nhưng không nghĩ đến, đều bị người đánh ngất đi.

Ngôn Tuyên Nhi ngồi một mình trong đình, bức mình đem đoạn đối thoại lần trước của hai người nghĩ lại một phen, thật nghĩ không ra. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, sau đó, có gì đó dần dần sáng tỏ.

Hắn đã biết?

Trời ạ! Nàng khó có thể tin, hẳn cho nàng nhiều mi cùng ám chỉ như vậy, nàng cứ nhiên ngu xuẩn đến mức không phát hiện ra. Cho nên, hẳn mới không tin nàng đem tâm cho hắn, chỉ bởi vì nàng không đủ tín nhiệm hắn!

Như vậy, hẳn biết nàng là nữ hoàng giả, hẳn cũng không bị dọa một chút nào. Hẳn vẫn yêu nàng như cũ, vẫn nguyện ý cùng nàng dặt tay đi cả đời!

Nàng lệ nóng doanh tròng, trong lòng kích động không thôi.

Yêu chính là yêu, phải không? Hãn muốn nói cho nàng biết chuyện này sao?

Mặc dù yêu một người mà chính mình không biết nàng đến từ phương nào?

Bất thành, nàng muốn nói cho hãn, nàng là ai! Nàng muốn nói cho hãn, nàng là người xuyên qua thời không đến bên hãn. Bởi vì hãn, lòng phiêu bạt của nàng có điểm xuất phát và nơi quy tụ, nàng muốn ngày bọn họ yêu nhau vô hạn kéo dài, cho dù ở một ngày nào đó, bọn họ ra đi, cũng không còn tiếc nuối.

Trong lòng buông bỏ một tảng đá lớn, nàng mừng rỡ như điên xoay người, đã thấy Quân vương lâu rồi không gặp.

“Không nghĩ tới sau khi người tước binh quyền của ta, nhìn thấy ta lại vui vẻ như vậy.” Quân Vương cười lạnh.

“Ách, hoàng thúc, ta có việc.....” Nàng muốn tiến lên, hãn một bước ngăn trở đường đi của nàng, “Ta cũng có chuyện muốn tìm người, chúng ta cần bàn bạc một chút.”

“Ta có việc gấp.”

“Có việc cái gì gấp? Người cũng không phải Nhật Lí Vạn Kỳ nữ hoàng Kim Ngôn!”

“Cái gì chứ?” Nàng kinh ngạc nhìn hãn.

Ở trong đình, tịch dương tà tà chiếu nhập. Rõ ràng đặt mình trong ánh chiều tà ấm áp, nhưng nhìn Quân Vương lộ hai bản mặt, Ngôn Tuyên Nhi một lòng càng thêm lạnh.

Nàng nuốt nước miếng, “Ồ nháo, nói bậy.....”

“Không phải nói bậy, người căn bản chính là kẻ giả mạo!” Hãn giận không thể át, gầm rú lên.

Mặt nàng trắng bệch, “Không, không phải!”

Đây cũng là chỗ hãn oán hận nhất. Thật vất vả mới diệt trừ được một kẻ, lại có một kẻ thể thân khác đến. Càng đáng giận hơn là nàng thế nhưng có công trị quốc, được nhân dân kính yêu, hại hãn bị người ta châm chọc khiêu khích. Nguyên bản các đại thần thân cận hãn trong triều, trở mặt một đám, dựa vào nàng cùng nhiếp chính vương. Oán hận của hãn với nàng chất chứa quá sâu, trừng mắt từng bước tới gần nàng.

Ngôn Tuyên Nhi sợ hãi lui thẳng về phía sau, “Người, người muốn làm gì? Ta sẽ gọi người đến!”

“Không có người đến, bao gồm cung nữ của người cũng sẽ không đến.”

“Người!” Da đầu nàng run lên. Nàng đã không thể lui được nữa, phía sau chính là hồ nước.

“Hừ, ta thật muốn nhìn một chút, một người đến tột cùng có thể có mấy cái mệnh? Hay là khuôn mặt này còn có người thứ ba có không!” Lời nói hết, Quân Vương đột nhiên dùng sức đẩy nàng về phía sau.

Không dự đoán được hãn sẽ làm như thế, nàng sợ hãi muốn bám trụ vòng bảo hộ trong đình, nhưng khi bối rối, không thể bắt trụ lại, cả người đổ ra sau, “A --” Nàng sợ hãi kêu một tiếng, “Bùm” ngã thẳng vào trong hồ.

“Hừ! Đi chết luôn đi!” Quân Vương cười lạnh xoay người.

Thân mình Ngôn Tuyên Nhi toàn bộ chìm xuống đáy hồ, miệng mũi ngập nước. Nàng gấp gấp thở một tiếng, ho khan vài tiếng, mở mắt mặt

nước phía trên. Nàng không muốn chết, nhưng nàng cũng không muốn trở lại hiện đại, nàng không muốn.....

Nàng liều mạng vung cánh tay, cố gắng bơi về phía nguồn sáng. Nàng còn muốn cùng Luân hảo hảo yêu thương một hồi, vạn thế vịnh ngâm tình yêu nam nữ. Nàng hoàn toàn chưa nhắm nháp, liền đi như vậy sao, rất không cam lòng. Ít nhất để cho nàng cùng hắn thêm một đoạn ngày đi? Lão thiên gia, một năm? Không được! Một tháng, vẫn không được. Vậy một ngày cũng được.....

Nàng cố gắng lại cố gắng, cùng lão thiên gia cò kè mặc cả, nhưng phổi của nàng giống như muốn nổ mạnh, nàng không thể hô hấp! Cứu, cứu mạng! Cứu mạng..... Giây tiếp theo, bóng tối thổi quét nàng.

“Không tốt! Nữ hoàng ngã xuống Khôi Tinh hồ.”

Nghiêm Luân ngồi ở trong xe ngựa vừa mới ra khỏi hoàng cung không bao lâu, chợt nghe thấy dân chúng trên phố hẳn dùm tin tức này. Hắn vội vàng kêu xa phu dừng xe ngựa lại, nhanh chóng xuống xe, vội vàng hỏi một lão gia gia, “Nữ hoàng bị ngã xuống nước sao?”

“Đúng vậy, nhưng được Tiêu Dao vương cứu trở về phủ rồi.”

Hắn lập tức thi triển khinh công, chân không dính đất chạy thẳng đến chỗ ở bạn tốt. “Rơi xuống nước” Ba chữ này làm hắn hoảng sợ. Tuy rằng nàng chưa nói cho hắn thân phận thực sự, nhưng mọi chuyện bắt đầu thay đổi, kể từ sau khi nàng rơi xuống nước.

Hắn không muốn nàng chết! Nhưng cũng không muốn sau khi tỉnh nàng lại biến thành Kim Ngôn trước đây!

Ý tưởng cực kỳ vớ vẩn! Nhưng hắn thật sự sợ.

“Nhiếp chính vương đến đây!”

Nô bộc trong Tiêu Dao vương phủ vừa thấy đến hần, lập tức muốn đi thông báo cho chủ tử, nhưng Tăng Tử Tuyên sớm ra nghênh đón.

“Thực xin lỗi, người của ta bị ám toán, cũng may, một nhóm người khác đuổi tới đúng lúc!”

“Nàng đâu?”

Cước bộ Tăng Tử Tuyên chưa nghỉ vừa dẫn bạn tốt, vừa giải thích, “Tạm thời.....” Hần muốn nói lại thôi. “Tỳ nữ trong phủ của ta đã thay quần áo sạch sẽ cho nàng. Phẫm Hoài cùng Nghị Dung bị hôn mê, bất quá không có trở ngại gì, hiện tại đang canh giữ bên người nàng.....”

Nghiêm Luân bước vào căn phòng sáng sủa sạch sẽ, đi thẳng đến bên giường, Phẫm Hoài cùng Nghị Dung đứng ở hai bên vẫn liều mạng thay chủ tử chà lau mái tóc ẩm ướt, nước mắt rơi không ngừng, nhưng vừa thấy nhiếp chính vương đến, hai người lập tức khóc quỳ xuống đất, “Là lỗi của chúng nô tỳ. Chúng nô tỳ không bảo vệ tốt nữ hoàng.....”

“Đi xuống đi!” Hần lạnh lùng nói.

Hai người khóc rống đứng dậy rời đi.

Nghiêm Luân cầm lấy bố khăn chà lau sợi tóc cho thiên hạ trên giường. Mặt nàng xám như tro tàn, ngay cả môi hần yêu nhất cũng trắng bệch. Hần khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn hảo hữu đứng ở một bên, “Đại phu nói như thế nào?”

“Ra sức bài trừ nước trong phổi. Nhưng từ khi cứu nàng trong hồ lên đến bây giờ vẫn đang hôn mê, đại phu nói trạng huống không tốt lắm.” Lần đầu tiên nhìn sắc mặt bạn tốt tái nhợt như thế, Tăng Tử Tuyên không nói vòng vo.

Nghiêm Luân nghe xong, vẻ mặt có chút hoảng hốt, vội vàng lấy lại bình tĩnh, nhìn thiên hạ trên giường hô hấp mỏng manh, một lòng hẩn rối rắm co rút đau đớn. “Mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại, nàng còn rất nhiều chuyện chưa nói với ta mà. Ta cũng vậy, cho nên, mau tỉnh lại.....”

Nhưng cho dù hẩn kêu gọi thế nào, Ngôn Tuyên Nhi vẫn không tỉnh. Thái Hậu lại đây khóc một hồi, gọi một hồi. Các Thái y cũng qua đây hội chẩn bắt mạch, dùng dược liệu tốt nhất. Nàng vẫn không tỉnh lại.

Đồ gia biết được nàng gặp chuyện không may, cũng đưa tới dược liệu vô cùng tốt, tận dụng hết tâm lực. Còn có rất nhiều dân chúng, đại phu, đều muốn tận lực thay nữ hoàng làm chút chuyện, cầu phúc hoặc thỉnh cầu chẩn trị, muốn cứu tinh nữ hoàng đang hôn mê lại.

Cho dù người đến người đi như nước, nhưng thiên hạ trên giường vẫn không tỉnh lại như trước.

Nghiêm Luân canh giữ bên giường, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, ánh mắt sung huyết, đã nhiều ngày không chớp mắt.

Mỗi một lần Thái Hậu đến đều liền khóc một trận, vốn muốn đưa nàng hồi cung chẩn trị, nhưng thân mình nàng suy yếu như thế, ai cũng không dám di động, chỉ sợ không cẩn thận, khiến cho chút hơi thở gắn bó sinh mệnh nàng bị chặt đứt.

Tằng Tử Tuyên đã tra ra là do Quân Vương hạ độc thủ, nhưng hành tung hẩn bây giờ không rõ.

Nghiêm Luân căn bản không cần đáp án này, hẩn chỉ cần thiên hạ trên giường tỉnh lại! Nàng là nữ tử duy nhất hẩn yêu thương, thật đáng buồn cười là, hẩn còn không biết tên gọi của nàng là gì!

Hơn nữa, người tỉnh lại rồi sẽ là Kim Ngôn hay là nàng đây? Trong lòng hẩn sợ hãi.

“Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi.....” Tiếng nói hần thoảng nghẹn ngào dán vào bên tai của nàng, chỉ sợ lòng của nàng cách quá xa không nghe được.

Là thanh âm của ai? Vì sao bi thương như vậy? Giống như cách xuyên sơn vạn thủy truyện tới?

Mơ mơ màng màng, Ngôn Tuyên Nhi như nghe được có người đang ỏi chuyện, nhưng còn mơ hồ không rõ.

Bỗng dưng, một thanh âm khác chợt vang lên.

“Người cần phải trở về.”

Trở về? Vì sao? Cảm giác của nàng vẫn hỗn loạn, nhưng đó là thanh âm rất giống của nàng, nàng nghe được.

“Cái ngày ta ngã xuống Khôi Tinh hồ thì trên trời vừa vạn lúc Khôi Tinh thất đấu gấn bó, dẫn tới phát sinh dị tượng thời không, đồng thời trao đổi hai người vừa rơi xuống nước là người cùng ta! Ngã xuống thời không bất đồng, đưa người đến cổ đại này.”

Thanh âm Nữ tử ôn nhu, một chút hình ảnh chậm rãi hiện ra trong óc Ngôn Tuyên Nhi. Đúng rồi, có một thân ảnh màu đỏ ngã vào trong hồ.....

“Thần hồn của người đừng du đãng chung quanh nữa. Nhân dân Đông Phong hoàng triều cần người, trừ bọn họ ra, còn có nam nhân yêu người cũng đang chờ người.” Thanh âm ôn nhu tiếp tục nói xong.

“Người ở đâu? Không phải người nên trở về sao? Người là Kim Ngôn, phải không?” Cảm giác thực kỳ diệu, nàng tựa hồ ở trong không gian thứ ba cùng thanh âm một người đối thoại.

“Không! Ta cũng gặp gỡ và yêu một nam nhân thực ấm áp. Cho nên, người không cần mang theo xin lỗi cùng bất an mà sống. Bởi vì ta cũng thật sự hạnh phúc, kỳ thật chúng ta về giúp các vị a.”

Lúc này, giống như có người ngồi vào mép giường của nàng, vươn bàn tay to hiền hậu nắm lấy tay của nàng.

Hào ấm áp a.

“Đi mau, thần hồn của người đừng lưu lạc ở trong này nữa.” Thanh âm kia thúc giục.

Ngôn Tuyên Nhi cảm giác được trước mắt tựa hồ có bóng người đi lại, nhưng rất mơ hồ, nàng nhìn không rõ ràng là ai.

“Nàng vẫn không thể cảm giác được ta sao? Ta đang đợi nàng, chờ nàng trở lại bên người ta, chờ nàng nói cho ta biết nàng là ai.....”

Một đạo tiếng nói nam tính mà thâm tình vang lên bên tai. Nàng cảm giác được hô hấp của nam nhân phảng phất trên mặt nàng. Cảm giác kia phi thường chân thật, nàng theo bản năng muốn nắm lại tay đối phương, nghe thấy hân kinh hỉ kêu--

“Nàng có cảm giác sao? Tỉnh lại, van cầu nàng, mau tỉnh lại.....”

Nhưng tối đen. Một mảnh hắc ám thâm trầm lại cướp đi ý thức của nàng.

“Nữ hoàng vẫn không tỉnh lại sao?” Một nữ tử tựa mặt ôn nhu nhìn Nghiêm Luân, hỏi.

Ngôn Tuyên Nhi lại cảm giác được có bóng đen chớp lên ở trước mắt, sau đó lại là tiếng nói ôn nhu nhưng mang điểm kiêu lạc, cũng không phải thanh âm của Kim Ngôn.

“Có phải nên buông tha hay không? Nhiếp chính vương đã dùng hết mọi biện pháp có thể, mà nữ hoàng vẫn không thể tỉnh lại.”

Nữ nhân này là ai? Muốn làm cái gì? Một cỗ dục vọng giữ lấy mảnh liệt đột nhiên công chiếm tâm khảm Ngôn Tuyên Nhi.

Tằng Đình Đình cắn môi dưới, “Nữ hoàng đã hôn mê ba tháng, vai thân vương thượng tấu muốn thỉnh Thái Hậu lập.....”

“Nữ hoàng đã chết sao? Ta cùng nữ hoàng chấp chính, cũng là chính phu của nữ hoàng. Nay quốc thái dân an, dân chúng cũng vì nàng cầu phúc, có gì tất yếu mà phải lập tân đế khác?” Hãn giận không thể át.

Đúng vậy! Không phải nàng đã làm tốt lắm, quốc thái dân an đấy nhé! Ngôn Tuyên Nhi kháng nghị, nhưng nàng nghe không được thanh âm của mình.

“Không phải. Nhiếp chính vương, đây là thân vương nói nước không thể một ngày không có vua.....”

“Ta là trượng phu của nữ hoàng, thế lấy phu làm thiên. Hiện tại ta chính là trời của Đông Phong hoàng triều, có vấn đề gì sao?”

Đúng! Có quyết đoán!

“Ngài đừng tức giận. Ta chỉ..... Ta thực lo lắng cho thân thể của ngài, tuy rằng tự biết không có lập trường.....”

Vậy còn chưa cú! Luân là của nàng! Hãn là nam nhân của nàng a. Nữ nhân này lại dám mơ tưởng nhúng chàm hãn! Nháy mắt, nàng thấy miệng đầy vị dấm chua, nàng giãy dụa muốn tỉnh lại, muốn nhìn thấy hãn!

“Chẳng lẽ muốn đi với nữ hoàng mê man bất tỉnh cả đời như vậy sao? Nhiếp chính vương là người vĩ đại như vậy mà!” Tăng Đình Đình vẫn

muốn nói lý không tha.

Ta ngắt cả đời sao? Ngôn Tuyên Nhi tức giận, lại bị Nghiêm Luân nắm tay rất chặt.

Hắn đầu tiên là sững sốt, lập tức kinh ngạc cúi đầu nhìn tay nhỏ bé phản cầm tay của mình. Lần trước, là bao lâu trước kia?

Hắn tưởng là ảo giác của mình. Nhưng lúc này đây, tay của nàng xác thực đang nắm chặt tay hắn.

“ Tỉnh rồi sao? Đã tỉnh sao?” Hắn vội vàng kêu gọi.

Nàng đã tỉnh sao? Ngôn Tuyên Nhi theo bản năng hỏi chính mình, cảm giác mình hắn đã mở đôi mắt ra, nhưng tại sao vẫn không nhìn thấy hắn?

“Không cần phải rời đi. Ta xin nàng, chờ nàng lâu như thế, nàng sao có thể nhẫn tâm chứ? Ta không cho phép nàng lại rời đi. Nàng có nghe hay không?”

Thanh âm của hắn mang theo khí phách, nhưng trong khí phách lại có cầu xin, có đau lòng..... Nàng luyến tiếc, thật sự luyến tiếc.

Nàng trừng mắt nhìn, tầm nhìn dần dần có hình ảnh, không hề mờ lung nữa. Sau đó, lại dùng lực trừng mắt nhìn, sương mù trước mắt tiêu tán, nàng rốt cục nhìn thấy hắn, tuấn nhan tiêu tụy, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đã tỉnh! Trời ạ!”

Nghiêm Luân cơ hồ vui quá mà khóc. Thanh âm này cũng kinh động người canh giữ ở ngoài cửa phòng. Phẩm Hoài cùng Nghị Dung vội vã lôi kéo một gã Thái y tiến vào. Hai người nhìn nàng mà nước mắt không ngừng rơi, tiếp theo là Tăng Tử Tuyên cũng vào.

Nhưng ánh mắt của nàng thật sự không nhìn được nhìn về phía nữ tử một thân hồng y, dáng người đầy đà, hai mắt hàm mỉ.

“Nàng --” Thanh âm hào khó nghe.

Phẩm Hoài vội vàng bưng tới một ly trà, Nghiêm Luân lập tức tiếp nhận, thật cẩn thận uy nàng uống.

“Đừng cho nàng uống nhiều quá. Để lão phu bắt mạch trước.” Lão Thái y mở miệng, Nghiêm Luân vội vàng đứng dậy, để cho lão Thái y ngồi xuống.

Nhưng ánh mắt Ngôn Tuyên Nhi vẫn nhìn chăm chăm Tăng Đình Đình.

Thấy thế, Tăng Tử Tuyền đột nhiên nở nụ cười, hãnh võ võ bả vai bạn tốt, lấy thanh âm chỉ có hai người nghe được nói chuyện với nhau, “Ta tin tưởng nàng thật sự tỉnh lại. Hơn nữa, hẳn là cái người người hy vọng kia.”

“Sao lại nói vậy?”

“Nữ hoàng vốn không coi ai ra gì, căn bản nhìn không tới..... Không đúng, là khinh thường cùng nữ nhân khác trao đổi ánh mắt!”

Đúng vậy! Nghiêm Luân khó nén kích động, nhìn lão Thái y thay nàng bắt mạch, mà cặp mắt nhìn chính mình kia, đó là ánh mắt yêu cười thường nhìn hẳn mà!

“Thật tốt quá! Tỉnh lại, mạch tượng cũng bình thường, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng thân thể, rất nhanh sẽ không sao nữa.”

Lão Thái y vừa nói xong, Phẩm Hoài cùng Nghị Dung vui vẻ lại khóc, sau đó, vội nói muốn hồi cung báo cáo cho Thái Hậu.

Tằng Tử Tuyên thay bạn chí cốt đuổi một ít người không liên quan đi. Nhưng trước khi rời đi không quên giới thiệu Tăng Đình Đình với bình dấm chua trên giường, “Đây là tiểu muội nhà ta, nhưng đã chỉ hôn người khác. Cho nên, đừng lo lắng chuyện nam nhân của người sẽ bị cướp đi.”

Toàn bộ mặt nàng bạo hồng. Nam nhân này có thuật đọc tâm a!

Nghiêm Luân không cần nhìn những người đó. Ánh mắt hắn chỉ nhìn nàng, tâm hắn cũng chỉ vì nàng mà rung động.

Nàng nhắc thân. Thân mình bất đắc dĩ nằm lâu lắm nên vừa trầm vừa nặng, hắn vội vàng ngồi xuống, để nàng tựa vào trong ngực hắn.

Cũng may vừa mới uống nước xong, cổ họng nàng hẳn mịn chút, có thể mở miệng nói chuyện, “Ta hôn mê đã lâu lắm sao?”

“Ân, suốt ba tháng.”

Nàng đột nhiên nhìn hắn, “Chàng có biết ta thực yêu chàng không?”

Con người đen thân thiết nhìn nàng, “Biết, nếu nàng có thể nói cho ta biết khuê danh của nàng trước.”

Hắn quả nhiên biết! Nàng thản nhiên cười, “Ta gọi là Ngôn Tuyên Nhi. Chàng muốn gọi là Ngôn nhi hay là Tuyên Nhi đều có thể. Bất quá, nơi ta ở trước kia thực đặc biệt, nhưng tại cái thế giới đó không có ai chờ ta, chàng có thể vẫn yêu ta? Thủ hộ ta không?”

Hắn cúi người lấy một cái hôn thâm tình mà ôn nhu trả lời.

Nghiêm Luân nghĩ tới vài khả năng, nhưng hắn vụn vụn không ngờ Ngôn Tuyên Nhi là người đến từ tương lai. Tuy rằng có một số tâm tư tưởng có thể chứng minh nơi ở của nàng thực không tầm thường, nhưng mỗi khi

ngĩ đến nàng từ tương lai xa xôi như vậy đến bên người hẳn, hẳn luôn luôn có cảm giác thật bất khả tư nghị.

Còn có đoạn đối thoại của Kim Ngôn cùng nàng kia, tuy rằng không biết nàng ta đến tột cùng đang ở phương nào, nhưng biết nàng hạnh phúc, bọn họ cũng cảm thấy vui mừng.

Bí mật nàng đến từ tương lai, người duy nhất xẻ chia chính là Tăng Tử Tuyên giờ phút này ngồi ở trong tấm cung của nữ hoàng.

“Thực hâm mộ, có cơ hội cho ta đến tương lai xem hay không a? Đúng rồi, hay là ta đến Khôi Tinh hồ rồi nhảy xuống.....”

“Ta đem lấp bằng cái hồ kia.” Hãn còn chưa nói xong, Nghiêm Luân ngồi ở trên giường cứ việc nói thẳng.

“Cái gì?” Hãn oa oa kêu to.

Về phần Ngôn Tuyên Nhi nằm ở trong lòng Nghiêm Luân đã cảm động nước mắt rơi như mưa. Hãn sợ nàng sẽ trở về tương lai, nàng biết! Nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, “Nơi này mới có người ta để ý a, làm sao ta bỏ được mà trở về chứ?”

Trải qua một tháng tĩnh dưỡng, thân mình nàng đã tốt lên nhiều lắm, cho nên, Nghiêm Luân mới dám yên tâm đem cả người nàng vây trong ngực, “Nếu không phải nàng cùng Kim Ngôn có một đoạn đối thoại kia, ta nghĩ ta sẽ lấp bằng tất cả hồ nước trong cung mất”.

“Người điên rồi!” Tăng Tử Tuyên lắc đầu.

“Chàng thật sự rất khoa trương!” Ngôn Tuyên Nhi cũng hiểu được thực khoa trương.

“Quân Vương vẫn hoàn toàn không có tin tức, càng như vậy, chúng ta càng phải cẩn thận.”

Lời này vừa nói ra, Tăng Tử Tuyên liền gật đầu phụ họ trầm mặc.

Nói đến Quân Vương, hẳn đã mưu sát hai vị nữ hoàng, nay hành tung biến ảo, xác thực sẽ nghĩ đến lần thứ ba!

“Thái Hậu giá lâm.”

Cung nữ trước cửa kêu lên, Nghiêm Luân vội vàng đặt nhẹ nàng nằm xuống giường.

Thái Hậu được cung nữ tùy thị đỡ đi đến, vừa nhìn thấy nữ nhi, lập tức quan tâm hỏi: “Tốt hơn nhiều chưa?”

“Đã sớm tốt lắm. Chính là nhiếp chính vương còn không đồng ý cho nhi thần đi ra khỏi cửa phòng đâu. Mẫu hậu, người nói hẳn đi mà.”

Nữ nhi bỗng dừng lại làm nũng nha! Thái Hậu cười đến khóe mắt cong cong, nhìn Nghiêm Luân, “Ai gia lại luyến tiếc nói hẳn. Hẳn cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố người ba tháng, nam nhân như vậy tìm không thấy đâu.”

“Thái Hậu, thần cũng là nam nhân như vậy a!” Tăng Tử Tuyên không quên kháng nghị.

“Biết, biết, bất quá,” Thái Hậu nắm tay nữ nhi, lại đem tay Nghiêm Luân đặt cùng một chỗ, “Ta biết Quân Vương hành tung mơ hồ, nhưng hôn sự nên làm thì cứ làm thôi, có phải hay không?”

Ngôn Tuyên Nhi mặt hồng rục, xấu hổ nhìn về phía Nghiêm Luân, chỉ thấy trong mắt hẳn lộ vẻ thâm tình.

“Hảo, cứ quyết định như vậy đi. Ai, đây là lần thứ hai thu xếp, mấy ngày này các người đừng ra cung tuần tra nữa. Toàn bộ hoàng cung cũng canh phòng cẩn mật, ai gia muốn ôm chầu sớm một chút, đừng làm ai gia đợi lâu nữa”

Nghiêm Luân cùng Ngôn Tuyên Nhi nhiệt liệt đối mắt, “Dạ.”

NGUY KIỀU HOÀNG

Dương Quan Tình Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 10: End

Bất quá, kế hoạch luôn không cần nổi biến hóa. Ngay khi Thái Hậu mới kêu lan tuyển chọn ra một ngày hoàng đạo, Quân vương được cơ sở ngầm trong cung tiếp ứng, mang binh sát tiến hoàng cung, hơn nữa vào thẳng tẩm cung của nữ hoàng.

Thị vệ trong cung ra sức chiến đấu, mà nguyên bản binh lực Quân Vương dẫn theo khi nhìn thấy Nghiêm Luân dẫn quân cùng nữ hoàng từ trong tẩm cung giết ra thì cảm thấy không đúng.

“Ta chờ người thật lâu.” Nghiêm Luân cười lạnh một tiếng, một đao chém qua, không giết hẳn, mà là một đao giết chết Thụy Tân bên người hẳn.

“Đây là thay Phúc Khang báo thù. Kẻ kế tiếp, chính là người.”

“Đáng giận! Giết! Giết hết cho ta!” Quân vương đột nhiên hiểu được, đối phương lần này lấy dật đãi lao, mà hẳn thế nhưng gốc rễ mấy tháng nghĩ đến bọn họ đã mất cảnh giác, đã muốn tổ chức đại hôn nên mới trực tiếp dẫn quân mưu phản.

Tằng Tử Tuyên cũng dẫn binh gia nhập chiến cuộc. Người của hẳn đều là giang hồ nhân sĩ, họ đều là công thần khi tìm ra được hành tung của Quân Vương.

Trong khoảng thời gian ngắn, đao quang kiếm ảnh, chiến cuộc kịch liệt, nơi nơi đều là máu tươi, song phương người tới ta đi, chém giết thảm thiết!

Quân Vương đẩy tay máu tươi, trên người máu bắn tung tóe, cả người xem ra dữ tợn vô cùng. Bỗng dừng, một đao phen bén nhọn trực tiếp đặt ở sau gáy hắn. Hắn rút khẩu khí lạnh, kinh ngạc trừng mắt nhìn Nghiêm Luân.

Người đi đầu bị bắt, những người khác biết đại thế đã mất, đều vứt bỏ đao kiếm trên tay.

Bọn thị vệ lập tức tiến lên bắt lấy bọn họ.

“Người muốn thế nào?” Quân Vương oán hận trừng Nghiêm Luân.

“Những lời này để nữ hoàng đáp lại ngươi. Bất quá, cứ nhiên mang binh phát động chính biến, ta nghĩ chỉ có một đường có thể đi, phải không?” Nghiêm Luân lạnh lùng trừng lại hắn, “Người tới, trói hắn lại.”

Thị vệ lập tức tiến lên, dùng dây thừng buộc chặt hắn.

Nhưng Quân Vương đột nhiên rống to, “Muốn áp ta vào địa lao sao? Ta không phục, không phục, ta muốn gặp nữ hoàng! Ta muốn gặp Thái Hậu, ta có chuyện trọng yếu muốn trần oan. Ta dẫn binh công kích là bị bách biết ta sẽ bị diệt khẩu!”

“Người chết đến nơi còn điên loạn nổi gì?” Tăng Tử Tuyên thực khó chịu quát hắn cây cột. Cùng lúc đó, Ngôn Tuyên Nhi đỡ Thái Hậu đi vào điện phủ vô cùng thâm trầm. Một vài thị vệ đã bắt đầu xử trí bại quân này.

Nghiêm Luân đến trước mặt Ngôn Tuyên Nhi, lại nhìn Phàm Hoài phía sau nàng một cái, chỉ thấy nàng gật gật đầu với hắn.

“Quân Vương, ngươi thật sự rất làm ta thất vọng rồi, dám dẫn binh tấn công hoàng cung, muốn phế nữ hoàng, giết nhiếp chính vương. Ngươi cho ngươi là ai? Quyền thế khuynh thiên có thể cường thủ hào đoạt sao?” Thái Hậu đau lòng nhìn hắn.

“Thái Hậu, nàng ta không phải nữ hoàng, mà là yêu tà sở ngụy, ý đồ độc loạn cung đình, cho nên bốn vương mới mạo hiểm dẫn binh tiến vào, muốn tru sát yêu nghiệt này a.Xin người làm rõ!” Quân Vương rống giận.

“Người ở đó nói bậy bạ gì vậy?”

Ngôn Tuyên Nhi cảm thấy bất an. Tuy rằng nàng không phải là yêu tinh, mà là tân nhân loại đến từ thế kỷ hai mốt, nhưng xác thực nàng giả trang nữ hoàng a!

“Bốn vương không nói bậy. Thái Hậu có thể nghiệm chứng, trước đây trên trán nữ hoàng có một miệng vết thương rất sâu. Cho dù sau khi lớn lên, vết sẹo phai nhạt, nhưng vẫn có thể thấy được.” Hãn cười lạnh nhìn sắc mặt nữ hoàng biến đổi. Biết sợ! Hãn còn có vật chứng này, tuyệt đối phải kéo nàng khỏi long ý!

Sự kiện đó mỗi khi Thái Hậu nghĩ đến lại đau lòng. Những năm gần đây, nữ nhi cố ý để tóc trên trán, hơn nữa phủ phấn lên, nhìn không ra, nàng cơ hồ đã quên mất.

“Thái Hậu! Đẩy tóc trên trán nàng ra, người sẽ tin tưởng lời nói của ta! Đông Phong hoàng triều chúng ta làm sao có thể để cho một tên yêu ma quỷ quái đến trị quốc được?” Quân vương lại tức giận điên cuồng hét lên.

Hãn nói kiên định như thế, Thái Hậu không khỏi dao động, dù sao mưu phản hành thích vua là tội khi quân, hãn sẽ không ngu xuẩn đến mức đến lấy đầu mình ra mà nói giỡn!

Nàng quay đầu nhìn về phía thiên hạ của nàng,“Ngôn nhi.....”

Thảm, giữa trán của nàng nào có sẹo đâu>“Quả thực hồ nháo!” Tăng Tử Tuyên tức giận đá người.

Ngôn Tuyên Nhi nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng bồn chồn. Làm sao bây giờ? Một khi Thái Hậu phát hiện trên trán nàng không có sẹo, Quân Vương muốn giết nàng để nổi danh, mà nàng còn có thể bị coi là yêu quái mà hỏa thiêu, làm sao bây giờ?

Nàng kinh cụ nhìn Nghiêm Luân vẫn đứng trước người nàng nhưng không nói chuyện. Hắn biết nàng không phải Kim Ngôn, còn có Tăng Tử Tuyên cũng biết a, sao bọn họ khí định thần nhàn như thế?

“Hào, để chứng minh nàng thật là nữ hoàng của bản thân, Thái Hậu, thỉnh cho ta đến đi.” Nghiêm Luân hỏi Thái Hậu trước, sau khi thấy nàng gật đầu, con người đen bình tĩnh vô ba mới dừng lại trên đôi mắt hoang mang của Ngôn Tuyên Nhi .

“Nàng vốn là nữ hoàng thật sự. Nhưng để cho Quân vương ngậm miệng, mong nàng bao dung.”

Nói rồi, hắn đưa tay vén tóc nàng lên, lại liếc nhìn Phàm Hoài đứng phía sau nàng một cái. Nàng ta lập tức hiểu được tiến lại, lấy khăn lụa, “Mạo phạm, bệ hạ.” Nàng nhẹ nhàng chà lau, sau khi lau sạch phấn, nàng hành lễ, lại từng bước lui ra phía sau.

Quân Vương trừng mắt nhìn trán nữ hoàng, trên đó thật sự có một đạo vết sẹo mờ hồ có thể thấy được!

Sắc mặt hắn biến đổi, vừa vội vừa tức rống giận, “Không có khả năng! Không có khả năng! Ta tự tay giết chết nữ hoàng, nàng không thể nào còn sống được!”

Ngôn Tuyên Nhi hết sức kinh ngạc vì vết sẹo trên trán mình. Không nghĩ tới, Quân Vương lại bật thốt nói ra chuyện mình giết Kim Ngôn!

Sắc mặt Thái Hậu phi biến, những người khác lại kinh ngạc không nói lên lời. Thật sự là đáng thương, vì quyền thế mà biến điên rồi!

Nghiêm Luân cầm tay Ngôn Tuyên Nhi, lắc đầu.

“Dem áp hãn đến địa lao đi!”

Thị vệ lập tức tiến lên, mỗi người một tay kéo Quân Vương còn muốn kháng cự đi.

“Buông! Đáng giận! Nàng là giả! Nàng là giả! Nữ hoàng thật đã bị ta đẩy xuống Khôi Tinh hồ, đã chết ở đáy hồ rồi!” Hãn đem hết khí lực tức giận tê rống

Thái Hậu nhìn hãn, thở dài, “Sa vào quyền thế chính là độc a!”

Tằng Tử Tuyên đã đi tới, “Ta đỡ Thái Hậu hồi cung nghỉ ngơi, hai người cũng trở về đi. Ta coi nữ hoàng cũng đã bị kinh hách.”

“Đúng vậy, bị nói thành yêu quái, mà ai gia lại làm sao vậy? Nhất thời.....” Thái Hậu hảo áy náy a.

Ngôn Tuyên Nhi vẫn lắc đầu, mỉm cười nói: “Mẫu hậu, không quan hệ. Vậy ngài trở về phòng nghỉ ngơi thôi. Phẫm Hoài, Nghị Dung, các người đi theo đi hầu hạ Thái Hậu.”

Chờ đám người Thái Hậu ly khai, Nghiêm Luân không ngại lôi kéo nữ hoàng thân ái của hãn đi thẳng đến tẩm cung.

Vừa đến tẩm cung, nàng đã kéo hãn đến bên giường, cẩn thận hạ giọng nói: “Sao lại thế này? Vì sao trên trán của ta..... Chàng cười cái gì? Cười cái gì hả?”

“Nàng chạy gấp như vậy. Ta còn đang nghĩ đến nàng sẽ vội vã cảm tạ ta đã cứu mạng nàng, muốn lấy thân tương hứa.....”

Nàng trừng hãn một cái, “Biết rõ ta tò mò muốn chết, lại không dám hỏi ở nơi khác, vạn nhất tai vách mạch rừng.....”

Hắn kéo nàng vào trong lòng, nói nhỏ mấy câu vào tai. Nàng trừng lớn mắt hạnh, lập tức nhảy xuống giường, chạy đến trước gương đồng, nhẹ nhàng chà xát cái trán, thật sự chà ra được một mảnh da nhỏ như cánh ve!

Nghiêm Luân cũng xuống giường, ôm lấy nàng từ phía sau.

“Ta đã nói rồi. Quân Vương càng không có tin tức, chúng ta càng phải cẩn thận. Vết sẹo trên trán nàng là ta muốn Phẫm Hoài vụng trộm thay nàng dán lên. Bởi vì nó rất mỏng, nên nàng cũng sẽ không phát hiện. Bất quá, đây là lo trước khi hoạ, ta không xác định Quân vương có nhớ tới chuyện này hay không?”

“Nhưng Phẫm Hoài không cảm thấy kỳ quái sao? Chàng phân phó nàng như vậy, không phải tương đương vạch trần ta không phải Kim Ngôn với nàng sao?” Nàng thật sự có điểm lo lắng nha.

“Nàng chắc hẳn cứ nghĩ rằng hai nha đầu thông minh kia còn chưa phát hiện ra cái gì đi. Ta lại đoán Nghi Dung các nàng đã sớm biết trong lòng rồi, chỉ không nói ra mà thôi. Nếu không ta cũng sẽ không công đạ động tay chân trên trán nàng. Vẻ mặt nàng liền hiểu mà gật gật đầu.”

“Vì sao?” Ngôn Tuyên Nhi thực kinh ngạc.

“Có lẽ là do sự thể trọng đại, các nàng không dám tự chủ trương, cũng có lẽ là do biểu hiện nàng chinh phục tâm các nàng ta, tựa như nàng chinh phục ta vậy. Các nàng ấy thật tình coi nàng là chủ tử, cho dù nàng không phải Kim Ngôn thật cũng không sao cả.”

Nàng cảm động hốc mắt phiếm hồng, “Mặc kệ sự thật là gì. Cám ơn mọi người nguyện ý bao dung ta, nhận ta – một người xa lạ đến từ tương lai..... Thật sự.”

“Đưa ngọc.” Hắn cúi đầu, hôn nàng thật sâu.

Một tháng sau, Quân vương yêu ngôn hoặc chúng, đại nghịch bất đạo bị xử tử hình.

Làm việc tốt thường gian nan, đại hôn của nữ hoàng cùng nhiếp chính vương toàn quyền do tư lễ cung đến làm. Đương nhiên, hết thảy đều chiếu theo quy củ, chọn một ngày hoàng đạo, chiếu cáo thiên hạ.

Mà hôn nhân của hoàng thất có một đống lớn chuyện cần làm. Ngôn Tuyên Nhi còn tưởng rằng cỗ đại kết hôn sẽ không phiền toái như hiện đại, không nghĩ tới còn thê thảm hơn đâu.

Gả y của tân nương, hết mặc thử lại sửa chữa, nhìn là biết không thể đi lại rồi. Lại còn có một đống trang sức khiến nàng đầu vầng mắt hoa.

Cho nên, đợi cho được đến ngày thành thân, cả nước có vui mừng hay không, nàng không biết, chỉ khẳng định là, nàng bị ép buộc sắp nổi điên!

Ngay từ đầu, nàng cho rằng bị giả trang thành khổng tước. Toàn thân quần áo cùng trang sức không biết nặng bao nhiêu. Sau đó khăn hồng bị đổi tới đổi lui, một cái khẩu lệnh một động tác. Lỡ tai tràn ngập hỉ nhạc đình tai nhưc óc, còn có tiếng vỗ tay như sấm dậy, tiếng hoan hô, tiếng chúc mừng.....

Mãi cho đến khi bá thiên địa, đi vào động phòng, hai chân đáng thương của nàng rốt cục mới có thể nghỉ tạm.

“Ta sắp mệt chết rồi!”

Dưới khăn hồng, Ngôn Tuyên Nhi cúi đầu nói một câu, cũng ói ra khẩu dài khí.

Tân lang đứng ở bên người nàng, “Còn chưa chấm dứt đâu.”

Ngôn Tuyên Nhi thật vất vả giãy khỏi vòng ôm của Nghiêm Luân, mới nhảy xuống giường, lại bị hấn bắt về luôn.

“Tân hôn. Nữ hoàng không cần lo nghĩ, lý do chính đáng mà!”

Nghiêm Luân xoay người một cái, thân hình cường tráng trần trụi liền ngăn chặn thân thể mềm mại mê người của nàng.

“Không được! Không được! Đừng dụ dỗ ta.” Nàng đem hết khí lực bú sữa muốn ra khỏi giường

Hấn mỉm cười, lại xoay người một cái, môi nóng rực che lại môi đỏ mọng đang líu ríu của nàng. Thân hình cực nóng áp lên, nàng lập tức cảm giác được lửa nóng dục vọng của hấn, mặt đỏ lên, nha nha nói:“Không được..... Quốc sự, thiên hạ sự..... Ân.....”

“Tề gia trị quốc mới có thể bình thiên hạ. Nữ hoàng thân ái, nàng vẫn nên quản lý chuyện nhà cho tốt trước rồi mới lại bàn đến quốc sự đi!”

Nghiêm Luân dục hỏa dâng trào, thâm tình hôn nàng, âu yếm đường cong động lòng người, nghe tiếng thở dốc rên rỉ tuyệt vời của nàng, lại cuồng dã luật động, triển khai một hồi kích cuồng triền miên.....

Nơi này, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, giao chiến kịch liệt, thế còn trên Kim Loan điện thì sao?

Chúng thần rảnh rỗi uống trà, tán gẫu thị phi. Nguyên nhân hôm nay nữ hoàng không lâm triều có thể miễn qua, nhân sinh mừng rỡ thôi. Huống chi, nàng trị quốc không người có thể địch, Đông Phong hoàng triều trở thành cường quốc kinh tế, dân sinh yên ổn, thật đáng mừng a.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: End](#)